

★ ศาสด์ ตร์ ★ พระวิฑฒน์ ๒

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

**เรา
คิด
อะไร**

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

แสงตะวัน ๒๕๖๐
๑๕ ต.ค. ๒๕๖๐/๑๒.๒๕๖

อชาตสูตร ธรรมชาติที่ไม่เกิด

ธรรมชาติที่ไม่เกิด ไม่เป็น ไม่มีใครทำ ไม่มีอะไรปรุงแต่ง มีอยู่
ถ้าไม่มีธรรมชาติที่ไม่เกิด ไม่เป็น ไม่มีใครทำ ไม่มีอะไรปรุงแต่ง
ความพ้นไปจากธรรมชาติที่เกิด ที่เป็น ที่มีใครทำ ที่มีอะไรปรุง
แต่ง ก็จะปรากฏไม่ได้

เพราะเหตุที่มีธรรมชาติที่ไม่เกิด ไม่เป็น ไม่มีใครทำ ไม่มีอะไร
ปรุงแต่ง

ความพ้นไปจากธรรมชาติที่เกิด ที่เป็น ที่มีใครทำ ที่มีอะไร
ปรุงแต่ง จึงปรากฏได้

สุ.อิติ. ๒๕/๒๕๗

นัยปก

ศาสตร์พระราชา(๒) “ทำ” ตามคำพ่อสอน เรา “เสีย” นันแหละเรา “ได้”

(๑) “คนจน”ของพุทธนั้น
“ปรามสุข”เหนือกว่าสุข
คำตรัสพระประมุข
โปรดสดับรับฟังย้า

(๒) เป็นศิลป์เป็นศาสตร์ล้ำ
ประโยชน์สูงประหยัดสุด
ไทยเป็นพุทธมิ่งมูติ
ไทยเกิดพร้อมพุทธแท้

(๓) ธรรมด้าย่อมเสื่อมบ้าง
เร่งวิมุตติเราร่วมมือ
ด้วยศาสตร์พระราชคือ
แล้วช่วยกันวิวัฒน์คัน

(๔) ไทยพึ่งพาศาสตร์นี้
แต่ติกดำบรรพ์ดุด
โลกุตรนะหะ“จุด-
อย่าปล่อยผิตลามเร็ว

(๕) ไทยมากหลายพบแล้ว
รักระเบิดลั่นศึกคัก
ไทยแสดงออกประจักษ์
อุตตริมนุสสรรมแท้

(๖) พ่อมีจริยวัตรถ้วน
เพราะพ่อรักปวงประชา
ทรงกิจเพื่อใคร..หา?
ปฏิเสธสิ..มิฉ้ย!

(๗) เฉลยศาสตร์พระราชย์นี้
อริปัตย์ชั้นโลกุตร
ซึ่งไทยต่างชาติวิมุตติ
“ขานรับ”จึงท่วมท้น

ไม่ทุกข์
วิเศษซ้ำ
นวรราชย์ แห่งไทย
อีกแม่เคยยิน
ของพุทธ
วิศิษฎ์แล้
ในเลือด ไทยเลย
แต่ต้นตลอดมา
อย่าถ้อ
หลุดพัน
พรพิเศษ แท้แล
ทิวถิลถ้วนลัมมา
ลึกสุด
เลือดเนื้อ
ยีน”พุทธ นิรันดรแฮ
ชาติสิ้นไทยมลาย
ชดนัก
ลึกขี้แล้
รักแก่น พุทธเฮย
พ่อได้ทรงพลี
ตริงตรา
ไซ่มัย?
เจ็ดสิบ ปีโห!
ตอบได้พูดเลย
พุทธพิสุทธ์
ลึกลัน
ภูวนาถ แท้แล
ระเบิดให้โลกเห็น.

“สไมย์ จำปาแพง”

๑ ตุลาคม ๒๕๖๐

นัยปก

ศาสตร์พระราชา(๑) “ทำ” ตามคำพอสอน เรา “เสีย” นั่นแหละเรา “ได้”

(๑) กรรมใด“ทำ”แล้วมุ่ง
สละยิ่งให้จริงใจ
ประโยชน์แก่ใครไผ่
แต่กลับ“ได้”เองล้วน

(๒) “เป็นอันทำ”ทุกผู้
“ตน”ย่อมสั่งสมผล
ใคร“ทำ”ก็คือคน
พันชั่ว แต่ดีแท้

(๓) ปวงชน“ได้”ประโยชน์นั้น
เราสละแมนตรงเคลียร์
ประโยชน์ประหยัดเจีย-
ตรวจ “สะอาดหมดจด”ให้

(๔) ยิ่ง“ทำ”ไดยิ่งยำ
“ทำ”ที่ยิ่งเป็นธรรม
ไม่ต้องท้วงว่า“ล้ำ-
จะชนะฤจักแพ้

(๕) บรรจง“ทำ”มุ่งให้
“เพื่อประชา”สะอาดจิต
คู่แข่งว่าเราผิด
“วิบาก”ย่อมไม่แคล้ว

(๖) สัมผัสตัดกิเลสได้*
เรา“ขาดทุน”คือ“กำไร”
เศรษฐกิจศาสตร์แห่งปราชญ์ไทย
“ทำแบบคนจน”แล้

(๗) พลีชีพเพื่อชาติให้
ยอดแห่งแชมป่นั้นเกิด
กับคู่แข่งเก่งเลิศ
ต้องน้อมรองแชมปผู้

“เสีย”ไป
ทุกถ้วน
เพื่อแผ่ ทัวเฮย
เช่นนี้แล “กรรม”
“ของตน”
วิบากแล้
นั่นแหละ “มี”เอง
ผนิกวไว้ในตน
เรา“เสีย”
ลัจจไชร้
ระโนจิต เราแอ
ถูกถ้วน “ทำ”จริง
ตาม“กรรม”
ประเสริฐแท้
เร็จ”เมื่อ ไรเลย
อย่าได้มัวพะวง
สุทธิสิทธิ์
จบแล้ว
ก็ปกติ ธรรมดา
แก่ผู้ทำกรรม
สบายใจ
แมนแท้
ภูวนาถ เทิดเทอญ
เลิศล้ำทฤษฏี
เต็มเถิด
จากลู้
ครบสูตร
ยอดร้ายกาลนาม.

(*ขอภัย นัยปกฉบับที่ ๓๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๐ โคลงบทที่ ๖ บาทแรก
วรรคแรก ความเดิมว่า “เรื่อบุญตัดกิเลสได้” ข้อความที่ถูกต้องคือ
“สัมผัสตัดกิเลสได้” ดังที่ตีพิมพ์ในฉบับที่ ๓๒๘ นี้)

“สมัย จำปานพง”

๓ กันยายน ๒๕๖๐

ศาสตร์พระราชา(๒) “ทำ” ตามคำฟอสอน เรา “เสีย” นันแหละเรา “ได้”

ศาสนาพุทธนี้อาตมาภาคภูมิใจในคนไทยที่เข้าใจ ยึดถืออย่างไม่ถอดถอนเปลี่ยนแปลง ประเทศไทยมี พลเมืองนับถือศาสนาพุทธอยู่ ๙๕% ไม่ได้ลดจำนวนลงเลย แม้ที่่สุดถึงในวันนี้ คนไทยแสดงตัวเป็นปรากฏการณ์ ออกมา เป็นระเบิดรักของคนไทยรักในหลวงรัชกาลที่ ๙ ที่จุดกลางสนามหลวง ที่ไปสักการะเคารพพระบรมศพ เป็นเวลากว่าปีแล้ว ยังฮือฮาคึกคัก

เพราะเป็นพลังงานความรักที่แรง จึงเรียกว่า ระเบิดรัก โดยไอน์สไตน์เป็นผู้ที่บัญญัติเรียก bomb of love ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่ยิ่งใหญ่กว่าพลังงานทางสสาร เป็นพลังงานที่เกิดจากระเบิดรักจากคนจริง ที่ได้แสดง ความรักบูชาเทิดทูนต่อในหลวง ที่เรียกว่ามันมาก และแรงจนมันเหมือนระเบิดยังไม่จบเลยนะ มีปฏิกริยา อย่างระเบิดปรมาณู คุณเคยเห็นไหม พอตูมออกไป ก็จะเป็นรูปลักษณะระเบิดที่ยังไม่สลายตัวง่าย ๆ

ในหลวงรัชกาลที่ ๙ มีความเป็นพระพรหม มี “เมตตา-กรุณา- มุทิตา- อุเบกขา” ทรงงานแล้วจะได้ผล แคไหน ไม่กังวล มีแต่ตั้งหน้าตั้งตาทำ ทรงพระจริยวัตร ไปตลอดพระชนม์ชีพเลย จนจบ คนไทยมีเลือดของ โลกุตระธรรม คือธรรมะที่ไม่มีตัวตน ธรรมะไม่เห็นแก่ ตัว ธรรมะที่ทำเพื่อคนอื่น เป็นธรรมะที่ไม่เหลือตัวตน ขึ้นสูงสุด ในหลวงอย่างรักก็อย่างนั้น **โลกุตระธรรม ๑๐๐%** คนไทยขานรับเข้าใจ แสดงออกถึงจิตลึกๆ ของ ตัวเองว่าแต่ก่อนก็รู้อยู่ในใจ แต่ยังไม่แสดงออก

ศาสตร์พระราชา (๒)

“ทำ” ตามคำฟอสอน เรา “เสีย” นันแหละเรา “ได้” ตอนนี้ก็แสดงออกกันอย่างเกรียวกราว คนไทยเป็นผู้มีปัญญา เป็นผู้ที่รู้จักคุณธรรมที่เป็น**โลกุตระธรรม**นี้

พวกเราชาวอโศกภาคภูมิใจ ที่สามารถสนอง พระราชดำรัสของในหลวง ร. ๙ ได้ เริ่มตั้งแต่แบบ **เศรษฐกิจพอเพียง** แล้วมาเป็นแบบคนจน แล้วมาเป็น **ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา** แต่นักเศรษฐศาสตร์ นักบริหาร นักการศาสนา ไม่เข้าใจถึง พระปรีชาญาณของในหลวง และรับสนองพระราชดำรัส นี้ไม่ได้ จึงไม่มีใครยอมจะมาจน ไม่มีใครเข้าใจว่า อยู่กันอย่างไร **“จนมหัศจรรย์”** อย่างชาวอโศก เราทำได้สำเร็จแล้วจริงๆ โดยที่แต่ละคนไม่ได้มุ่งมา

สะสมเงินทอง สำหรับคนที่ลงตัวแล้ว

ส่วนคนที่ยังไม่ลงตัว ก็จะมียกไว้บ้าง แต่ไม่ได้ มุ่งหมายไปแย่งชิงกับ**บิลเกตส์ กับบอร์เรน บัฟเฟตต์** แม้แต่ไปแข่งกับคนรวยในประเทศไทย ก็ไม่คิดจะไปทำ เพราะเราเชื่อว่า ความมั่นคงกับความร่ำรวยนั้นอยู่ที่ **๑. ความรู้ความสามารถ ๒. ความขยัน** เมื่อมีความรู้ ความสามารถ และมีความขยัน ๒ อย่างนี้แล้วเราก็ขยัน ทำงาน อย่างมีความรู้ความสามารถ โดยสุจริต แล้วเราก็สร้างสรรอยู่ตลอดเวลา ก็มีเหลือกินเหลือใช้

แล้วคนที่มีชีวิตอย่างคนจนดังกล่าวนี เขาเป็นสุขนะ ไม่ได้สุขอย่างบ้าเรอกีเลสด้วย เป็นปรมมังสุขัง เป็นสุดยอด ของความสุข โดยเอาภาษาคำว่าสุขมาใช้ ที่จริงแล้วไม่มีสุข ไม่มีทุกข์ คือ “อทุกขมสุข” มีจิตใจอย่างนั้นจริงๆ อาตมา พูดได้ เพราะว่าอาตมามีจิตอย่างนี้จริงๆ ชาวอโศกเรา ก็ทำได้เพราะได้ฝึกฝนละเลิกกันมาตามลำดับ

ศาสตร์พระราชา (๒)

“ทำ” ตามคำฟอสอน เรา “เสีย” นันแหละเรา “ได้” แล้วยังลดตัวลดตนเองลงมาหา **“ความมักน้อย”** จนเสียสละ ให้ผู้อื่นได้จึงเรียกว่า ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา

การขาดทุนนี้ไม่ได้ขาดทุนอย่างโง่เง่าจนหมด เนื้อหมดตัว เพราะว่าเมื่อคิดทุนทั้งหมดแล้ว+ค่าตัว เรารอีก ๑๐๐ โดยไม่ได้ให้ไปหมดทั้ง ๑๐๐ เราก็เหลือไว้ กินใช้ของเราเท่าที่พอ นอกนั้นก็ให้สังคมไป เช่น เรา เอาไว้แค่ ๖๐ ที่จะทำให้เรามีพอเหลืออยู่บ้าง ส่วนอีก ๔๐ ก็ถือว่าขาดทุนหรือเสียสละให้สังคมไป

การให้ผู้อื่นได้นี้แหละเป็นเรื่องความดีสุดยอด ที่สุดแล้วในมนุษย์

มนุษย์ใดที่ทำการให้ด้วยจิตสุดยอดตรงที่..

ให้ไปแล้วไม่มีอะไรหวังหรืออยากได้อะไร ตอบแทนเลย นั่นคือสุดยอดมนุษย์ประเสริฐ เป็น “เอกบุรุษ” จบ!

มนุษย์ใดที่ทำอะไรก็แล้วแต่ได้แต่ให้ กับไม่มี จิต ต้องการอะไรตอบแทนเลย นั่นคือสุดยอดมนุษย์ ถ้าทำตลอดเวลาเรียกว่าอรหันต์ ทำได้ยังไม่ตลอดเวลา ก็เป็นอนาคามี ทำได้แยกกว่าอนาคามีก็เป็นสกิทาคามี ทำ ได้บ้างก็เป็นโสดาบัน ทำไม่ได้เลยก็เป็นปุถุชนธรรมดาๆ

(เรียบเรียงจากคำบรรยายของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์) ๓

● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๒๘ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : ศาสตร์พระราช “ทำ”ตามคำพ่อสอน
เรา “เสีย” นั้นแหละเรา “ได้”(๒)	สไมย์ จำปาแพง
จริงจ้ง ตามพ่อ
5	คุณนิตคิดหน้อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	ชีวิตจำลอง	จำลอง ศรีเมือง
12	สี่สั้นชีวิต (โรงบุญเพื่อแสดงความอาลัยในหลวง ร.๙)	ทีม สมอ.
19	เปิดบุญคุณบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
24	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
32	ตามหยั่งฟ้าทะลุดิน	ตั้งนั้น วิมุตตินิยม
36	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโตกสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	เรื่องสั้น (จากอุหมหาราช ตอนที่ ๘)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
56	การ์ตูน	วิสูตร
58	เชื่ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
61	เวทีความคิด	นายหนูนต์
62	แค่คิดก็หนาว...ว์	นายชิง วินเทอร์
64	ลูกโศกชะงักกูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
68	บทความพิเศษ(ประชาธิปไตยดีสุดต้อง“โลกุตระ”)	สมณะโพธิรักษ์
70	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
74	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

12 สั้นชีวิต

ชาวกองทัพธรรมและกลุ่มแพทย์วิถีธรรมเริ่มแจกอาหาร ตั้งแต่ ๒๔ ต.ค. ๕๙ ต่อเนื่องมาจนถึงวันที่ ๕ ต.ค.๖๐ อันเป็นวันสุดท้ายที่ให้เข้ากราบพระบรมศพ (และร่วมแจกอาหารฟรีหรือเรียกว่า“อาหารพระราชทาน” ที่ข้างศาลาว่าการ กทม.ฝั่งถนนดินสอด้วย โดยแจกตั้งแต่หกโมงเช้าของวันที่ ๒๕ ต.ค. ต่อเนื่องตลอดทั้งคืนไปจนถึงตีห้าของวันที่ ๒๗ ต.ค.๖๐) ชีวิตจิตอาสาออกเดินทางจากสันติอโศกประมาณตีสามทุกวัน เพื่อมาประกอบอาหารที่สนามหลวง แม้จะเหน็ดเหนื่อยแต่ทุกคน ก็มุ่งมั่นตั้งใจเพื่อพ่อผู้มีแต่ให้และให้ของชาวไทยทั้งปวง.

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดีะ
สุเสรี สีประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดีะ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๕๕,
๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลณแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลณแก่น

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

หน้า “จากผู้อ่าน” ได้รับบทกวี จากคุณสมบัติ
ตั้งก่อเกียรติ สมาคมกวีร่วมสมัย ส่งบทกวีรำลึก
ในพระมหากรุณาธิคุณแห่งในหลวงรัชกาลที่ ๙ ให้
พิจารณาแล้วเห็นว่าน่าจะเอามาเสวนาในหน้า
“คตินิดคิดน้อย” ดังนี้

“พฤษภาสาร อิกกุชธรอันปลดปลง
โททนต์เส่งคง ลำคัญหมายในกายมี
นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์
สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา”

คือคำลัตย์ลัจจะอรรถรส
กลบทความนัยให้โลกหล้า
ประชาคมขมสิ้นปฏิญญา
พฤติกรรมชี้เจตนาสง่าเมือง
ทรงเป็นพระมหามไหสวรรค
ชนชาวไทยจ่านรรจ์กันลือเลื่อง
เป็นตามโลกโชคพุงชาติรุ่งเรือง
ธ ปราดเปรื่อง “เศรษฐกิจคิดพอเพียง”

ทรงปกปักษ์รักษาอาณาเขต
นำประเทศก้าวอย่างต่างเอาเยี่ยง
อนุรักษชาตินิยมคมร้อยเรียง
ลือลำนียง “ไทยซึ่งคำภาษาไทย”

ทรงปกครองแผ่นดินนี้มีธรรมะ
อมตะความจริงความยิ่งใหญ่
“ทศพิธราชธรรม” กำกับใจ
ทุกคนอยู่ภายใต้กฎหมายเดียว

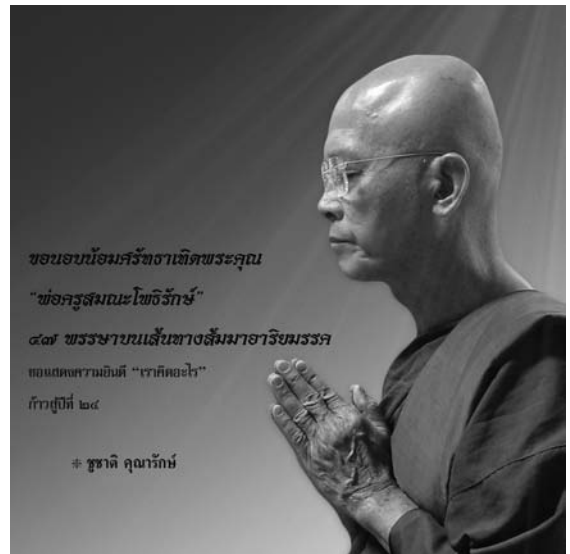
น้อมรำลึกถึงพระมหากรุณ
หนึ่งบุญคุณล้นเกล้าเหนือพระเกี่ยว
หลังน้ำตาแสนอาลัยไหลลดเลี้ยว
ใจต่อใจต่างยึดเหนี่ยวเกี่ยวใจพระองค์

วันนี้ ธ เสด็จสู่สวรรคาลัย
หาที่สุดมิได้ตั้งประสงค์
ข้าพระบาทเทิดพระเกียรติเกียรติดำรง
ถวายลัตย์จักกรวิงค์ทรงพระเจริญฯ

อ่านแล้ววิญญูณ “สุนทรภู่” ก็เข้าถึงจน

ใจอ่อน ต้องวาดลีลาประสาลูกทุ่งน้อมรับสมาชิก
มืออาชีพ หากข้องขัดเคืองระคายหูบ้างก็ปล่อยให้
ไหลไปตามน้ำท่วมใหญ่คราวนี้ก็แล้วกันนะ

วาระนี้ชี้ขาดชาติชาติ
หากอำนาจ “อธิปไตย” ไม่ผันผวน
กระบวนการการเมืองมิแปรปรวน
ไทยย่อมควรรุ่งเรืองตามยุคกาล
จะเลือกตั้งเร็ว-ช้าใช่ปัญหา
เพ่ง “อึดตา” ผู้เข้าบริหาร
มุ่งเพื่อชาติหรือเพื่อตนและบริวาร
มันรำลึกถึง “รัชกาลที่ ๙ เทอญ” ๒

แม่พิมพ์-บบพระ

ด้วยจิตศรัทธาจากการฟังธรรมของพ่อครูแล้วนำไปปฏิบัติ แล้วเห็นผลจริงตามลำดับ ได้ให้เพื่อนร่วมงานที่มีดวงตาเห็นผลจากที่เราได้เป็นจริง ดิฉันขอสมัครเป็นสมาชิกด้วยค่ะ จะโอนเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท นอกจากนั้นแล้วแต่จะจัดการนำไปเพื่อสื่อสารแก่สังคมต่อไป และจะขอโอนทุกเดือนตามกำลังทรัพย์ที่มีค่ะ

● แม่พิมพ์ของชาติ สุรินทร์

✍️ อัตราค่าสมาชิกปีละ ๒๕๐ บาท ๒ ปี ก็ ๕๐๐ บาทยังเหลืออีกเยอะเลย ก็จะพิจารณาจัดการให้สมประโยชน์ตามเจตนาอันเป็นกุศลครับ สังคมไทย ถ้าแม่พิมพ์ของชาติฝึกฝักรวมก็ส่งผลน้อมนำไปสู่การศึกษาของเยาวชนซึ่งเป็นอนาคตของชาติ ยินดีด้วยครับที่เราอยู่ในแวดวงเดียวกัน เพราะพ่อผมก็เป็นครูประจำบารุณเกล้าสมัยอาศัยศาลาวัดเป็นโรงเรียน แม่บ้านผมก็เป็นครูระดับประถมศึกษาตลอดชีวิตราชการ

สำนักงานพระพุทธศาสนาฯ - มหานครสมาคม

สงฆ์ระดับสูงต้องหากดีอาญา ขรรษาในระดับสูงสำนักงานพุทธต้องหากดีอาญาหลบหนีไปต่างประเทศ มีเงิน ทรัพย์สินมากมาย แสดงว่าฉ้อฉลทุจริตต่อเนื่องกันมานาน ทำกันได้อย่างไร ในวงการสงฆ์ไม่ได้ดูแลเลยหรือ

● ชาวพุทธ อยากเห็นพระ

✍️ พ.ต.ท.พงศ์พร พรหมณ์เสน่ห์ ผอ.พค.ที่ถูกย้ายออกไปชั่วคราวก็กลับสังกัดเดิมแล้วและลุยงานต่อประสานกับ พล.ต.ต.กมล เจริญรักษา ผู้บังคับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบแห่งชาติ ซึ่งสืบสวนสอบสวนเรื่องนี้ตลอดมาจนปรากฏเครือข่ายเชื่อมโยงทั้งฝ่ายสงฆ์ดำรงสมณศักดิ์และฆราวาสในวงราชการวงการศาสนาอีกมาก ซึ่งหากสนใจติดตามข่าวสาร

ทางสื่อสารมวลชน พุทธศาสนิกชนอาจจะคาดไม่ถึงว่า “ในดงขมิ้น” ไยจึงโสมมปานนี้หนอ ช่วงที่แต่ง พ.ต.ท.พงศ์พร พรหมณ์เสน่ห์ ออกจากสำนักพค.นั้น ใครจะคิดอย่างไรก็ตามเถอะ แต่ผมคิดตามประสาปัญญาอ่อนว่าเป็นลีลากระบวนยุทธให้ “คนชั่วหลวมตัวตายใจ ถลาลึก” และในที่สุดขุนพลจอมพิฆาตก็หวนคืนถ้ำร้ายทวนปราบรูปุคศาสนจักรร่วมกับผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ต่อไปอีก

“พิธีปลุกเสกราชาฤกษ์” ฤกษ์แห่งความมั่งมีศรีสุข “พิธีปลุกเสกฤกษ์มหาเศรษฐีมั่งคั่ง” ฤกษ์แห่งความร่ำรวย นี่คือตัวอย่างกิจกรรมของวัดดังแห่งหนึ่งที่ใกล้เมืองหลวง สำแดงตนว่าเป็นผู้สืบทอดศาสนาพุทธ

“ปง.ยึดทรัพย์ “นพรัตน์-พวก” ๗๑ ล้าน พัวพันคดีเงินทองวัด” ...คือพาดหัวข่าวจากมติชนรายวัน ๑๐ ต.ค. ๖๐

นายนพรัตน์ บุญจิวพัฒนานนท์ อดีต ผอ.สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ นี่คือนายหลักฐานยืนยันข้อเท็จจริงความโสมมในวงการบริหารศาสนจักร

ดังนั้น หากจำเป็นต้องมีการชำระล้างองค์กร บุคลากร ทั้งสงฆ์ ขรรษาในวงการศาสนา ชาวพุทธต้องวางใจ อย่ายึดมั่นหลงศรัทธาตัวบุคคลโดยไม่คำนึงถึง “วัตรปฏิบัติ” แล้วก็หลงผิดว่าผู้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายทำลายล้างศาสนา ช่มเหงครูบา-อาจารย์ที่ตนศรัทธาเลื่อมใส

การปฏิรูปการสอบสวน

ถ้าัยการต้องการจะร่วมตั้งแต่ชั้นสอบสวนก็เชิญซี ให้ไปร่วมตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุด้วย ชั้นสูตรพลิกศพด้วยในสถานที่เกิดเหตุทุกหนแห่งยามคำคืนดึกตื่นฝนตกแดดออก มานั่งเข้าเวรด้วยกันที่โรงพักเลยยิ่งดี

● ตำรวจเก่า ภูเวียง

✍️ ทุกสังคมมีปัญหาทั้งนั้นแหละครับ แต่ขอให้

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

เราค้นหาแง่มุมที่ตีเด่นซ่อนแฝงเร้นอยู่ให้จงได้และเก็บเกี่ยวเอามาใช้ประโยชน์ หรือหากไร้ประโยชน์ก็อย่าให้หวนกลับเป็นโทษแก่ตนและสังคมเป็นดีที่สุด หากคิดและทำได้เช่นนี้สังคมก็จะสงบ ร่มเย็น เพราะปัญหาขัดแย้งขุนช่องหมองใจกันแทบจะไม่มี แต่สังคมทุกวันนี้ไม่เป็นแบบนี้ ต่างยึดถือ “ศักดิ์ศรี” ตัวตน องค์กร ยิ่งกว่าประชาชน ประเทศชาติ ในฐานะที่เคยรับราชการตำรวจมา ๒๐ ปี เป็นสารวัตรใหญ่ ๓ โรงพัก ผ่านงานสอบสวนมาด้วยมือตัวเองตั้งแต่เริ่มแรกจนเป็นสารวัตรสอบสวน-สารวัตรใหญ่ ขอยืนยันว่างานสอบสวนไม่ใช่เรื่องง่ายเหมือนงานตรวจสำนวน เพราะต้องทำงานกับคนสารพัดชนชั้น อารมณ์ อุปนิสัย สถานะ รูปแบบเหตุการณ์ สถานการณ์นานา โดยมีให้เกิดปัญหาแทรกซ้อนเลย ขอให้มุ่งมั่นว่าสิ่งใดเพื่อกระบวนการยุติธรรมนำสู่ความสงบสุขของปวงชน สิ่งนั้นคือหน้าที่มีอาภรณ์ลอยวางดูตายได้ ใครจะทำหรือไม่ทำ แต่ตำรวจ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” ต้องทำแม้จะต้องเสี่ยงภัยถึงแก่ชีวิต! งานนี้ตำรวจควรจะมีที่ได้อันเพื่อนร่วมงาน-ผู้ช่วยงานเพิ่ม แทนที่จะคิดเป็นอื่นให้มากเรื่อง

พระเครื่อง-ที่พึ่งทางใจ

ฟังข่าวผ่านๆ ไม่ได้ใส่ใจนัก เจ้าอาวาสวัดหนึ่งชี้แจงว่าให้ตั้งแผงขายพระเครื่องในบริเวณวัด เพราะเห็นว่าเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของชาวบ้านที่มาวัดได้ ฟังตอนแรกก็ไม่คิดอะไร แต่มาคิดอีกทีถ้าอย่างนี้เราจะมีวัดมีพระมีศีลมีธรรมไว้ทำไมละ หากศาสนาพุทธเป็นที่พึ่งของชาวพุทธไม่ได้ ต้องหวนกลับไปยึดถือพระเครื่องเป็นที่พึ่ง พระสงฆ์ก็เป็นที่พึ่งของชาวพุทธไม่ได้เพราะทำให้ชาวพุทธเข้าถึงธรรมไม่ได้ หลงผิดไปยึดติดกับพระเครื่องดูมันช่างพิลึกจริงนะครบวงจรพุทธในบ้านเมืองเรา

● คนอยากบวช แต่ไม่บวช กทม.

☞ หลายวัดร้องทุกข์ว่าวัดมีรายจ่ายค่าน้ำค่าไฟ จำเป็นต้องอนุโลมให้เป็นไปตามความเชื่อถือของ

ชาวบ้านที่ยึดถือกันมาแต่เก่าก่อนบ้าง อันที่จริงวัดที่พระสงฆ์ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามธรรมก็มีอยู่หลายวัด แต่ไม่มีปัญหาเรื่องค่าน้ำค่าไฟค่าใช้จ่ายอื่นใดที่จำเป็นภายในวัด เพราะคนศรัทธาที่มีปัญญา ก็จะบริจาคเข้ากองบุญมูลนิธิที่ทำนุบำรุงวัด พระสงฆ์ไม่ต้องมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องเงินทองให้มัวหมองผิดศีลผิดวินัย เป็นเรื่องของฆราวาสบริหารจัดการกันเอง แต่วัดที่อ้างเหตุจำเป็นนั้น โดดลงไปบริหารการเงินเอง จนถึงกับบ้างเกิดปัญหามลทินมัวหมองถึงขั้นผิดกฎหมาย ซึ่งทำให้เสื่อมเสียทั้งทางโลกและทางธรรม

ต้นตอหัวใจคนไทย

มีเพื่อนกลุ่มไลน์ส่งข่าวกันตลอด คนนั้นไปเป็นจิตอาสาร้อยดอกไม้ที่ปากคลองตลาด คนนี้ไปเป็นจิตอาสาทำดอกไม้จันทน์ที่หน่วยงานใกล้บ้าน อีกคนชวนพนักงานบริษัทไปช่วยกันแจกฟรีน้ำดื่มอาหาร ฯลฯ ฟังข่าวแล้วรู้สึกซาบซึ้ง ที่แทบไม่น่าเชื่อเลยคือเพื่อนคนหนึ่งชีวิตที่ผ่านมาแทบจะไม่เคยเจอความลำบาก เธอไปรอตรงจุดคัดกรองแห่งหนึ่งตั้งแต่เช้าวันที่ ๒๕ ตุลา เพื่อจะเข้าไปจับจองพื้นที่ชมริ้วขบวนพระบรมราชอิสริยยศ พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ พอผ่านจุดคัดกรองแล้วก็นั่งๆ นอนๆ ทั้งคืนข้างกำแพงวัง จนถึงเช้าวันที่ ๒๖ ตุลา ร่วมกับประชาชนอีกนับหมื่นๆ ขอซาบซึ้งเพื่อนและคนไทยทั่วสารทิศที่มาร่วมพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ตามข่าวว่าทั่วทั้งประเทศแล้ว รวมกว่า ๑๙ ล้านคนที่ร่วมวางดอกไม้จันทน์

● ไทย ชนบท

☞ ใช้ว่าผ่านวาระแล้ววางใจว่าเสร็จสิ้นภารกิจต่อชาติ นักการเมืองในรัฐบาลยุคหน้าพึงรำลึกถึงมวลประชาในวาระนี้ให้จงหนัก!

☞ USSณาธิการ

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอนำเสนอ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นสังขารในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

๙. นายทหารใหม่

ตอนเป็นนักเรียนนายร้อยปี ๑ ถึงปี ๔ ผมคิดจะเป็นทหารราบมาตลอด พอมาอยู่ปี ๕ เป็นหัวหน้านักเรียน เกิดเรื่องจนเกือบจะถูกไล่ออก ผู้ที่เอาเรื่องเป็นนายทหารราบ เลยคิดไม่ใคร่ชอบทหารราบไปด้วย

อีกอย่างหนึ่ง เป็นนายทหารเงินเดือน ๑,๐๕๐ บาท เมื่อไรจะมีที่ มีบ้าน มีรถเก๋ง อาจเป็นเพียงนายทหารที่อยู่ต่างจังหวัด เวลาเกษียณชนของออกจากบ้านหลวง ขึ้นรถไฟไม่รู้จะไปไหน เพราะตลอดเวลารับราชการ บ้านไม่มี

เลือกเป็นนายทหารเหล่าสื่อสารดีกว่า โอกาสจะก้าวหน้าก็มีเหมือนกัน เมื่อเรียนโรงเรียนเสนาธิการแล้วก็ก้าวหน้าเหมือนๆ กับนายทหาร

“พระที่มอธรุ่นเฒ่าจกัณ มีทั้งนางทหารมาก นางทหารเรือ และนางทหารอากาศ ผมลือมนักธรรม นกจะได้อีก ๑ ”

เหล่าอื่น ที่สำคัญก็คือ ตอนนั้นสหรัฐอเมริกา
สนับสนุนกองทัพไทยเต็มที่ มีทุนไปนอกมาก
สำหรับทหารราบมีแต่หลักสูตรสั้นๆ เพียงห้าหก
เดือนเท่านั้น ลู้ทหารสื่อสารไม่ได้

ไปเรียนเมืองนอกนานๆ ได้เรียนมาก มีความ
รู้มาก เทียวมาก ซื้องของได้มาก และเก็บเงินได้มาก
ผมเลือกเป็นทหารสื่อสารได้ไม่นาน ก็สอบคัดเลือก
ไปเรียนเมืองนอก ปีแรกก็ได้ที่ ๑ ซึ่งเป็นหลักสูตร
นานที่สุดถึง ๑ ปีกว่า สมดังความตั้งใจ โดยไป
เรียนที่นิวเจอร์ซีก่อน แล้วไปต่อที่มลรัฐจอร์เจียซึ่ง
อยู่ทางใต้ของสหรัฐอเมริกา

ตลอดเวลาที่อยู่เมืองนอก เห็นอะไรก็ตื่นเต้น
ไปหมด เพราะเมืองเราสมัยนั้นยังไม่มีตึกสูงๆ
ศูนย์การค้า ตลาดสดแบบฝรั่ง ตื่นเต้นแม้กระทั่ง
บันไดเลื่อน การได้ทุนไปเรียนเมืองนอก แม้จะ
เทียวหรือซื้อของบ้าง เราใช้จ่ายอย่างประหยัดเงิน
ก็มีเหลือมากอยู่ดี ของในค่ายทหารราคาถูกเป็น
พิเศษ เจ็บป่วยก็รักษาฟรี

กลับจากนอกก็ย้ายไปอยู่กองร้อยทหารสื่อสาร
ที่สวนลุมพินี (ซึ่งตอนนั้นรื้อหมดแล้ว สร้างเป็น
โรงเรียนเตรียมทหาร) มีพี่จิว พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ
เป็นผู้บังคับกองร้อย ตอนเย็นไปหาลำโพงทำงาน
พิเศษ ที่ฝ่ายเทคนิคสถานีโทรทัศน์กองทัพบก
ช่อง ๕ ได้เงินเดือนพิเศษเพิ่มอีกเดือนละ ๓๐๐ บาท
ทำอยู่กับพี่ตุ้ม พลตรีจารุพันธ์ บุรณสงคราม

บางครั้งก็ติดตาม พ.อ.การุณ เก่งระดมยิง ไป
ติดตั้งเครื่องถ่ายทอด้วยสัญญาณโทรทัศน์ ที่เขาวงพระ-
จันทร์บ้าง ไปตั้งเสาอากาศที่ชายแดนภาคอีสานบ้าง

อยู่กองร้อยสื่อสารที่สวนลุมฯได้ไม่นาน พี่จิว
ก็เดินทางไปเรียนต่อที่โรงเรียนเสนาธิการสหรัฐ
ที่ชาย พลโทชาย หาญยุทธ ขึ้นมาเป็นผู้บังคับกองร้อย
และผมเป็นรองผู้บังคับกองร้อย แทนกันเป็นทอดๆ

บ้านพักนายทหารมีจำกัด พี่จิวกลัวว่าผมจะไม่
ได้รับความเป็นธรรม จะไม่ได้อยู่บ้านหลวง จึงนัด
แนะกัน วันที่พี่จิวย้ายออก ผมก็ย้ายเข้าไปแทนพอดี

ผมอยากกรวย อยากมีบ้านของตัวเอง จึงต้อง
ทำงานเพิ่มมากขึ้น ผมหากินด้วยการสอนพิเศษค่าๆ

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง
แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้
ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้บันทึกเรื่องราวบางแง่
บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลายๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน
ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง
ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็กๆ เป็นเด็กรับใช้ของ
ผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับผิดชอบทั้งกรุงเทพฯ
ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละ
เวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดย
นักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ท.-๓. *พ.ท. ๓. ๓๓๐๓*

๗ มกราคม ๒๕๓๓

มาตั้งแต่จบเป็นนายทหารเดือนแรกๆ สอนที่
โรงเรียนกวดวิชาวัดพิชัยญาติบ้าง วัดเทพธิดาบ้าง
วันหยุดรับไปสอนหนังสือเด็กตามบ้านก็เอา

ทางด้านศาสนานั้น ตามธรรมเนียมไทยๆ ผู้ชาย
ชาวพุทธจะเป็นคนลูก เป็นคนโดยสมบูรณ์ก็ต้องบวช
เดิมผมคิดจะไปบวชวัดท่านอาจารย์พุทธทาส ที่ไชยา
แต่ติดขัดหลายอย่าง ตาแนะให้บวชกับท่านเจ้าคุณ
วิเชียรมนู ที่วัดใต้ ตลาดพลู ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ มีชื่อเสียง
อยู่ไม่ไกลจากบ้านที่ขอย้ายลัมพันธ์ ออกบิณฑบาต
ง่าย ญาติโยมแถวนั้นพร้อมเพรียง ทราบภายหลังว่า
สมเด็จพระเจ้าตากสินทรงผนวชที่วัดใต้ ทางวัดได้
รักษาหลายสิ่งหลายอย่างของพระองค์ท่านไว้ให้คน
รุ่นหลังดูจนถึงทุกวันนี้

พระที่บวชรุ่นเดียวกัน มีทั้งนายทหารบก
นายทหารเรือ และนายทหารอากาศ ผมสอบนักธรรม
นวกะได้ที่ ๑ ได้รางวัลจากหลวงพ่อกุญชรวิเชียรมนู
เมื่อบวชตามประเพณีได้ครบเวลา ๓ เดือน ที่ลา

ราชการ ก็กลับไปรับราชการต่อ

หลวงพ่อกำลังทำงานหนัก นอกจากกิจของสงฆ์แล้ว ท่านยังทำความสะอาดปิดกวาดวัดเป็นประจำ วัดได้มีสุนัขจรจัดมาก มีคนเอาไปปล่อยเสมอๆ เข้าขึ้นสุนัขก็ปล่อยของเสียไว้เลอะเทอะเต็มวัดไปหมด คนที่เอาสุนัขไปปล่อยวัดบาปกรรมจริงๆ นอกจากไม่ช่วยพระแล้ว ยังหางานให้พระอีก

ฝั่งจิตฝั่งใจผมเรื่อยมาตั้งแต่คราวนั้น ไม่ใช่เฉพาะวัดใต้วัดเดียว วัดไหนๆ เหมือนกันหมด

ปี ๒๕๓๑ ผมจึงได้หารือกับข้าราชการ กทม. ชั้นผู้ใหญ่ และประสานงานกับกรมปศุสัตว์ จัดชุดทำหมันเคลื่อนที่ ออกบริการให้ชุมชน และวัดต่างๆ โดยไม่คิดเงิน ทำหมันสุนัขและแมว ฉีดยาคุมกำเนิด ฉีดยาป้องกันพิษสุนัขบ้า เป็นการให้บริการฟรีเป็นครั้งแรก มีจุดนัดพบที่วัด ปี ๒๕๓๒ ก็ดำเนินการอีก เป็นครั้งที่สอง ช่วยพระและชาวบ้านได้มาก สุนัขจรจัดลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด

หลวงพ่อกำลังสอนไม่ให้เชื่อเครื่องรางของขลัง ไม่ให้ถือฤกษ์ถือยาม แต่ให้เชื่อคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในเรื่องกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ลึกจากพระ ผมก็เอาพระเครื่องที่สะสมไว้ออกแจกจ่ายหมด มีความมั่นใจอย่างแน่วแน่ ไม่วอกแวกอแว หลวงพ่อกำลังสอนถูกต้อง ส่วนคนอื่นจะเชื่อถืออย่างไรก็ช่างเขา ผมบวชทั้งที่ต้องมีติดตัว

ระหว่างที่บวช ผมเฝ้าสังเกตหลวงพ่อย่างใกล้ชิด เวลาท่านสงฆ์ ท่านไม่ถูลงปู ใครถวายสบู่ท่าน ท่านก็ยกให้พระองค์อื่นต่อ แต่ท่านก็ไม่ได้บอกเหตุผล และไม่ได้อสอนให้ทำตาม คนอื่นที่ไม่คุ้นอาจหาว่าหลวงพ่อกำลังสะอาด แท้จริงแล้วท่านสะอาดทั้งกายและใจ สะอาดกว่าอีกหลายคนที่ถูลงปูวันละ ๓ ครั้ง

เราติดต่อกันมา ตั้งแต่ผมเป็นนักเรียนนายร้อย และคุณศิริลักษณ์เป็นนิสิตคณะเภสัชจุฬาฯ ได้แจ้งหว่าแต่งตั้งเมื่อปี ๒๕๐๗ ด้วยพิธีที่เรียบง่าย ไม่ได้กวนผู้ใหญ่ในวงราชการมาเป็นประธานให้ยุ่งยาก

ให้คุณพ่อคุณแม่ของคุณบัวสาวเป็นประธานดีที่สุด จัดงานที่สโมสรนายทหาร โรงเรียนนายร้อย นายทหารรุ่นพี่รุ่นน้อง ช่วยกันจัดงานคนละไม้คนละมือ เป็นกันเองดีแท้

ตอนนั้นคุณศิริลักษณ์ ซือนองลักษณ์ เพื่อนสนิทคนหนึ่ง ตั้งใจเย็บหมอนให้เป็นของขวัญ โดยเอาอักษรหน้าของชื่อผม กับชื่อเจ้าสาวมาปักรวมกัน เกิดปัญหาอ่านแล้วไม่สวย คุณศิริลักษณ์จึงเปลี่ยนชื่อที่นำหน้าด้วย น. มาเป็น ศ. จนถึงทุกวันนี้

แต่งงานได้ ๓ เดือน ผมก็ได้รับคัดเลือกให้ไปฝึกงานที่ฮาวาย ๖ เดือน เป็นโอกาสที่จะได้เรียนรู้และเก็บเงินอีก กลับจากฮาวายก็ชวนกันไปปลูกกระท่อมกลางทุ่งนาที่ลาดพร้าว เริ่มตั้งแต่ใช้ตะเกียงและใช้น้ำบ่อ ต่อมาก็กู้เงินธนาคารเพิ่มเติมรวมทั้งขอยืมเงินคุณแม่คุณศิริลักษณ์อีกส่วนหนึ่ง ปลูกบ้านสองชั้นเป็นตึกคอนกรีตเสริมเหล็ก ตั้งแต่เป็นร้อยเอก

บ้านอยู่ไกลที่ทำงานต้องใช้รถ คุณศิริลักษณ์ใจดี ขายเป็นแวนหมั่นสมทบทุนซื้อรถแท็กซี่ขอยืมเงินจากเพื่อนๆ จากฝรั่งที่ปรึกษาประจำกองร้อย ซึ่งกำลังจะเดินทางกลับอเมริกา ผมจึงมีพร้อมทั้งบ้าน ที่ดิน และรถ ตั้งแต่ยังเป็นนายทหารหนุ่มๆ

รถแท็กซี่ จำได้ว่าซื้อราคารวมทั้งภาษี ๑๖,๐๐๐ บาท เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๒ ประมูลขายยกเงินให้กาชาดหมด ได้เงินถึง ๑๗๐,๐๐๐ บาท คุณศิริลักษณ์เจ้าของรถที่แท้จริงตัดใจได้ ยกแวนหมั่นเคลื่อนที่ให้กาชาด โดยไม่โทษหาอาลัยอาวรณ์

ในโลกนี้ไม่มีอะไรเป็นของเราอย่างแท้จริง แม้ร่างกายที่หวงแหน ประคบประหมงก็ยืมเขามา ถึงเวลาต้องคืนไป ต้องพรากจากกัน ไม่มีอะไรที่ไม่พราก อยู่ที่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น

มีบ้านใหญ่ดูๆ ไปแล้วก็เป็นที่ทุข์ ต้องเสียเงินเสียเวลารักษาดูแล เมื่อลงมือปฏิบัติธรรมจริงๆ จังๆ ก็พบว่า กำลังเดินสวนกับพระพุทธองค์ เราไม่ต้องการจะลอกเลียนเพื่อให้ทัดเทียม ถึงจะพยายามอย่างไรก็ทำให้เทียมพระองค์ท่านไม่ได้ แต่

เราต้องการให้ทุกข์น้อยลง จึงต้องพยายามเดินตามด้วยการกินน้อย ใช้น้อยทำงานมาก ถ้ามีเหลือก็จนเจือสังคม

ตั้งใจขายบ้านใหญ่ไปผ่อนบ้านเล็ก เลิกตกแต่งบ้าน เอาเวลาไปช่วยสังคม ความเห็นแก่ตัวที่เคยมีมากก็ลดลง วันหยุดใช้เวลาบรรยายธรรมบ้าง เผยแพร่อาหารมังสวิรัตบ้าง ทำได้เต็มที่เพราะลูกเต้าไม่มี พันธะต่างๆ ก็ไม่มี

โชคดียังได้ฝึกเอาชนะใจตนเองไว้ก่อนอย่างสม่ำเสมอ จึงไม่เพลียงพล้ำ เมื่อไปทำงานที่เกี่ยวข้องกับเงินมากๆ ทั้งตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรี และตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

หน้าบ้านและหลังบ้านปิดสนิท การเสนอผลประโยชน์ใดๆ ไม่มีทางเข้าถึงได้ ภูมิใจที่พูดได้เต็มปาก และพูดอย่างไรทำได้เช่นนั้น

“ไม่ว่าเงินจะมากก็ล้าน โอกาสจะอำนวยแค่ไหน เราจะไม่มีวันโกง” เพราะเราคือผู้ที่ยึดมั่นในพระศาสนาที่แท้จริง ไม่มีศาสนาใดในโลกที่ชื่นชมการคดโกง เราทนต่อการพิสูจน์เสมอ

อยู่ในเพศฆราวาสแต่ปฏิบัติธรรมเคร่งครัด คำว่า “ครึ่งคนครึ่งพระ” จึงเป็นฉายา และคำว่า “มหา” จึงเรียกกันทั่วไป

เมื่อเป็นนักการเมือง เป็นวุฒิสมาชิก เป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี และผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผมยังปฏิบัติธรรมเคร่งครัด คงเส้นคงวา ไม่ย่อหย่อนไปกว่าเดิม

นักการเมืองยังต้องมีธรรมะ ถ้าไม่มี จะกลายเป็นนักกินเมือง

เมืองไทยไม่โตใหญ่อะไรนักหนา ตั้งหน้าตั้งตากินก็สิ้นชาติเท่านั้นเอง

๘ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอบบ่อน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๗ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร
สนับสนุน “เราคิดอะไร”
ยืนหยัดก้าวสู่ปีที่ ๒๔

ผู้ร่ำรวยที่แท้จริงคือ
ผู้ที่แบ่งปันแก่ผู้อื่น
(พ่อครูสมณะโพธิรักษ์)

● จำลอง - ศิริลักษณ์ ศรีเมือง

สี่สิบชีวิต

ทิม สมอ.

อีกหนึ่งหน้าประวัติศาสตร์ชาติไทยที่ตรึงตราในหัวใจคนไทยไปชั่วกาลนาน

“เราเกิดในรัชกาลที่ ๙”

จากวันสวรรคตที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ เวลา ๑๕.๕๒ น.

จวบถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๐ เวลา ๒๒.๐๐ น. อันเป็นวันถวายพระเพลิงพระบรมศพ ในห้วงเวลานั้น ชาวไทยนับล้านต่างทยอยเข้ากราบถวายบังคมพระบรมศพติดต่อกันเนืองแน่น

“...ถึงหน้าวังตั้งหนึ่งใจจะขาด คิดถึงบาทบพิตรอดีตร....”(สุนทรภู่)

เกิดปรากฏการณ์ bomb of love ปาฏิหาริย์แห่งรักและห่วงใยซึ่งกันและกัน ณ ท้องสนามหลวง มีอาหารมากมายแจกเลี้ยงแขกของพระราชาราชินีซึ่งหลั่งไหลมาทั่วสารทิศ

จากหลายกลุ่มประชาชน ทั้งภาครัฐและเอกชนสลับเปลี่ยนหมุนเวียนเพิ่มเติมกันเข้ามา

รวมทั้งบรรดาจิตอาสาที่สมัครมาทำหน้าที่ช่วยเหลือกันในทุกด้าน

ชาวโศกก็ได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในโอกาสสำคัญนี้ ด้วยการจัดโรงบุญมังสวิรัต

ถวายความอาลัยแด่ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ตั้งแต่วันแรกๆ จนถึงวันสุดท้าย

โดยชาวโศกทุกพุทธสถานจากจังหวัดต่างๆ และกลุ่มแพทย์วิถีธรรม

สลับเวียนมาช่วยกันเต็มกำลังอย่างไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

ด้วยจิตที่เปี่ยมด้วยพลังรัก ศรัทธา และเทิดทูนพ่อผู้ประเสริฐที่สุด

๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๙ กองทัพอากาศแจกอาหารอย่างเป็นทางการวันแรก
รถจอดรอปบริเวณลานจอดรถบริษัทฟ้าอภัย

ช่วงแรกยังขลุกขลัก
ช่วยกันขนของข้ามรั้ว

ร่วมด้วยช่วยกันคนละข้าง
หม้อเบอร์ขนาดไหนๆ ก็สู้ๆ ค่ะ

พร้อมบริการแขกพระราชาด้วยหัวใจ

(๒๓ ต.ค.๕๙) หลังจากเทศนาวิถีสถาจริยธรรม พ่อครูประกาศให้ชาวกองทัพธรรมออกไปช่วยร่วมกุศลกับ
ประชาชนชาวไทยที่รักและเทิดทูนต่อในหลวงรัชกาลที่ ๙ ไปทำความดีด้วยการจัดโรงบุญมังสวิรัตบริการประชาชน

“ของเราแม้จะเข้าไปนิดหนึ่งให้พลตำรวจเอกอัศวินมาสะกิด ก็ขอบคุณ แล้วเราก็จะนัดแนะไปตั้งเต็นท์ เราก็
แจกอาหารแก่ๆ หนึ่งในตองอูเหมือนกัน จนพลตำรวจเอกอัศวินยังรู้จักติดศัพท์เลย ก็เลยบอกว่าทำไมเราไม่มา เรา
ก็เข้าไปหนึ่งก้าว เพราะฉะนั้นก็รีบเลย บอกกันให้รู้ตัว

เหตุการณ์สาธารณโศกเกิดทั่วประเทศไทย ไม่ใช่แค่ในกรุงเทพฯ แต่ในต่างจังหวัดก็มี แม้แต่ผู้ว่าราชการจังหวัด
ก็พยายามจำกัดกัน จะเป็นพฤติกรรมที่ยิ่งใหญ่ของโลก ที่ไหนก็เกิดการแจกอาหาร วันนี้ชาวโคกจะไปแจกอาหาร ใคร
มีวัดอุทิศเตรียมไว้ ใครมีรถราเตรียมไว้ สถานที่กำลังติดต่อกันอยู่ ได้เมื่อไหร่ พร้อมเมื่อไหร่ก็ไป หมุนเวียนกัน..

ช่วงปายชาวล้านต้อโคกได้ประชุมกันเพื่อเตรียมการไปจัดโรงบุญ พ่อครูให้อีวาทว่า

ให้ไปอย่างอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นคนรับใช้ อย่าไปทำแก่ง ทำอวดดี ให้ไปเป็นคนรับใช้ ไปแจกอาหารกับไป
เก็บขยะ ไปล้างล้าง”

กองทัพธรรมคู่กับมังสวิรัต

ผัดผักบุ้งร้อนๆ จ้า

คุณเล็ก ดาบนบุญ (ผู้ประสานงาน)

คุณนุกอวัญ (ผู้ประสานงาน)

รับรอง..สุดฝีมือ

คุณเล็ก ดาบนบุญ (บน)
คุณต้อย ปลูกขวัญ (ล่าง)
ประสานงานเบิกบานใจ

คุณๆ อ้อ..ปฐมมโศกมาแล้ว

พร้อมเพรียง(สามัคคี)เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน(เอกภวาวะ)
ศาลือโคก สีม่าอโศก ภูผาฟ้าน้ำ ทะเลธรรม
ดินหนองแดนเหนือ เมฆาอโศก เล็ลยอโคก
คุณลุงจำลอง ประธานกองทัพนครราชสีมาให้กำลังใจลูกหลาน

ศิระขอโคกพร้อมบริการเต็มที่

เชิญครับ รับผิดชอบ

กลุ่มแพทย์วิถีธรรม
คุณหมอเขียว ใจเพชร
ร่วมบริการ

เตรียมงาน
แข่งขัน

ผัด ผัด ผัด ก็กระทะครับผม!

ก่อนจะเป็นสัมตำรสแซบ ต้องล้างให้สะอาด

แม่ครัวตัวน้อยๆ
วันนี้หุงผัดข้าว ๓ กระทะ
ปวดขาเพราะยืนนาน
ก็นั่งพักคะ สนุกคะ

ดำเนินงานโรงเรียนกอกกัฬรรสม
๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

เด็กๆ หันๆ
รวมพลังคนละไม้คนละมือ
ช่วยกันให้ทันผัด

ชุมชนโคกหลายๆ แห่ง
เตรียมผักไร้สารพิษ
สนับสนุนโรงเรียน
กอกกัฬรรสม
สนามหลวง

เจ้าหน้าที่สำนักงานอนามัย
นำอาหารไปตรวจ
รายการ ๑-๒๐ ผ่านทุกอย่าง ไม่พบสารปนเปื้อน

ชาวกองทัพธรรมร่วมเย็บกระถางใบตอง เพื่อสิ่งแวดล้อม ที่บวรสันตือโคก

กลุ่มประชาชนจิตอาสา ได้นำอาหาร เครื่องดื่ม แจกจ่ายให้แก่ประชาชน โดยรอบสนามหลวงเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดขยะโฟมเกือบ ๓ แสนใบ ซึ่งมีปัญหาเรื่องการกำจัดและย่อยสลายยาก พล.ต.อ.อัศวิน ขวัญเมือง ผู้ว่าฯ กทม. แดงขาวถึงปริมาณขยะเฉลี่ยวันละ ๗๖ ตัน จึงจำเป็นต้องเร่งด่วนที่จะต้องลดปริมาณขยะ โดยเฉพาะโฟมเนื่องจากทำลายและย่อยสลายยาก อีกทั้งส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

เบื้องหลังข้าว

วัน	ชื่อ	ชื่อ	ชื่อ	ชื่อ	ชื่อ
วัน	จิตรวิ	ชัย	งามใจ	ทัศน์	เชิ
วัน	จิตติ	ลดา	วิ	น	น
วัน	วิ	วิ	วิ	วิ	วิ
วัน	วิ	วิ	วิ	วิ	วิ
วัน	วิ	วิ	วิ	วิ	วิ
วัน	วิ	วิ	วิ	วิ	วิ
วัน	วิ	วิ	วิ	วิ	วิ
วัน	วิ	วิ	วิ	วิ	วิ
วัน	วิ	วิ	วิ	วิ	วิ

ญาติธรรมหลายท่านติดภารกิจไม่ได้ไปร่วมบรรยากาศที่สนามหลวง แต่ทมนเวียนกันช่วยหุงข้าวส่งโรงบุญกองทัพธรรม เป็นอีกหนึ่งทีมงานปิดทองหลังพระ

ความตั้งใจที่จะทำโรงบุญไร่สารพิช มีแนวโน้มดีขึ้น เนื่องจากข้าวที่ได้รับการบริจาคมาเป็นข้าวไร่สารพิชเกินครึ่ง และนับวันก็ยิ่งมีการบริจาคอย่างต่อเนื่องจากผู้ปิดทองหลังพระทั่วสารทิศ สู้การทำดีเพื่อพ่อ ณ ท้องสนามหลวง

คุณชื่อนันท นาวาบุญนิยม ชาวสันตือโคก

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สมาคมนิกายพุทธนิคม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระยาวิทยาลัยด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว ๓๒๗ เราเขียนมาถึงว่า พระพุทธเจ้าทรงสอนให้“ปฏิบัติศีล”เป็น หลักยืนยันเบื้องต้น คือเป็นรากฐานซึ่งวัด ภูมิธรรมของการศึกษาศาสนาพุทธขั้นต้น

ศาสนาพุทธไม่มี“การศึกษาแบบอื่น” มี“ไตรสิกขา”คือการศึกษา๓นี้เท่านั้น และทั้ง ๓ คือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ก็ไม่แยกกัน เช่นว่า ต่างปฏิบัติ แต่ละข้อ ต่างก็ แยกกันไปทำคนละส่วนด้วย

ทั้ง ๓ ข้อนั้นร่วมกันทำ ทำร่วมกันเสมอ ไม่แยกกันเลย ปฏิสัมพันธ์กัน เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน ส่งเสริมกัน ขัดเกลากันไปมา อย่างเป็นระบบระเบียบ มีลำดับ ไม่สับไปสับมา แต่อย่างไร ถึงขนาดพระพุทธเจ้าตรัสว่า ศึกษาไปตามลำดับ กระทำไปตามลำดับ ปฏิบัติไปตามลำดับ มิใช่บรรลุอรหัตผลโดยตรง(ไม่มีต้น-กลาง-ปลาย) เสมือนมหาสมุทรลาด ลุ่ม ลีกลงไป เป็นลำดับ ไม่โกรกชันเหมือนแหวน (ปานพื้น กระจก-อันนี้อาตมาว่า) ดังฝั่งทะเล อย่างน่า อัศจรรย์ ปานนั้นที่เดียว(พตปฎ. เล่ม๒๓ ข้อ๑๐๙)

ผู้จะมี“ศีล” ก็ต้องมี“ศีล”กันไปตาม ลำดับตั้งแต่ข้อ ๑ ข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๕ เป็นเบื้องต้น แล้วก็ข้อ ๖ ข้อ ๗ ข้อ ๘ แล้ว จึงจะข้อ ๙ ข้อ ๑๐ และขึ้นข้อ ๑๑ ก็มีการสลับซับซ้อนกันเป็นปฏิสัมพันธ์อย่างมี นัยสำคัญในการเพิ่มภูมิเป็นรอบแล้ว รอบอีก

เป็นลำดับๆไปอย่างมีระบบ ไม่ใช่ตัด ลัดเอา ไม่เอาข้อ ๑ ก็ได้ ไม่เอาข้อ ๒ ก็ได้

อะไรอย่างนั้น แต่ต้องมีการปฏิบัติพิสูจน์ ความเป็นจริง เป็นจริงไปตามลำดับๆ

แม้ผู้มีบารมีแล้ว บรรลุความสำเร็จ ผ่านมาได้แล้วก็ตาม เมื่อเกิดมาแต่ละชาติ ก็จะต้องมีการสัมผัสพิสูจน์อีกทั้งนั้น ซึ่งผู้ ที่มีบารมีบรรลุผ่านมาแล้ว ก็จะทำได้ง่าย ได้ เร็ว ไม่เสียเวลา ซึ่งจะแตกต่างจากคนผู้ที่ยัง ไม่ชำนาญ ยังไม่ชำนาญ ก็เป็นเรื่องธรรมดา ปกติสามัญของแต่ละคนจริง มีการพิสูจน์ ได้ตามสังขารที่ปรากฏนั้นๆ

จึงจะยืนยันการเป็นผู้“มีศีล”จริง

และผู้จะมี“สมาธิ”เจริญขึ้นๆ กระทั่ง สูงไต่ระดับไปเรื่อย ๆ จนมี“สมาธิ”สูงที่สุด ก็วัดด้วย“ศีล” ใช้“ศีล”เป็นมาตรวัดทั้งนั้น จึงจะรู้แจ้งจริงว่า มี“สมาธิ”สูงเท่าใด ๆ

“สมาธิ”วัดด้วยศีลนะ! ฟังดี ๆ

แม้ผู้จะนับว่ามี“ปัญญา”มากน้อยก็วัด กันด้วย“ศีล” “สมาธิ”ก็วัดด้วยศีล ศึกษา ดู ดี ๆ จะรู้กันได้ว่าผู้ใดเป็น“โสดาบัน”ก็ต้อง วัดได้ด้วย“ศีลกับปัญญา” จึงจะรู้แจ้งรู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“วิมุตติ”ไปตามลำดับ

จะรู้ว่าตนเป็น“สกิทาคามี”ก็ดี เป็น “อนาคามี”ก็ดี ที่สุด“อรหันต์”ก็ตาม ก็ต้อง ใช้“ศีล”กับ“ปัญญา” เป็นเครื่องชี้วัด

จึงจะรู้แจ้งรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สมาธิ” หรือความเป็น“อริจิต” อันเป็นพลังงานที่อยู่ภายในของคนแต่ละคนได้ด้วยกัน

ซึ่ง“พลังงาน”ภายในจิตของคน มัน ย่อมอยู่ภายในโนน เป็นนามธรรมหรือเป็น

อรุป”ด้วย อยู่ภายในด้วย แล้วมันจะชี้ชัด ยืนยันหรือพิสูจน์ให้“รู้”กันได้ง่าย ๆ หรือ?

เพราะเหตุนี้แหละ มันจึงมีการโกหก กันได้ สำหรับคนที่ยังไม่เชื่อสัตย์ ไม่กลัว บาบ ไม่เชื่อบาป คนผู้ที่ไม่สามารถล่วงรู้ หรือหยั่งรู้ความจริงนี้ได้ จึงถูกโกหกหลอก กันไป ก็มี ก็เห็นกันอยู่ตลอดมา

จะยืนยันหรือพิสูจน์กันชัด ๆ โทนโทได้ ก็ต้องมีสัมผัสภายนอกอยู่หลุด ๆ ณ บัด เดียวนี้เป็นปัจจุบันธรรม มี“กายสักขี”(มีทั้ง ภายนอกที่ภายในก็รู้)ยืนยันและต้องปรากฏอยู่

นั่นคือ ตาม“ศีล”ข้อนั้น ๆ กำหนดไว้ นั่นเอง จึงจะยืนยันร่วมกันชัดแจ้งจริงจัง

ส่วนผู้ใดที่เอา“ศีล”ยืนยันไม่ได้ เล่น ยืนยัน จะเอาแต่“ในจิต”รู้กันแต่ในจิต เอาภายนอกมาร่วมยืนยันไม่ได้ นั่นก็คือ ผู้ ไม่บริบูรณ์ครบหลัก“ไตรสิกขา”ของพุทธ

ผู้“ไม่สัมมาทิฏฐิ”ในภาวะความเป็น “อริศีล”จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน ภาวะความเป็น“อริจิต”หรือภาวะความเป็น“สมาธิ”แบบพุทธได้ แน่ยิ่งกว่าแน่

ผู้นั้นย่อมไม่มีทางเกิด“อริปัญญา” ได้เลยเป็นอันขาด วิมุติก็ไม่ต้องพูดเลย

นอกจากเกิดแค่“สัญญา”หรือไม่ก็เกิด ได้แค่“ตรรกะ”เท่านั้น ที่ผู้มีจกาทิฏฐิจะได้

ด้วยหลักฐานที่ได้อ้างอิงมาทั้งที่ได้ สาระยายประกอบมาด้วย มากมายตามคำ สอนของพระพุทธเจ้า การ“หลับตา”ปฏิบัติ กันนั้น จึงไม่สามารถบรรลุธรรมแบบพุทธ

ได้เลยเด็ดขาด เพราะ“ปัญญา”จะไม่เกิด จะเกิดได้ก็แค่“สัญญา”

แม้“สัญญา”จะ“กำหนดรู้ภายนอก” ได้บ้าง แต่“สัญญา”นั่นก็คือ พลังงานจิต ที่ยังไม่ครบ“กระบวนการ”ของ“องค์ธรรม๖” อันได้แก่ ปัญญา-ปัญญาปริยัติ-ปัญญา พละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ- บริบูรณ์องค์มรรคทั้ง ๘ อยู่นั่นเอง

“สัญญา”จะบริบูรณ์เป็น“ปัญญา”ได้ ก็ต้องผ่านกระบวนการของ“มิจจาทิฏฐิ ๕- มิจจาทิฏฐิ ๓-มิจจาทิฏฐิ ๔ และมิจจาทิฏฐิ ๓” จนบรรลุ“สัมมาอาริยมผล”ครบ บริบูรณ์ทั้ง“สัมมาอาริยม ๕-สัมมาทิม ๓- สัมมาวาจา ๔ และสัมมาสังกัปปะ ๓”

ภายนอกนั้นมันต้องมีสัมผัสเป็นปัจจัย ยืนยันให้ทั้งเราทั้งผู้อื่นร่วมรับรู้กันได้จริง ๆ อยู่โทนโทหลุด ๆ ไม่ใช่อมพะนำอยู่ในใจเรา ผู้เดียว โดยไม่มีใครรับรู้ได้ด้วยเลย

มันก็ไม่ครบบริบูรณ์ทั้ง“สมมุติสัจจะ” ทั้ง“ปรมาตถสัจจะ”อยู่นั้นแหละ ใช่มั๊ย?

ศีลข้อ ๑ เมื่อเราเกี่ยวข้องกับสัตว์ ซึ่ง ต้องมีการสัมผัสกับเรื่องของสัตว์ส่วนใด ก็ตาม “จิต”ของเราเจริญยิ่งขึ้น นั่นคือ เรา รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต”ของเราว่า แต่ก่อนจิต ใจเรามันไม่มี“ความละเอียด”(ลชช) มันไม่มี “ความเอ็นดูสัตว์”(ทยาปโน) มันไม่มี“ความ กรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่เลย”

จิตไม่มี“อาการ”ประเสริฐที่ว่าเป็นจริง ๆ ไม่มีภาวะของ“กาย”ของ“จิต”เกิด

ไม่มี“ความจริง”ที่ยืนยันในปัจจุบัน
หากผู้ใดไม่มี“อธิศีลสิกขา”กระทั่ง
เกิดผลตาม“อธิศีล”นั่นเป็น“อธิจิตสิกขา”
มาตามลำดับ แล้วความเป็น“อธิปัญญา
สิกขา”จะได้จากอะไร? จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“ศีล”เป็น“สมาธิ”นั้น ๆ ว่าได้เจริญ
พัฒนาขึ้นมาได้จริงหรือไม่? เป็นไฉน?

“ผล”ทุกอย่างมาจาก“เหตุ”ก็จริง
แต่“ปัญญา”เกิดไม่ได้ด้วย“ตรรกะ”(อตก
กาวจรา)เด็ดขาด ต้องได้จากการปฏิบัติ
“อธิศีลสิกขา”จนกระทั่งเกิด“อธิจิตสิกขา”
ไปตามขั้นตอนที่ตนสมทานั้น ๆ

เพราะความเป็น“ปัญญา”ในศาสนา
พุทธนั้นจะไม่สามารถ“เกิด”เองได้ หรือไม่
สามารถอุบัติขึ้นมาได้โดยไม่มีพัฒนาการ
ของ“อธิศีลกับอธิจิต”เป็นเด็ดขาด

นักปฏิบัติธรรมของพุทธทุกคนต้อง
มีศีลเป็นหลัก“สิกขา”(การศึกษาปฏิบัติ)ยืนยัน
ข้อต้นทีเดียว ไม่ละเว้นใครทั้งนั้น จะเป็น
นักบวช หรือจะเป็นฆราวาส ก็ต้อง“มีศีล”
เป็น“การศึกษา”ข้อต้น

แต่ละคนต้องปฏิบัติ“จับหลัก”กันที่
“ศีล”เป็นหลักต้นจริง ๆ ต้องปฏิบัติเริ่มกัน
ด้วยการ“ถือศีล” ตั้งต้นแต่“ศีล ๕”อันเป็น
พื้นฐานหรือเป็น“กุศลกรรมบถ๑๐”ไปทุกคน
เพราะศาสนาพุทธมี“ไตรสิกขา”นี้แล
เป็น“หลักแห่งการศึกษายิ่งใหญ่สมบูรณ์
แบบที่สุด” ทุกคนจะเรียนรู้ปฏิบัติต้องครบ
“การศึกษา ๓”(ไตรสิกขา)จึงจะสามารถบรรลุ

ธรรมแบบพุทธได้

เช่น ผู้ศึกษากันแต่“ความรู้”ที่จะให้
เกิดความรู้เฉลียวฉลาดเป็น“ปัญญา”
โดยไม่มี“ศีล”ปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ-ปัญญา
-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”ไปตามลำดับ
นั้น เป็นไปไม่ได้ จะได้แค่“เชโก-เชกตา”

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนยิ่งในพระ
ไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๙๓-๑๙๔ ว่า

“ปัญญาอันศีลชำระให้บริสุทธิ์ และ
ศีลอันปัญญาชำระให้บริสุทธิ์ ศีลไม่มี
ในบุคคลใด ปัญญาที่ไม่มีในบุคคลนั้น
ปัญญามีในบุคคลใด ศีลก็มีในบุคคลนั้น

ปัญญาเป็นของบุคคลผู้มีศีล

ศีลเป็นของบุคคลผู้มีปัญญา

และนักปราชญ์ย่อมกล่าวศีลกับ
ปัญญาว่าเป็นยอดในโลก

เหมือนบุคคลล้างมือด้วยมือ หรือ
ล้างเท้าด้วยเท้า ฉะนั้น”

ชัดเจนนะ ว่า“ศีล กับ ปัญญา”สำคัญ
อย่างไร? แค่นี้? ในศาสนาพุทธ

เริ่มจาก“ศีล”เบื้องต้น แล้วปฏิบัติจึง
จะบรรลุผล ซึ่ง“ศีล”เป็นข้อยืนยัน
ตรวจสอบได้ว่า เป็นศาสนาพุทธ ซึ่งเป็น
ศาสนาที่มีลำดับไล่เรียงลาดลุ่มไปอย่างนำ
อัศจรรย์ ไม่มีศาสนาอื่นใดละเอียดลออ
ลึกซึ้งครบครันเป็น“ลำดับชนิดที่หมุนรอบ
เชิงซ้อน”(คัมภีร์วาทาโธ, ปุณนิสสัคคะ)ได้อย่าง
“นำอัศจรรย์”(อัจฉริยา อัพภูตัมมา)

ชาวพุทธผู้ขาด“การศึกษา ๓”คือ“ไตร

สิกขา” อย่างเก่งก็เจริญ“ความฉลาดเฉลียว
โลกิยะ” เจริญแค่ลาภยศสรรเสริญสุขโลกิยะ

ดังนั้นทุกการปฏิบัติตนของชาวพุทธ
ต้องมี“ไตรสิกขา”ครบทุกการประพฤติ จึง
จะเจริญเป็น“อาริยะ”ได้แท้จริง

ไม่เช่นนั้นก็จะเจริญได้แค่“ศิริไลซ์”
หรือเจริญแค่“อารยธรรม”ที่โลกฟุ้งมีกัน

หรือไม่ก็แค่“อริยะ” ซึ่ง“อริยะ”นี้ชาว
พุทธก็มีความเข้าใจแปรปรวนไปเป็นแบบ
“ลึกลับ(magic มีนัยอำพรางเหมือนเล่นกล)”กัน
อีกแบบหนึ่ง เป็นแบบฤษีเดียรถีย์โลกิยะ
อันไม่ครบ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”อยู่นั่นเอง

อาตมาจึงขอใช้คำว่า“อาริยะ”แทน
คำว่า“อริยะ”และ“อารยะ”ด้วยประการฉะนี้

ก็กระนี้เอง“อาริยะ”จึงจะเป็นผู้ครบ
ครันบริบูรณ์พร้อมทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

หากไม่มี“ศีล”เป็น“หลัก” เราปฏิบัติ
ธรรมไปก็ไม่สามารถจะมี“ปัญญา”รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงได้เลยว่า เราจะมี“อริจิต”หรือ
“สมาธิ”เจริญในการปฏิบัติไปตามลำดับ
ต้น-กลาง-ปลาย ได้อย่างไร?

ซึ่งการปฏิบัติก็ต้องปฏิบัติตามหลัก
“มรรคองค์ ๘” และก่อนจะปฏิบัติ“มรรค
๘”มี“สัมมาผล”ได้จริง ก็ต้องพบ“แสงอรุณ
๗”เสียก่อน(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๒๙-๑๓๖)

เมื่อเราปฏิบัติไป ๆ “สัมมาทิฐิ”ก็จะ
เจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติตามหลัก“มรรค
อันมีองค์ ๘” ซึ่งมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”
จึงจะมี“ปัญญา”รู้เห็นว่า เราสามารถเกิด“อริ
จิต”ได้ในตน เราก็มี“อริปัญญา”ยิ่ง ๆ ขึ้น

เพราะเกิด“ผล”จาก“ศีล”แต่ละข้อ
ตามที่ตนสมทานนั้น ๆ แล้วได้“อริจิต”ได้
“สมาธิ”ได้“อริปัญญา”ที่มี“กระบวนการ”เกิด
การสังเคราะห์-อภิสังขารกันมีสัมมาผล
เป็น“ปัญญาภิสังขาร”เข้าชั้น“โลกุตระ”แท้
“ปัญญาภิสังขาร”คือ การปฏิบัติที่
สัมมาทิฐิ แล้วสัมมาปฏิบัติจนกระทั่งผู้
ปฏิบัติสามารถจัดการกับจิตใจของตนเกิด
“ผล”ชำระกิเลสได้จริงขึ้นมาตามลำดับ ๆ

เห็นปฏิภิกิริยาถูกใช้ซึ่งมีปัจจยาการที่
พัฒนาก้าวหน้าอย่างเป็นลำดับที่ซับซ้อน
หมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีร์วาทาโล,ปฏินิสสัคคะ)
ได้ชัดเจนขึ้น ใ้ม้ย?

ซึ่งมันต่างกันอย่างยิ่งกับที่ศึกษากัน
อยู่ในสมัยนี้ ที่ไม่มีลำดับของ“ไตรสิกขา”

หรือไม่ก็สอนกันว่า “หลับตาสะกดจิต
เข้าไปเถอะ ทำให้สงบสนิทหนึ่งให้ได้ แล้ว
“ปัญญา”จะผุดเกิดขึ้นมาเอง”ก็ตาม โดย
ไม่มี“เหตุ” ไม่มี“ปัจจัย”อะไร เป็น“ปัจจยา
การ”เลย อย่างนั้นแหละที่ผิดทั้งนั้น

มันน่าสงสัยศาสนาพุทธทุกวันนี้มัย?
“ศีล”ก็ไม่รู้จักกันแล้วว่า คืออะไร?
มีเท่าไร? ตามลำดับอย่างไร?

แต่ก็ยังดีนะ ที่ยังพอรู้ว่า ถือ“ศีล ๕-
ศีล ๘-ศีล ๑๐” แต่ไม่รู้ว่ามาจาก“ศีลอะไร”
เพราะเดี๋ยวนี้วงการพุทธ ไม่สอน“จุลศีล-
มัชฌิมศีล-มหาศีล”กันเลย ไม่ว่าในสำนัก
พุทธไหน วงการพุทธใด ลืมกันทั้งโลกมั้ง!

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

“คนเจริญคือคนไม่เห็นแก่ตัว
 เสียสละรับใช้ประชาชน นี่คือคนเจริญ!”
 ภาษาเหมือนไม่สูงส่ง ไม่ยิ่งใหญ่
 แต่คนที่เป็นอย่างจริงได้.. มันสุดยอด!

ประชาธิปไตยในชีวิตจริงของพระโพธิสัตว์ (๒)

ไอน์สไตน์ กับประชาธิปไตยสวนกระแส

เพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพให้แก่มวลมนุษยชาติ

ถ้าจะเข้าใจจุดยืนของไอน์สไตน์ในทางการเมืองเกี่ยวกับ ประชาธิปไตย น่าจะได้มาทำความเข้าใจจุดยืนทางศาสนาของเขาก่อน ไอน์สไตน์มักถูกเข้าใจว่าเป็นคนไม่มีศาสนา แต่เพื่อนสนิทของเขายืนยันว่า ไอน์สไตน์พูดถึงพระเจ้ามากกว่าใคร ๆ แต่เป็นพระเจ้าที่ไม่มีตัวตนอย่างที่คนส่วนใหญ่หลงมกมายกัน

สรุปแล้วเขาเป็นคนมีศาสนาอย่างยิ่ง แต่ไม่ใช่ศาสนาที่คนส่วนใหญ่หลงเชื่อกัน ในทางการเมืองก็เช่นกัน เขาเป็นนักประชาธิปไตยอย่างยิ่ง แต่เขาก็พร้อมที่จะสวนกระแส ความไม่ถูกต้องหรือความไม่เป็นธรรม ที่แฝงตัวอยู่ในระบอบประชาธิปไตยนั้น ๆ จนดูเหมือนว่าเขาเป็นพวกสังคมนิยม หรือคอมมิวนิสต์ ซึ่งเขาก็เห็นดีเห็นงามกับสังคมนิยมด้วย แต่เขาก็พร้อมที่จะวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงต่อการบังคับกดขี่ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเหล่าผู้นำคอมมิวนิสต์ที่ทำตัวเป็นเผด็จการทั้งหลาย

ไอน์สไตน์จึงไม่ต่างกับนักสวนกระแสสังคมนิยมที่ทนไม่ได้กับความอยุติธรรม และการบังคับกดขี่ต่ออิสระเสรีภาพของมนุษย์ ถ้าเขาอยู่ที่ไหน เขาจะต้องออกหน้ามาต่อต้านเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพของมนุษย์ ซึ่งไอน์สไตน์ถือว่า เป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดพัฒนาการของมนุษยชาติในทุก ๆ ด้าน

ความเชื่อของไอน์สไตน์ที่มีต่อพระเจ้าเป็นเจ้า

ผู้นำที่มีชื่อเสียงของชาวยิวแห่งนิวยอร์กได้ส่งโทรเลขถามไอน์สไตน์ตรง ๆ ว่า “คุณเชื่อในพระเจ้าหรือไม่ เขียนคำตอบไม่เกิน ๕๐ คำ และส่งกลับมา ค่าโทรเลขส่งกลับจ่ายให้แล้ว” ไอน์สไตน์ตอบโดยใช้จำนวนคำเพียงครั้งเดียวของที่กำหนดมา ซึ่งกลายเป็นคำตอบที่โด่งดัง มีคนรู้จักมากที่สุด และเป็นคำตอบที่เขาใช้บ่อยครั้ง

“ผมเชื่อในพระเจ้าเป็นเจ้าของสปิโนซา (สปิโนซาเชื่อว่าพระเจ้าคือกฎธรรมชาติอันศักดิ์สิทธิ์ที่กำหนดสรรพสิ่งให้เป็นไปตามเหตุปัจจัยต่าง ๆ อย่างเรียบร้อยแล้ว) พระเจ้าเป็นเจ้าจึงปรากฏอยู่ในกฎความกลมกลืนของทุกสิ่งที่ยังดำรงอยู่ แต่ผมไม่เชื่อในพระเจ้าที่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับชะตากรรมและการกระทำของมนุษยชาติ”

คนส่วนใหญ่พอใจกับคำตอบนี้ แม้จะไม่เห็นด้วยกับทั้งหมดนี้ก็ตาม เพราะพวกเขาเข้าใจสิ่งที่ไอน์สไตน์พูดถึงแนวคิดเรื่องพระเจ้าที่ไม่มีตัวตนซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์สะท้อนอยู่ในการสรรสร้างอันยิ่งใหญ่ แต่ทรงไม่ก้าวภายในชีวิตประจำวันของมนุษย์ดังกล่าวนี เป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปทั้งในยุโรปและอเมริกา

ไอน์สไตน์ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาและวิทยาศาสตร์โดยอุปมาเป็นภาพ จนได้รับการกล่าวขานไปทั่วว่า

“วิทยาศาสตร์ที่ไร้ศาสนาเหมือนคนตาบอด ส่วนศาสนาที่ไร้วิทยาศาสตร์ก็เหมือนคนตาบอด”

ไอน์สไตน์เคยเขียนจดหมายถึงพระสอนศาสนา รูปหนึ่งในนิวยอร์กว่า “ภารกิจที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ก็คือ การต่อสู้เพื่ออารยธรรม ซึ่งศีลธรรม ในการกระทำของเรา ความสมดุลภายใน และ แม้แต่การดำรงอยู่ของเราขึ้นอยู่กับสิ่งนี้ มีเพียงศีลธรรมในการกระทำของเราเท่านั้น ที่สามารถมอบความงดงามและความมีเกียรติให้แก่ชีวิตได้”

ไอน์สไตน์ได้อุทิศตัวอย่างจริงจังและอย่างกล้าหาญ เพื่อกระทำในสิ่งที่เขารู้สึกว่าอยู่เหนือความต้องการที่เห็นแก่ตัว ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์และรักษาไว้ซึ่งอิสรภาพส่วนบุคคล โดยรวมแล้วไอน์สไตน์เป็นคนอ่อนโยน ใจดี สุภาพ และไม่เสแสร้ง ตอนที่เขาและเอลซากำลังจะออกเดินทางไปญี่ปุ่นในปี ๑๙๒๒ เขาสอนลูกสาวทั้งสองของเอลซา เกี่ยวกับวิธีดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรมว่า

“ทำเพื่อประโยชน์ของตัวเองแต่เพียงเล็กน้อย แต่ให้คนอื่นเยอะๆ”

ไอน์สไตน์เปรียบเหมือนชาวสวนที่หมั่นกำจัดวัชพืชในแปลงดอกไม้ นักฟิสิกส์ชื่อ ลี สโม่ลิน ให้ความเห็นที่ “ผมเชื่อว่าสิ่งที่ทำให้ไอน์สไตน์ประสบความสำเร็จได้มากมายขนาดนี้ ส่วนใหญ่มาจากคุณสมบัติเชิงศีลธรรมที่เขามีอยู่ เขาเอาใจใส่มากกว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ”

ไอน์สไตน์ยังพูดถึงความจำเป็นของความสันโดษ “ชีวิตราบเรียบแบบง่าย ๆ กระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์” ตลอดชีวิตของไอน์สไตน์ เขามักพูดถึงแนวคิด “สังคมนิยมประชาธิปไตย” ที่มีรากฐานมาจากความคิดเสรีนิยมและต่อต้านอำนาจนิยม เขาสนับสนุนความเสมอภาค ความยุติธรรมทางสังคม และการกำราบระบบทุนนิยม เขาปกป้องผู้คนด้วยโอกาสในสังคมอย่างดุเดือด แต่เพราะนักปฏิวัติสังคมนิยมมักเอนเอียงไปข้างความปรารถนาที่จะสถาปนาระบบควบคุมจากส่วนกลางแบบที่พวกบอลเชวิคทำ และในความรู้สึกของเขาเรขาคณิตแบบที่เขารับรองแบบที่ใช้ในรัสเซียก็มีลักษณะเชิงอำนาจนิยม

ความรักในเสรีภาพของปัจเจกชนที่มีอยู่ใน สัญชาตญาณของไอน์สไตน์จึงมักกระตุ้นให้เกิด ปฏิกริยาในเชิงเหยียดหยาม ไอน์สไตน์ได้แสดง ทศนคติ(ในฐานะที่เรียกตัวเขาเองว่า “ผู้ศรัทธา ประชาธิปไตยมาช้านาน”) ให้คณะนักศึกษา เขาย้ำ อย่างชัดเจนอีกครั้งว่า ความคิดเห็นแบบสังคมนิยม ของเขา ไม่ได้ทำให้เขาเห็นด้วยกับการควบคุม บงการแบบโซเวียต “**นักประชาธิปไตยที่แท้จริง ทุกคนจะต้องเฝ้าระวังไม่ให้เผด็จการทรราชทาง ชนชั้นแบบเก่าของฝ่ายขวาถูกแทนที่ด้วยลัทธิ ทรราชทางชนชั้นแบบใหม่ของพวกเขาฝ่ายซ้าย**”

การสวนกระแสกับฮิตเลอร์ จนถูกตั้งคำถามที่เยอรมัน

ในปี ๑๙๓๓ ฮอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ได้ก้าวขึ้นสู่อำนาจ เป็นนายกรัฐมนตรีคนใหม่ของเยอรมนี พวกเขาเซ็ดลี น้ำตาลหรือองค์กรสนับสนุนนาซีมีบทบาทเด่นใน ช่วงที่ฮิตเลอร์มีอำนาจ พวกนี้บุกทำลายบ้านชาวยิว ทุกอย่างจึงเริ่มชัดเจนขึ้น ไอน์สไตน์เขียนจดหมาย ถึงเพื่อนหญิงคนหนึ่งว่า “เพราะฮิตเลอร์ ผมคง ไม่กล้ากลับไปเหยียบแผ่นดินเยอรมนีอีกแล้ว” และหลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ นิวยอร์ก เวิร์ลด์ เทเลแกรม ได้มาขอสัมภาษณ์ ไอน์สไตน์ ได้กล่าวประกาศจนกลายเป็นข่าวพาดหัวไปทั่ว โลกว่า “**ตราบดีที่ยังเลือกได้ ผมจะเลือกอยู่ใน ประเทศที่มีเสรีภาพของประชาชน ความอดกลั้น และความเสมอภาคของพลเมือง มีความสำคัญ เป็นอันดับแรก ๆ เหนือกฎหมายใด ๆ เวลานี้ เยอรมนีไม่มีสิ่งเหล่านี้**”

และหลังจากนั้นไม่นาน อพาร์ทเมนท์ของ ไอน์สไตน์ในเบอร์ลินก็ถูกพวกนาซีบุกเข้าตรวจค้น ถึงสองครั้งในปลายวันเดียวกัน และถูกบุกตรวจ ค้นอีกสามครั้งภายในเวลาสองวันต่อมา โดยพวก นาซีอ้างว่าเข้าไปค้นหาอาวุธคอมมิวนิสต์ที่ซ่อนไว้ (ซึ่งไม่มี) หลังจากนั้นก็กลับมาอีกครั้ง คราวนี้ยึด เรือลำโปรดของเขาไป โดยอ้างว่ามันอาจจะเป็น พาหนะสำหรับใช้ลักลอบขนสิ่งผิดกฎหมาย

ข่าวการบุกตรวจค้นบ้านพักร้อนของไอน์สไตน์ เป็นเครื่องชี้ชะตาความสัมพันธ์ระหว่างเขาและ ประเทศบ้านเกิด จนตัดสินใจได้ว่าจะไม่กลับไป เยอรมันอีกในปี ๑๙๓๓ ไอน์สไตน์ให้คนขับรถ พาเขาและภรรยาไปส่งที่สถานกงสุลเยอรมันใน บรัสเซลส์เพื่อคืนพาสปอร์ต ทั้งที่เคยทำมาแล้วครั้ง หนึ่งตอนเป็นวัยรุ่น และประกาศว่าเขาขอสละสิทธิ การเป็นพลเมืองเยอรมัน ซึ่งการทำหายในครั้งนี้ สร้างความเดือดดาลให้กับพวกนาซีเป็นอย่างยิ่ง หนังสือพิมพ์รายงานว่าเขามีชื่อในกลุ่มผู้ที่จะถูก ลอบสังหาร และมีคำหว่าถึงห้าพันดอลลาร์ พอได้ยิน ข่าวนี้ เขาเอามือจับศีรษะและพูดอย่างขำ ๆ ว่าไม่ ยักรู้ว่าหัวผมมีค่ามากขนาดนั้น

ในบรรดาผู้ที่ถูกบีบให้ต้องหนีออกนอกประเทศ มีนักวิทยาศาสตร์ที่ได้รับรางวัลโนเบลถึง ๑๔ คน และศาสตราจารย์ทางด้านฟิสิกส์ทฤษฎี ๒๖ คน จากทั้งหมด ๖๐ คนที่มีอยู่ในประเทศ และช่าง เหมาะเจาะที่ผู้ลี้ภัยจากเผด็จการฟาสซิสต์ ซึ่งอพยพ ออกจากเยอรมันนี้หรือประเทศอื่น ๆ ที่ตกอยู่ใต้ อำนาจเยอรมันนี้ คนเหล่านี้ล้วนมีส่วนช่วยให้ฝ่าย สัมพันธมิตรพัฒนาระเบิดปรมาณูได้ก่อนพวกนาซี

สิ่งที่เกิดขึ้นในเยอรมันนี้เมื่อปี ๑๙๓๓ ไม่ใช่ เพียงแค่ความโหดร้ายทารุณที่กระทำโดยความ เกลียดชังของผู้นำหัวรุนแรง และลูกหลานด้วยฝูง ชนที่โง่เขลาเท่านั้น ไอน์สไตน์และนักวิทยาศาสตร์ คนสำคัญ ๆ ระดับโลกถูกขับออกจากป้อมปราสาท แห่งการค้นหาคำรู้อันเปิดกว้างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน โลกแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นศูนย์กลางยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก แห่งฟิสิกส์ทฤษฎี

การสวนกระแสกับประชาธิปไตย ในอเมริกา

เมื่อครอบครัวได้ตกลงใจจะอยู่ในสหรัฐอเมริกา การยื่นขอเป็นพลเมืองอเมริกันก็ได้ดำเนินการกัน โดยไอน์สไตน์ปฏิเสธการได้รับสิทธิพิเศษ แม้ว่า ประธานาธิบดีรูสเวลต์เคยแนะนำให้เขาขอรับข้อ เสนอของสมาชิกรัฐสภาบางคน ที่เสนอจะผ่าน

กฎหมายพิเศษเพื่อรับรองการเป็นพลเมืองอเมริกัน ให้แก่เขา แต่ไอน์สไตน์กลับตัดสินใจที่จะทำตามขั้นตอนปกติ ซึ่งหมายถึงต้องเดินทางออกนอกประเทศเพื่อที่เขาและครอบครัวจะได้เข้าประเทศในฐานะผู้ประสงค์จะเป็นพลเมือง ไม่ใช่ในฐานะนักท่องเที่ยว

เมื่อไอน์สไตน์และครอบครัวได้สอบผ่านและสาบานตนเป็นพลเมืองอเมริกันเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม เขาได้กล่าวชื่นชมประเทศสหรัฐอเมริกาต่อผู้สื่อข่าวที่มาทำข่าวการแปลงสัญชาติของเขา ไอน์สไตน์กล่าวว่า ประเทศนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าระบอบประชาธิปไตยไม่ได้เป็นเพียงการปกครองรูปแบบหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นวิถีชีวิตที่ยึดโยงอยู่กับธรรมเนียมอันยิ่งใหญ่ เป็นธรรมเนียมที่มีความเข้มแข็งทางศีลธรรม

เขารู้สึกประทับใจที่สหรัฐอเมริกาเป็นดินแดนที่ปราศจากความแบ่งชนชั้นในสังคมที่ตายตัว และการประจบสอพลออย่างในยุโรป และที่เขาประทับใจยิ่งกว่าคือลักษณะของอเมริกันชนที่ดี ที่ชอบโต้แย้ง มีความอดกลั้นต่อความคิดเสรี การพูดโดยเสรีและความเชื่อที่ไม่ต้องคล้อยตามกระแส สิ่งเหล่านี้คือหลักเกณฑ์ในการทำงานของเขา

หลักการพื้นฐานทางการเมืองข้อสำคัญที่สุดของไอน์สไตน์ก็คือ การปกป้องสิทธิส่วนบุคคล ความเป็นปัจเจก และเสรีภาพ เป็นสิ่งจำเป็นต่อความรุ่งเรืองและการสร้างสรรค์ศิลปะและวิทยาการ ไอน์สไตน์รังเกียจการจำกัดกันทั้งในทางส่วนตัว-ทางการเมือง-และทางอาชีพ นี่คือนโยบายที่ไอน์สไตน์กล่าวพูดต่อต้านเรื่องการกีดกันทางเชื้อชาติที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา ในช่วงทศวรรษ ๑๙๔๐ ในเมืองปารีสตัน โรงภาพยนตร์ยังแยกที่นั่งระหว่างคนผิวขาวและผิวดำ คนผิวดำไม่มีสิทธิ์ลองใส่รองเท้าหรือเสื้อผ้าตามห้างสรรพสินค้า

คนยิวที่เติบโตในเยอรมนีอย่างไอน์สไตน์ ย่อมรู้สึกอ่อนไหวอย่างแรงต่อการกีดกันอย่างนี้ เขาเขียนในความเรียงเรื่องคำถามเรื่องนี้ไกร? ที่ลงในนิตยสารเล่มหนึ่งว่า “ยิ่งรู้สึกว่าคุณเองเป็นอเมริกันมากเท่าไร สภาพนั้นยิ่งทำให้ผมปวดร้าวใจมากขึ้น ผมจะหลุดพ้นจากความรู้สึกว่าตัวเองมี

ส่วนร่วมรู้เห็นกับเรื่องนี้ได้ ก็ด้วยการพูดคัดค้านเรื่องนี้เท่านั้น”

สาเหตุที่ไอน์สไตน์ต่อต้านลัทธิแม็คคาร์ธี ส่วนหนึ่งเป็นเพราะหวั่นเกรงจะซ้ารอยแบบลัทธิฟาสซิสต์ เขาเห็นว่าภัยคุกคามจากภายใน ซึ่งเป็นอันตรายที่สุดในสหรัฐอเมริกา มิได้มาจากการแทรกซึมของพวกคอมมิวนิสต์ แต่มาจากพวกที่อาศัยความกลัวลัทธิคอมมิวนิสต์ มาเหยียบย่ำเสรีภาพของพลเมืองต่างหาก เขาบอกนอร์แมน โทมัส ผู้นำลัทธิคอมมิวนิสต์ว่า โอกาสที่สหรัฐอเมริกาจะมีภัยพวกคอมมิวนิสต์ภายในประเทศ มีน้อยกว่าภัยที่เกิดจากการตามไล่ล่าคอมมิวนิสต์ที่มีแค่ไม่กี่คนในประเทศน้อยกว่าชนิดเทียบกันไม่ได้

ลัทธิแม็คคาร์ธี ได้ปลุกปั่นประชาชนอเมริกันให้หวาดกลัวต่อภัยคอมมิวนิสต์ จนเกิดการตามล่าหาแมมมด ใครที่ถูกสงสัย จะถูกเชิญไปให้ปากคำที่สภา มีผลทำให้หลายคนต้องออกจากการทำงาน บางคนถูกลงโทษถึงประหารชีวิต ไอน์สไตน์ออกมารณรงค์ต่อต้านเรื่องนี้อย่างออกหน้าออกตา เขาเสนอให้ทุกคนที่ถูกเชิญไปให้ปากคำ ปฏิเสธไม่ให้ความร่วมมือและไม่ต้องไปให้ปากคำ โดยใช้วิธีการ “อหิงสา” ของคานธี และเสนอให้งดโทษการประหารชีวิตเกี่ยวกับความผิดเรื่องคอมมิวนิสต์ที่กำลังจะเกิดขึ้น

นับว่าเป็นการสวนกระแสอย่างรุนแรง กับความหวาดกลัวต่อภัยคอมมิวนิสต์ของคนอเมริกันในยุค “สงครามเย็น” หนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับพาดหัวข่าวโจมตีไอน์สไตน์ มีผู้คนเขียนจดหมายมาด่าว่าเขามากมาย สุดท้ายลัทธินี้ได้ล่มสลายลงไปด้วยความเลวร้ายของตัวเอง (เหมือนครั้งหนึ่งที่ประเทศไทยเคยมีกลุ่มอภิรักษ์จักรี กลุ่มนวพล จนมีพระผู้ใหญ่ออกมาปลุกระดมว่า ฆ่าคอมมิวนิสต์ไม่บาป)

บุคลิกภาพที่สำคัญที่สุดของไอน์สไตน์อาจจะเป็นความเต็มใจที่เดินสวนกระแส เขาเขียนยกย่องทัศนคตินี้เมื่อใกล้บั้นปลายชีวิต ในหนังสือช็อกกาลิเลโอฉบับพิมพ์ใหม่ว่า “สาระสำคัญที่เราต้องตระหนักในผลงานของกาลิเลโอคือการต่อสู้ อย่างไม่ย่อถอยต่อหลักการใดก็ตามที่ถือเอาการ

ใช้อำนาจควบคุมเป็นที่ตั้ง” โอน์สไตน์ให้ความสำคัญ
สำคัญกับเสรีภาพเอาไว้ว่า “ถ้าปราศจากเสรีภาพ
เราคงไม่มีเชกสเปียร์ ไม่มีเคอเต้ ไม่มีนิวตัน ไม่มี
ฟาราเดย์ ไม่มีปลาสเตอร์”

เสรีภาพคือรากฐานของความคิดสร้างสรรค์
และโอน์สไตน์ได้ให้ข้อคิดและกำลังใจแก่นัก
สวจนกระทั่งหลายเอาไว้ว่า

“มีคนเพียงน้อยนิดเท่านั้นที่กล้าแสดงความ
เห็นความที่ขัดแย้งกับสภาพรอบกายของตนโดย
ไม่เกรงภัยอันตราย แต่ประเด็นที่สำคัญกว่านี้ก็คือ
คนจำนวนมากไม่สามารถแม้แต่จะบอกตนเอง
ได้ว่าตนมีความเห็นอย่างไรบ้าง ความโง่เขลาที่
อยู่ในคนจำนวนมากนั้นยากแก่การเอาชนะ.....

บุคคลที่ข้าพเจ้ายกย่องคือ บุคคลที่ดำเนินชีวิต
อย่างมีความหวัง ปราศจากความหวาดกลัว อีกทั้ง
ไม่ยอมคบหากับความก้าวร้าวและความแค้นเคือง
ใด ๆ บุคคลดังกล่าวเช่นว่านี้ คือ

ผู้นำที่สามารถปลอบประโลมใจมนุษยชาติ
ให้หายจากความทุกข์ระทมได้...”

ประชาธิปไตยในชีวิตของ
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เผชิญหน้ากับสมณะโพธิรักษ์ ว่าด้วยเรื่อง
ผ้าเหลืองร้อน???

(จากรายการเผชิญหน้า โดย ดนัย เอกมหาสวัสดิ์
เมื่อ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๖ ที่สันติอโศก)

ดนัย...หลายคนเขาตั้งปณิธานขึ้นมาว่า ถ้าเปรียบ
กับพระที่ร้อนผ้าเหลือง นอนวัดไม่ได้ ทุกๆจังหวัด
ที่ได้ที่เสียทางการเมือง ต้องออกมานอนนอกวัด
ต้องออกมานอนข้างถนนทุกครั้ง ไม่เข้าใจนี่คือ
ประเด็นที่ทำให้ต้องนำคุณผู้ชมมาสันติอโศกมา
กราบนมัสการท่านสมณะโพธิรักษ์ เจ้าสำนักสันติอโศก

ดนัย....กราบนมัสการครับ ท่านครับ....
เขาบอกว่าท่านร้อน ร้อนอะไรไม่ทราบนะอะ
ทุกจังหวัดที่การเมืองเขายุ่ง ท่านนอนวัดไม่ได้เลย
ต้องออกมานอนข้างถนนทุกที่

พ่อครู...อาตมาเป็นคนที่ทนไม่ได้ต่อใจกรุณา
พระพุทธเจ้าทรงสอนว่าเรามาเรียนรู้จักทุกข์
แล้วก็มาแก้ทุกข์ซะ ก็เห็นว่าการแก้ทุกข์ได้นี้
มันวิเศษสำหรับมนุษย์ อาตมาก็ฝึกตนเองให้
เรียนรู้ทุกข์และแก้ทุกข์ให้กับตนเองได้ เมื่อรู้จัก
ทุกข์และแก้ทุกข์ตนเองได้แล้ว คนอื่นเขาก็เป็น
คนเหมือนอาตมา คนอื่น ๆ เขาทุกข์ อาตมาก็
เห็นใจเขา เมตตาเขาว่า เขาไม่มีทางออกเหมือน
อาตมา อาตมาก็จำเป็นที่จะต้องมาบอกเขาเพื่อ
ที่จะให้เขาพ้นทุกข์ จึงได้ออกมาเมื่อเห็นคนทุกข์
คนที่ทุกข์มีจำนวนมากในประเทศ อาตมาก็ยัง
จำเป็นที่จะต้องออกมา มันผิดหรือ?

ดนัย...เมื่อออกมาอยู่กับมวลชน ที่นี้มันก็มีสิ่ง
น่าสนใจอยู่อย่างหนึ่งคือ บริบทของสังคมเปลี่ยน
ไปมาก บริบทประเทศ บริบทการเมือง บริบท
ประชาชนก็เปลี่ยนไปเยอะ สมัยก่อนวิธีชุมนุม
อาจจะกดดันและก่อให้เกิดจุดเปลี่ยนทางการเมือง
ได้ แต่ว่าเดี๋ยวนี้พินมันเปียก จุดไม่ติด
วิธีการชุมนุมผู้คน ปรากฏว่าไม่สำเร็จอีกแล้ว

ท่านไม่ลองคิดใหม่ทำใหม่วิธีการใหม่ๆ ในการ
ที่จะสร้างจุดเปลี่ยนทางการเมืองบ้างหรือ?

พ่อครู...แห่ม อาตมาก็ไม่เชื่อว่าท่านจะไม่เข้าใจ
อาตมานะ อาตมาเชื่อว่าท่านจะต้องฟังๆ ดูๆ แลๆ
พฤติกรรมที่อาตมาพากันทำนี่บ้างเหมือนกัน แต่ทำไม

ไม่เข้าใจเอาตมาว่า เอาตมาออกมาทำงานการเมืองนี้ เอาตมาทำงานการเมืองในวิถีใด? เป้าหมายใด? มี concept ใด คุณน่าจะเข้าใจที่เอาตมาบอกบ้าง

แม้ไม่ก็วันนี้เอาตมาก็พูดที่เวทีที่สวนลุมฯ ว่า เอาตมาทำงานการเมืองนี้ เอาตมาไม่ได้พาพวกเรามาชนะ ไม่ได้มาชมใครให้แพ้ ไม่ได้ต้องการเอาแพ้ชนะใคร แต่เอาตมาทำงานการเมืองเพื่อให้มันเจริญ เอาตมาก็ฟังพูดหยกๆ เลย เอาตมาไม่ได้มานั่งเข่นฆ่า จะได้ไปชนะ จะต้องไปรุกรานใคร ไม่! เอาตมาต้องการมาพัฒนาการเมือง พัฒนาการเมืองหลักของเอาตมาก็คือ พัฒนาประชาชน

เพราะไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองก็คือประชาชน ผู้ที่จะไปคัดเลือกนักการเมืองก็ประชาชน จึงต้องออกมาทำงาน **“พัฒนาประชาชน”** นี้ไง!

ส่วนคำว่าคิดใหม่ทำใหม่ที่คุณถามเอาตมานั้นนะ ของเอาตมานี้ ใหม่เลย เรียกว่า **“เกาส์มัยใหม่ เสมอเลย”** เป็นการใหม่ชนิดที่เรียกว่า ลอกของพระพุทธเจ้ามาเลย ขอยืนยันว่าประชาธิปไตยของเอาตมานี้ลอกพระพุทธเจ้ามาเลย แล้วเอาทฤษฎีนี้มาใช้ และไม่ได้เอามาใช้อย่างฝืนเพื่อ เอาตมาได้เอาทฤษฎีของพระพุทธเจ้ามาทำได้ ๓๐-๔๐ ปีมาแล้ว เอาตมาได้คนที่มาทำตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า จนเกิดประชาธิปไตยแบบชาวอโศก ถ้าอยากรู้ว่า รัฐศาสตร์ของชาวอโศกเป็นอย่างไร? เศรษฐศาสตร์ของชาวอโศกเป็นอย่างไร? สังคมศาสตร์ของชาวอโศกเป็นอย่างไร? มีการพัฒนาประชาชนให้ เป็นอย่างไร? เชิญมาพิสูจน์ได้ เป็น **“เอทิปัสโลก”**

การสร้างประชาธิปไตยในชีวิตของ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เอาตมาเกิดมาในชาตินี้ มีหน้าที่ลดอวิชชา ให้แก่คน รู้ตัวตั้งแต่ ๔๗ ปีที่แล้ว จนถึงบัดนี้ ได้ตั้งอกตั้งใจพากเพียรทำงานในหน้าที่มาอย่าง เหน็ดเหนื่อย และยังอยากตั้งใจจะอยู่ทำต่อไป คิดว่าจะพยายามลากสังขารนี้ต่อไปอีก เพราะ ว่าดูแล้วงานยังไม่กระตือรือร้นแต่ก็มีอัตรา

ก้าวหน้าอยู่บ้าง แมตตอนนี้ชักจะช้าลงบ้างหรือ เพิ่มขึ้นได้ไม่มาก เอาตมาวัดไกล ๆ ห่าง ๆ เพราะ ไม่ค่อยจะมีคนมาแสดงตัวว่าเป็นพวกมาช่วย เอาตมา อาภัพมากที่จะมีคนออกมาแสดงตัวช่วยเหลือส่งเสริม

เอาตมามั่นใจว่าทำงานอื่นก็ไม่สำคัญเท่างานนี้ คือ **“งานทำให้คนเป็นอาริยะ”** จึงทำงานมาอย่าง ตั้งอกตั้งใจและทำจริง เป็นงานสร้างคน ให้คนมี ภูมิปัญญาที่จะลดตัวตน โดยไม่เห็นแก่ตัว ทำตน ให้มีสมรรถนะ ในการกระทำ (สัมมากรรมันตะ) ในการประกอบอาชีพ (สัมมาอาชีวะ) ก็มีการพัฒนา ของแต่ละคน ถ้าคนไม่เห็นแก่ตัวแล้วจะมีภูมิธรรม รู้อะไรดีชั่วของตนไปตามธรรม

เมื่อเขาสามารถบรรลุดุธรรมตามฐานะของตน เขาก็จะไม่ทำชั่ว เขาก็จะทำแต่ดี ยิ่งไม่มีตัวตน เขาก็จะทำเพื่อผู้อื่นอย่างไร้เห็นแก่ตัวเอง และ จะสามารถพิสูจน์ได้ว่า คนเรารับใช้ผู้อื่นโดยไม่ สะสม ไม่เอาอะไรมาให้แก่ตัวได้แล้ว สามารถอยู่ ได้อย่างสบาย ไม่อดตาย คนจะเลี้ยงดูส่งเสริม ไม่อยากให้ตาย เจ็บป่วยขึ้นมาเขาจะช่วยกันรักษา เอาไว้ เหมือนธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม (**ธัมโม หเว รักษติ ธรรมจาริง**)

สรุปแล้ว งานการเมืองก็คืองานที่ทำให้ คนเจริญ งานธรรมะก็เป็นงานที่ทำให้คนเจริญ ก็ต้องช่วยกันทำให้เจริญไปทั้ง ๒ ส่วน ไม่ได้มุ่งเอา เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง

“คนเจริญคือคนไม่เห็นแก่ตัว เสียสละรับใช้ประชาชน นี่คือคนเจริญ!” ภาษาเหมือนไม่สูงส่ง ไม่ยิ่งใหญ่ แต่คนที่เป็นอย่างนี้ได้.. มันสุดยอด!

คนที่ไม่เห็นแก่ตัว เสียสละรับใช้ประชาชน แล้วยังเป็นคนกินน้อยใช้น้อย ไม่สะสม แม้ตัวเองผลิตสร้างสิ่งที่เป็นลิขิตของตัวเองแท้ ๆ ยังให้คนอื่นต่อไปอีก แล้วตนเองก็เอาไว้น้อย หรือไม่เอาไว้เลย อย่างเอาตมาไม่เอาไว้เลย อาศัยกินใช้กับส่วนกลาง พวกเราหลายคนก็ทำอย่างนี้ อยู่กับส่วนกลางทำงานได้เท่าไรก็เอาเข้าส่วนกลาง ใครจะเปลืองจะผลาญก็เป็นกรรมของเขา ส่วนคนไม่เปลือง ประหยัด ประหยัด ทำแต่กุศล สร้างกุศลไป ไม่เห็นจะมีทางขาดทุนอะไร เมื่อชัดเจนในสัจจะจะไม่สงสัยเลย

ความเป็นส่วนกลางก็คือสาธารณะ ถ้าเอามาบริโภค มาใช้ร่วมกันก็เรียกว่า “สาธารณโภคี” ในระบบของพระพุทธรูปเจ้านี้ เศรษฐศาสตร์สาธารณโภคีนี้ยิ่งใหญ่กว่าคิบบุद्ध อิตโตเอ็น ยิ่งใหญ่กว่าคอมมิวนิสต์ ยิ่งใหญ่กว่าประชาธิปไตย ยิ่งใหญ่กว่าอันอื่น ๆ หมด เพราะมีกองกลางที่เหนือชั้นกว่าคอมมูน ทำงานยกให้กองกลาง ๑๐๐% อย่างเต็มใจโดยไม่มีการบังคับ เป็นอิสระเสรีภาพที่จะมาเข้าร่วมกองกลางกันเองด้วยความสมัครใจ

หมู่บ้านชาวโศกเป็นสาธารณโภคีที่มีประชาธิปไตยสูง เพราะยึดถือตัวตนอยู่กันไม่มาก แม้จะยึดถือตัวตนอยู่บ้าง แต่ก็ยึดถือตัวตนน้อย ถ้าถือตัวตนมาก ก็จะเป็นประชาธิปไตยน้อย ถ้ายึดถือตัวตนน้อย ก็จะเป็นประชาธิปไตยมาก และเป็นประชาธิปไตยที่ดี มีความสงบสุข แต่ถ้าสังคมใดยึดถือตัวตนมาก มันก็เป็นประชาธิปไตยน้อย เป็นประชาธิปไตยที่ไม่ดี แย่งชิงกันมาก ทำร้ายกันมาก เพราะเห็นแก่ตัวมาก เป็นไปตามภูมิธรรมจริงของประชาชน

รูปแบบ“สาธารณโภคี” ขณะนี้กำลังเกิดขึ้นที่สนามหลวง ทุกคนมารวมกับส่วนกลางแล้ว แบ่งแจกกันไปอย่างยินดีปรีดา ไม่มีการซื้อ การขาย ช่วยกันทำงานคนละไม้คนละมือ พฤติการณ์อย่างนี้ เหตุการณ์อย่างนี้ มีใครไปสั่งเขาละ? ประชาชนเขาคิดเอง เขาเป็นเอง รูปธรรมแบ่งปันเกื้อกูลกันที่ออกมา รัฐบาลไปสั่งเขาได้หรือ ประชาชนจิตอาสา เขาร่วมแรงร่วมใจกันเองหมด นี่มันเกิดไม่ได้ง่าย ๆ ๑ ปีมาแล้วที่เกิดคุณธรรม ๖ ประการ คือ

มีบทบาทพฤติกรรมที่ต่างคนต่างคิดที่จะเอื้อเพื่อเอื้อแก่ซึ่งกันและกัน (สาราณียะ๑) มีแต่ความรักความปรารถนาดีต่อกัน (ปิยภระณะ๒) มีความเคารพกันตามวิญญูณี -คุณวุฒิ - และชาติวุฒิ

(ครุกรรม ๓) มีการสงเคราะห์ที่เกื้อกูลช่วยเหลือกัน
บริการฟรีในทุก ๆ ด้าน (สังคหะ ๔) ไม่ทะเลาะวิวาท
กันจนแบ่งสีแบ่งพวก (อริวาทะ ๕) และมีจิตใจรวม
เป็นหนึ่งเดียวกัน (สามัคคีเย ๖)

การมีจิตใจสมบูรณ์ ด้วยพุทธพจน์ ๖ นี้เป็น
หลักฐานของพระพุทธเจ้าเลย สังคมใดสมบูรณ์ด้วย
พุทธพจน์ ๖ ที่เป็นจริงในใจของประชาชน มีมากเท่าใดก็
เป็นสุดยอดสังคมประชาธิปไตย ที่แท้จริงมากเท่านั้น

**ประชาธิปไตยจะเจริญได้
ต้องยกให้หมู่คณะเป็นใหญ่ (อบรมภายในหมู่คณะ)**

ขอขำว่าความสามัคคีนี้ยิ่งใหญ่กว่าความถูก
ความผิด ทุกวันนี้เราเดือดร้อนเพราะเรายึดตาม
“สัญญา” ที่กำหนดผิดกำหนดถูกของเราว่าเที่ยง
ฉันไม่ผิด ที่ “ไม่ยอม-ไม่ยอม!” เพราะคิดว่าเราไม่
ผิด มันก็มีอดีตอยู่นั่นเอง ก็บอกแล้วว่าผิดถูกมัน
เป็นเรื่องสมมติลัจจะ การอยู่กับหมู่ก็ต้องเอาตาม
มวลหมู่ อย่างอาตมา ถ้าหมู่สงฆ์เอาอย่างนี้ทั้ง ๆ
ที่อาตมาเห็นอยู่รู้ที่อยู่ว่า ที่อาตมาเห็นมันถูกกว่าดี
กว่าแน่! แต่เมื่อหมู่เขาไม่เอา หมู่จะเอาอย่างนี้!
อาตมาก็ถอดของอาตมาทิ้งไป เอาตามหมู่นี้เป็น
ลัจจะหนึ่งเดียวก็จบ ออย่าว่าแต่หมู่สงฆ์เลย ระดับ
สังคมโลก (มหาเถรฯ) เขาว่าเขาถูก แล้วว่าเราผิด
เราก็ต้องยอม ก็ไม่เห็นจะเป็นปัญหาอะไร

คือเราต้องเคารพความฉลาดของคนอื่นบ้าง
เพราะคนทั้งหมู่นี้ แม้ของคุณจะถูกก็ต้องเอาอย่าง
พระพุทธเจ้าว่า “ลัจจะมีหนึ่งเดียว” (ตามมติที่
เสียงส่วนใหญ่ตกลงกัน) ไม่เช่นนั้นก็ต้องเอาตาม

ความยึดของคุณที่คุณยึดไว้เป็นความเที่ยงของ
“สัญญา” (เป็นสัญญา นิจจานิ) ก็ต้องบอกอีกครั้งว่า
ความสามัคคีนั้นต้องมาก่อน เจ้าออตตา (ยึดตัวกู-
ของกู) พาบรลลยจักรณะ อยู่กับหมู่ให้สามัคคีดีกว่า!

**ถ้าเจ้าสำนักสิ้นไปแล้ว
หมู่คณะจะสลายตามหรือไม่?**

อยากจะขยายความไปถึงอาจารย์ ส. ศิวรักษ์
และหลายคนที่ฝากความหวังโยมา เช่นอาจารย์
เจิมศักดิ์ก็ฝากมา เขากลัวว่าอาตมาตายไปแล้ว
ศาสนาที่อาตมาทำไว้จะเสื่อมสลายไป เหมือนท่าน
พุทธทาส อาตมาตอบไปว่าไม่ใช่หรอก

ทำไมพระพุทธเจ้าองค์เดียวสร้างศาสนาได้
แล้วสืบทอดมาได้จนทุกวันนี้ ทั้ง ๆ ที่ยุคนั้นก็หาคน
ที่มีบารมีมาก ๆ ใกล้เคียง ๆ กับพระพุทธเจ้า
มาบริหารแทนพระพุทธเจ้าไม่ได้เช่นกัน อาตมา
ก็ทำแบบนั้นนัยเดียวกัน ท่านพุทธทาสท่านไม่ได้
สร้างหมู่กลุ่ม ท่านประยุกต์ท่านก็ได้แต่สอน ไม่ได้
สร้างหมู่กลุ่ม แต่ก็ต้องขอขอบคุณท่านที่ได้สืบทอด
สิ่งที่ดี ๆ เนื้อหาพุทธธรรมมาให้เราใช้ต่อ

ส่วนอาตมา ได้สร้างหมู่กลุ่มเป็นสังคม “บวร”
บ้าน-วัด -โรงเรียน ที่มีความสัมพันธ์เป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกัน ไม่ใช่แยกกัน ต่างคนต่างอยู่ เป็นระบบ
สาธารณโภคี ที่บ้านของฆราวาสก็ดี วัดอันเป็นที่อยู่
ของนักบวชก็ดี และโรงเรียนอันเป็นสถานศึกษา
ของเด็กนักเรียน และผู้ใหญ่สมาชิกรวมบ้านก็ดี
ต่างอยู่ร่วมกัน ผลมผลานกันเป็นบวรที่ซึมซับ
แก่กันและกัน ถ่ายทอดถ่ายทอดเทชมลิกลัจจะธรรมอัน
ประเสริฐของพระพุทธเจ้า คือมี osmosis กันอยู่
ตลอดเวลา จนอาตมามั่นใจว่า ได้วางรากฐาน
พุทธบริษัท ๔ ทั้งอุบาสก อุบาสิกา นักบวชหญิง
นักบวชชาย เป็นอาริยชนทั้ง ๔ อย่าง ถ้าไม่มีทั้ง ๔ นี้
เป็นอาริยะจริง นับเป็นพุทธบริษัท ๔ ไม่ได้

และความเป็นพุทธบริษัท ๔ นี้ ก็จะมีระบอบ
ระเบียบทฤษฎีของพระพุทธเจ้า ใช้กับชีวิตดำเนิน
กันต่อไป แม้อาตมาจะตายไปแล้วก็ตาม ๓

● **ดังนั้น วิมุตตินิยม**

แบบคนจนนี้แหละ ช่วยให้พ้นทุกข์อดอยากยากเข็ญได้แท้
เพราะแต่ละคนกล้าให้ กล้าขาดทุน
ข้าวของปัจจัยสี่จะมีเยอะ ราคาถูก
ช่วยกันลดค่าครอง-ชีพให้ต่ำ เศรษฐกิจจะดีมากเท่านั้น

พระราชอาชาขาดทุน – เป็นกำไร + แบบคนจน!?!

หัตถฉลาดโดยศาสตร์พระราช

แต่ก่อนคนเรายังโง่ สมัยนี้ว่าฉลาดกว่า ทว่าหลงตัวสำคัญผิดขนาด ฉลาดโง่ ๆ ตั้งเยอะไป ยังจั้นรีเปลาเอ๋อ เคยเอามาคิดดูดี ๆ บ้างยังท่านผู้เจริญทั้งหลาย...

อย่างน้อยๆ ทุกวันนี้ คนทุกข์กว่าเก่า แย่กันซีโลก แข่งกันผลาญ ซี้เกียจงาน ขยันกินเก่ง พุงโตซีโรคตามค่านิยมคนมีตั้งค์!

พอจิตทรมตามเสียนิสัยคน อะไรที่ไหนจะดีขึ้น? พุดตรงๆ ผ่าๆ ลัทธิบริโภคนิยม แบบคนมีเงินพาเพลินเดินเข้ารกรเข้าพงลงเหว...

ที่นี้ประเทศไทย เราอยู่คนละซีกโลก ตรงข้ามอเมริกา นัยว่าเราน่าจะเป็นผู้นำทางเลือกโลกใหม่จากแหลมทองอินโดจีน ถิ่นฐานอารยธรรมสุวรรณ-

ภูมิแห่งเอเชียบูรพาออคเนย์!?!

อีกฟากฟ้าหนึ่ง แบบคนจน...

โพธิสัตว์พอครูโพธิรัจฉิถือว่าแบบคนจน เป็นอภิวณะคำสำคัญ GREAT WORD ของในหลวงมหาภูมิพลโพธิสัตว์

แน่นอนว่า น่าจะช่วยกันไขที่ไม่ลึกลับกลับลึกซึ้งยิ่งใหญ่ คือแบบคนจนนั้นเป็นไฉนอย่างไรบ้าง เป็นต้นเช่น

๑. พึ่งตนเองเป็นหลักนำหน้าคนชอบมัก
ง่าย อดยากเอาแต่สบายๆ เลยซี้มักมองข้ามตัวเอง ติดนึล้วยใจเร็ว จานต่วนบะหมี่มามา ประมาณนั้น

ไร้สิ่งสินอับแล้ว ปัญญา โลกอนาคตจากนี้ไป มันคือคำพังเพยอันเซยแหลกชะแล้วละป่า

เราพากันหลงตกเป็นเหยื่อทาสซี้ขำมาใช้ของ

เงินไปไกลเลยเถิดจนนานเกินไม่ไหวแล้วค่ะ หายโง่
ซะที ดีกว่ามั่ง....ตามอย่างพ่อหลวงชี้ทางสว่างให้...
แบบคนจน!

อึดตา หิ อึดตโน นาโถ โโก หิ นาโถ ปะโร ลียา
ตนพิงเป็นที่พึ่งแห่งตน คนอื่นไหนจะให้พึ่งได้
(จริงจังยั้งยีนเท่า) ขอแปลเอาความตามภูมิผู้น้อย
สำคัญว่าจั้นนะ จริงอยู่ แม้เราจำเป็นต้องพึ่งพิงหมู่
มิตรดีพิเศษ ถึงพระพุทธเจ้าเข้าถึงพระธรรมตาม
อย่างพระสงฆ์องค์อุปถัมภ์โน้ ไม่มีสัณณะอื่นยิ่งกว่า....

แม้กระนั้น มันหนีไม่พ้นต้องหันมาพึ่งตนทน
พากเพียรเอาเอง กระทั่งบรรลุความจริงประจักษ์
แจ้งปรากฏการณ์จริงแห่งตนนั้นแหละ

เพราะพระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า ตถาคตเป็น
เพียงผู้ชี้ทางเดินให้ การย่างก้าวไปถึงฝั่งอีกฝาก
ฟ้าหนึ่ง เป็นเรื่องเราท่านต้องบากบั่นด้วยตัวกูเอง

ดังนั้น คนจนเงินน้อยอย่าไปคอยซื้ออะไร ๆ ไม่สู้
จำเป็น เจียมตัวขยันใช้แรงงานตนเองให้เต็มที่ก่อน
มากกว่าเม็ดเงิน

๒. ทำมาหากินเป็นหลักใหญ่ แม้ไก่อเลี้ยงลูกไก่
ให้รู้จักคุ้ยเขี่ยหากินเองเป็นจนโตพอ ก็เชิญช่วยเหลือ
ตัวเองต่อไป

คนไม่น่าโง่จึงหากินเป็นได้ไม่แพ้สัตว์ แต่
โบราณทุกบ้านช่องร้อยละเก้าสิบต่างทำไร่สวนนา
ปลูกข้าวเป็นทั้งนั้น

เมืองไทยใหญ่อุดม ดินดีสมเป็นนาสวน เป็น
โรงงานพึ่งพาธรรมชาติ แสนพิเศษเหนือชั้นคือทำ
เศรษฐกิจพอเพียงปัจเจกผลิตข้าวพืชผลได้เหลือ
ล้น เป็นครัวโลกนำหน้าใครได้ก่อนเลย

เสียดาย รัฐบาลฉลาดน้อยด้อยปัญญา เลย
พาหลงส่งเสริมลงทุนอุตสาหกรรมนั้นโน้นนี้ตาม
กันฝรั่ง ทั้งไร่นาหมู่บ้าน หันมาเป็นกรรมกร มนุษย์
เงินเดือนแออัดในเมืองใหญ่เกิดปัญหาสังคมซับซ้อน

ยิ่งพัฒนาเศรษฐกิจ งานคือเงิน เงินคืองาน
บันดาลสุข ทุกวันนี้ยังมีฉฉาที่ลี้ เอาเงินเป็นตัวตั้ง
อะไร ๆ ยิ่งพัง

กระทั้งอาหารยังมีสารพิษสูง เพราะคนปลูกข้าว
พืชผล ทำเพื่อเอาเม็ดเงินสำคัญ มากกว่าสุขภาพคน

กิน แทนที่จะไทยช่วยไทย กลายเป็นไทยเชือดไทยเสียฉิบ
สังคมวิปริตผิดศีลธรรมอย่างแรง เมื่อแข่งกันทำ
มาหาเงิน ในขณะที่เงินทองเป็นของมายา ข้าวถั่วงา
เป็นของจริง

อันตรายอาการน่าเป็นห่วง เมื่อคนทำมาหาเม็ด
เงินเป็นตัวตั้งสำคัญกว่าการทำมาหากินปัจเจก

ดังนั้น น่าจะหันมาหาค่านิยมงานอิสระ
หลังสู้ฟ้า หน้าสู้ดิน ทำมาหากินไร่นาอาหารผักหญ้า
เป็นหลักนำหน้ามากกว่าไปขายแรงงานบริการรับใช้
เป็นมนุษย์เงินเดือนเหมือนสำคัญอันดับรองลงไปตาม
จริงที่ควรเป็น

๓. จนให้เป็นโดยพอเพียง

คนเรามีอดีตินดี พึ่งพาตนเอง หากินหาอยู่ให้เป็น
ยังใจยอมมีเหลือ เมื่อกินใช้ให้น้อยกว่าที่ทำมาหาได้
เราจะมีสิทธิ์อะไร กินใช้ในของที่เรามีปัญญา
ทำมาหาได้ละ....

มันจำเป็นจำนวนอยู่ในตัวตามจริง หาได้น้อย ต้อง
กินต้องใช้ให้น้อยไว้ก่อน ถึงจะชื่อว่าสันโดษตามมีตามได้

แล้วแม้จะหาของกินใช้ได้มากมายล้นเหลือ
ขนาดไหน ชินกินมาก ใช้เปลืองผลาญเกิน มัน
เสียของเปล่าโดยใช่เหตุ ทั้งเสียนิสัย เห็นแก่
ตัวจัด น่ารังเกียจ ไม่มีกำไรชีวิตตรงไหนเลย
นอกจากสุขสบายโดนหลอกต้มลม ๆ แล้ง ๆ ลินดี

ทุกวันนี้ น่าสังเวชอนาถใจ ลัทธิบริโภคนิยม
พาช่วยยุคนินใช้ผลาญพรวา เพื่อกระทุ้งยอด
ขายของธุรกิจ เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจประชารัฐ
พื้นเศรษฐกิจตกต่ำให้คึกคัก ซื้อง่ายขายคล่อง
เงินหมุนเวียนเปลี่ยนผ่านประชานิยม

เมื่อไม่เห็นโทษภัยของการผลาญใช้ทรัพยากร
อันมีจำกัดโดยไม่แยกแยะสาระความจำเป็นเพื่อ
บำบัดกิเลสตัณหาอันมากล้นพันชาติจำกัด....

แล้วเมื่อไหวถึงวันไหนจะเกิดผลสำเร็จซักที
ดีแต่ฝันเฟื่อง สมองอารมณ์สมอยากคนให้ได้
มากที่สุด เศรษฐศาสตร์ฉลาดวัดความสุขใจ ๆ มีให้กิน
เก่งใช้เก่งได้มากเท่าไร ถือว่าเป็นผลสำเร็จก้าวหน้า
ตามยอดจิตพี.....?

อโห พุทโธ....สวรรค์ในนรกแท้ ๆ ไร่วา!?!

อย่างไรก็ดี เดชะบุญ พ่อหลวงทรงสอนด้วย
ประหยัด รู้พอเพียงเป็นแบบอย่างอันดีมีค่ากว่า
คำสอน ดังเช่นทรงประกาศตนเป็นคนจนด้วยคือ
เสวยข้าวกล้องแบบคนจน...เช่นผู้มีปัญญาเข้าใจ
ประโยชน์สูง-ประหยัดสุดเป็นต้น

เฉพาะอย่างยิ่ง ทรงนำพาแบบคนจน ผู้มีพอ
สมควรให้เพียงพอในบ้านจนมีเหลือแจกจ่ายแบ่งปัน
เพื่อนบ้านใกล้ไกล ตามกำลังพอประมาณ มีเหตุผล
พอเหมาะด้วย

ดังนั้น ถึงพ่อหลวงจะเหมือนคนจนยังงี้ พระองค์
ก็ต้องมีอะไร ๆ ใช้ทรงงานมากกว่าเราท่านหลาย ๆ
เท่าเป็นธรรมดา

๔. ไม่อยากก้าวหน้าอย่างมาก

แทบทั้งโลกล้วนต่างยื้อแย่งแข่งขันรวยด้วย
กอบโกยสะสมทั้งนั้นเลย เพิ่งมาเห็นพ่อหลวงโพธิ์สัตว์
พระเจ้าแผ่นดินไทยนี้แหละ ทรงพระปรีชาญาณ
มุ่งพำริรัฐไทยทวนกระแสเศรษฐกิจทุนนิยมเสรี ไม่
ติดยึดตฤษฏีตำราฝรั่งมากเกินไป

ดังพระราชดำรัสว่า เราไม่อยากเป็นประเทศ
ก้าวหน้าอย่างมาก ฯลฯ

เพราะความจริง กว่าที่จะก้าวหน้าไปตามอย่าง
ประเทศเจริญนั้น ๆ ได้ มันต้องเอาเปรียบ ให้ได้
เปรียบเยอะ ๆ เล็ก ๆ ไม่ ใหญ่ ๆ ทำ วางั้นเถอะ
กระทั่งพัฒนาอาวุธสงครามทำลายล้างสูง ก็
ต้องจูงนำย้วยให้แข่งกันซื้อไปไว้เป็นคู่ศัตรูข่มขู่
แตกสลายคคิ์ จนก่อเหตุพิงพินาศเพื่อคนขายได้ตั้งค
มหาศาล

แม้กับธุรกิจน้อยใหญ่ แข่งกันทำกำไร ยิ่งถ้าได้
จากพาคคนเสียนี้ล้วย เมามันนอบายมุข กินสูบตีมเสพ
ฟุ้งเฟ้อ เท่ากับแรงดูดเศรษฐกิจสังคมจมเหวนรก แล้ว
ตัวธุรกิจนั้นๆ อนาคตจะรุ่งเรืองยั่งยืนได้ถึงไหนเชียว...

หรือธุรกิจเกิดเพื่อองฟูด้วยคำกำไรเกินควร
โฆษณาเกินจริงลวงโลก หลบหนีภาษีชาตธรรมมา
ภิบาล สมมุติเทือกนั้น มันเสียหายน่าละอายใจ
มากกว่ามาก

อนึ่ง ถึงสามารถเก่งกาจก้าวหน้าไกล อย่าง
สุจริต ไม่มีผิดกฎหมายด้วย แม้กระนั้นก็ยังช่วย

สร้างสรรประโยชน์วงกว้างได้เต็มที่อะไรนักเลย

เทียบไม่ติดกับแบบคนจน ถึงขนาดกล้าขาดทุน
เห็น ๆ เป็นกำไรสด ๆ ของคนใจถึงกล้าจนอีกต่างหาก

ดังนั้น เส้นทางแข่งกันร่ำรวย ไม่มีวันสดใส
ด้วยเชิงเสียสละชวณศรัทธาตรงไหนไม่ปรากฏ
ในขณะที่กลับประจักษ์ชัด เกิดรอยกระจุก จน
กระจาย ส่วนใหญ่ใครจะชอบ

โดยเฉพาะยิ่งมุ่งหากำไรสูงสุด ใครเก่งมือยาว
สาวได้สาวเอา คนมือสั้นไม่ทันเขาก็จ้อยถอยไป

หรือแม้กว่าจะดูดทรัพย์จากใครมารวยล้น
หนิไม่พันต้องพึ่งแรงงานผู้คนมากหลายพร้อมกับ
ต้นทุนต่ำอีกต่างหาก เท่ากับกินแรงเป็นหนี้เพื่อนอยู่
เท่าใด...สำนึกกันเพียงไหนบ้างไม่ทราบเลย

บรรดาธุรกิจยักษ์ต่างเติบโตใหญ่ด้วยแรงงานทุ
กระดับ ต้องใช้คนทำงานมากมายทำเงินให้ ตาม
วิสัยปกติระบบทุนใหญ่

เมื่อจำเป็นต้องทำด้วยแรงจูงใจโลภะตัณหา
มากล้น ไม่วายเกิดปัญหาสุ่มเสี่ยงซับซ้อนจน
ถอยหลังอย่างน่ากลัวเข้าลักรันที่เจอทางตันไปไม่เป็น
ต่อให้ได้ทองเท่าสองภูเขา ใช้คนจะหยุดพอใจ
ภษิตฉินว่าไว้ เพราะไฟไม่อ้อมเชื้อ ทะเลไม่อ้อมน้ำ
แม่น้ำเสมอต้นหาไม่มี

ใครปัญญาดีจะหันมารู้จักใจพอ มักน้อยสันโดษ
น้อยก็พอ ค่อยหมดปัญหา

พ่อหลวงถึงบอกให้รวยนิดน้อย ถอยมาหา
แบบคนจน ซึ่งมีพอสมควร วิเศษว่ากันเยอะเลย
นอกจากธุรกิจขับเคลื่นโดยใช้คนทำเงิน
พวกก้าวหน้าอย่างมาละโมบหนักมักใช้เงิน
ทำเงิน ยิ่งอันตรายแรงร้ายเกินบรรยายสรรพโทษ
ทุนใหญ่มหาภัย....?

เพราะชี้โลกหลงติดยึดตัวกูของกู ย่อมเป็นทุกข์
ในโลก

สันโดษใจพอเพียงคือทางรอดของมนุษยชาติ!

๕ รักในหลวง ช่วยห่วงปวงชน

ไม่เห็นโลงศพ ไม่หลั่งน้ำตา นับแต่วันพ่อหลวง
เสด็จสู่สวรรคาลัย ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ ประกาศการณ์
ปาฏิหาริย์จากสนามหลวง บังเกิดแรงบันดาลใจ

จุดประกายระเบิดรักเต็มอกล้นหัวใจ ของเหล่า
ราษฎรศรัทธารักภักดีทั่วแผ่นดิน

ผู้คนแตกตื่นแปรเปลี่ยนอารมณ์โศกาอาดูร
สะท้อนพลังแผ่นดิน พร้อมประจักษ์แจ้งสำนึกกตัญญู
ต่างปฏิญาณตน ลูกขอทำตามพ่อสอน ขอทำความดี
เพื่อพ่อ เกิดจิตอาสาทั่วเมือง

ผู้มีน้ำใจหลังไหลมาแจกจ่ายข้าวน้ำ แบ่งปัน
นั้นนี้ มีอาสาเก็บขยะ กวาดสะอาด ต้อนรับผู้มากราบ
พระบรมศพไม่ขาดสาย

กระทั่งถึงวันงานถวายพระเพลิงพระบรมศพ
ผ่านพ้น หลังจากนั้นนำเชื้อเหลือเกินว่าพลังแผ่นดิน
ประชาไม่สิ้นศรัทธาปรากฏการณ์ระเบิดรักรำลึก
พ่อหลวงภูมิพลไพริศัตว์ ยังไม่ขาดหายไปตามงานอัน
ต้องจบสิ้นลง พลังรักเพื่อพ่อคงส่งผลบันดลกระแส
คลื่นล้นประสิทธิปาฏิหาริย์สะพัดสืบไปเป็นแน่แท้

๖. ขาดทุนได้เป็นกำไรแท้ๆ

สุดยอดปาฏิหาริย์ของแบบคนจน ใคร ๆ ก็ทำได้
ทันทีมากน้อยตามประมาณ เมื่อมีหัวใจเสียสละกล้า
ให้เพื่อนมนุษย์อย่างภาคภูมิใจ

ไม่เหมือนแบบคนมีตั้งค์ วู๋ ๆ จะให้รวยเงินแสน
เงินล้าน คนจนมันจะทำได้ยังไง ไม่มีทาง

ในหลวงถึงพาลจนโดยพึ่งตน ขยันขันแข็ง มีแรง
ทำงานพอกินพอใช้แล้วยังเหลือ เมื่อนั้นค่อยแบ่งปัน
เพื่อนพ้องน้องพี่ใกล้เคียง

ใครมีปัญญากล้าให้ไปเปล่า ๆ เท่ากับขาดทุน
เต็มร้อย ถ้าเป็นของปลูกเอง ก็มีแต่ค่าแรงตัวเอง
เป็นต้นทุน

อย่างขายครึ่ง ให้ฟรีครึ่งหนึ่ง ก็คือขาดทุนค่าแรง
ไปครึ่งตัว เหมือนคืนให้สังคมไปครึ่งหนึ่งนั่นเอง

ที่นี้มาถึงประเด็นเจ้าปัญหา เมื่อกล้าขาดทุนผู้ให้
แน่นอน ย่อมเป็นกำไรผู้รับ

มองคืบแคบแบบค้าขายหมูไปไก่มา มันน่า
ง่วงว่า แล้ว Our Loss จะเป็น Our Gain ตรงไหน...
ขาดทุนของเรานับเป็นกำไรของเราได้อย่างไรกัน...?

อันนี้ คงต้องเปิดโลกกว้างมากกว่าเม็ดเงินบ้าง ถึงจะเข้าใจความจริงในมุมมอง คิด
บวกให้ครบเครื่องสังคมชีวิตจิตวิญญาณ

ตัวอย่างหมู่บ้านราชธานีโอศก ชาวบ้านราชา
ทุกคนทำงานฟรี เท่ากับขาดทุนเต็มร้อย มันก็เป็น
ผลงานเกิดประโยชน์ ให้กำไรชาวบ้านทุกคน แบ่งกิน
ใช้แบบของกลางสงฆ์ หรือ สาธารณโภคิบุญนิยม

นั่นคือเศรษฐกิจพอเพียงแบบคนจนมหัศจรรย์
คือ ขยัน กล้าจนสะสม กลับรวยสะพัด

เมื่อนับเงินสะสม แค่อำรองหมุนเวียนต้องถือว่า
เป็นคนจน ครั้นดูยอดเงินสะพัดจากหมู่มคนจน ต้อง
ถือว่าเหนือชั้นพวกมีตั้งค์ซึ่งรวยสะสมแต่กลับจน
สะพัด! ?

ถึงตรงนี้ กล้าฟันธงว่า แข่งกันรวยมันช่วยสังคม
ให้จมเหว ทุกข์เดือดร้อนทั่วหน้า พาหลงสรรคดีใน
มหานรกอันคาดไม่ถึง ทั้งไม่พึงปรารถนา....

ความจริงกลับตรงกันข้าม แบบคนจนนี้แหละ
ช่วยให้พันทุกข์อดอยากยากเข็ญได้แท้ ๆ เพราะ
แต่ละคนกล้าให้ กล้าขาดทุน ข้าวของปัจจัยสี่
จะมีเยอะ ราคาถูกช่วย กันลดค่าครอง-ชีพให้ต่ำ
เศรษฐกิจจะดีมากเท่านั้น

อนึ่ง ขอเทียบขาดทุนเป็นกำไรเหมือนพ่อแม่
เลี้ยงลูก พ่อแม่ขาดทุนแน่นอน แต่ไปกำไรตรงเลี้ยง
ลูกโต กตัญญูก้าวหน้ามากน้ำใจเป็นคนดีในบ้าน มีจิต
อาสาช่วยเพื่อนมนุษย์ร่วมแผ่นดิน

ยิ่งได้ลูกประเสริฐเลิศกว่าพ่อแม่ ยิ่งน่าเป็น
ปลื้ม นี่คือการลงทุนขาดทุนของพ่อแม่ผู้มี
แต่ให้ลูกๆ

ทำนองเดียวกับพ่อหลวงทรงรักประชาชน
สงสารคนจนยากไร้ มีลูกคือประชาชนทั้งแผ่นดิน
๗๐ ล้านชีวิต ทรงงานหนักกว่าพ่อแม่ในบ้านไหน ๆ
ก็ว่าได้

ตลอด ๗๐ ปี พระองค์ทรงลงทุน ขาดทุน
มหาศาล จนเกิดผลงานประชาอยู่เย็นเป็นสุข
ตามเจตจำนงที่ทรงครองราชย์ถือเป็นกำไรล้นฟ้า
ล้นแผ่นดิน

**ศาสตร์พระราชพาให้ฉลาดตามพ่อสอน
สานต่อพลังรักเพื่อพ่อ หันมาเป็นพ่อให้แม่ให้
แห่งแผ่นดิน ทำมาหากินให้พอเพียงแบบคนจน
เป็นสรณะ กล้าขาดทุนเป็นกำไรชีวิต ๓**

* ศรัทธา มั่นคง ทำทาน
 แสนมาร ขวางทาง ไม่ได้
 ต้องพ่าย แพ้บุญ หนุนใจ
 กล้าให้ ไม่กลัว กล้าจน.

ศรัทธากล้าจน

laforgiaworks.blogspot.com

(ขทิรังคารชาดก)

อนาถบิณฑิกเศรษฐี เป็นอุบาสกคนสำคัญในพระพุทธศาสนา มีศรัทธาแรงกล้าสร้างวัดพระเชตะวันถวายแด่**พระพุทธเจ้า** ณ เมืองสาวัตถีในแคว้นโกศล

คราวใดพระศาสดาประทับอยู่ที่พระเชตะวันมหาวิหาร อนาถบิณฑิกเศรษฐีจะไปทำบุญที่วัดวันละ ๓ ครั้งเลยทีเดียว การไปทุกครั้งก็ไม่เคยมือว่างเปล่า จะต้องติดข้าวของนำไปทำทาน(ให้)เสมอๆ ทุกวัน **ไม่หยุดยั้งในการบริจาค(การให้เต็มที่ไม่สะสมไว้)เลย** แม้แต่ที่เรือนของตนเองก็ยังมีนิตยภัต(อาหารที่ถวายแก่ภิกษุสามเณรเป็นประจำ) แก่ภิกษุ ๕๐๐ รูปทุกวัน ทั้งพระศาสดาและภิกษุทั้งหลายต่างก็ไปที่เรือนของท่านเศรษฐี

ด้วยเหตุที่ทำบุญ(การชำระกิเลส)ทำทาน(การให้)อย่างหาประมาณมิได้นี้ ทำให้ทรัพย์สมบัติร่อยหรอลง ไม่มีเวลาทำการค้าขาย ไม่ได้ทวงทรัพย์คืนจากลูกหนี้ที่กู้ยืมไป นับได้ ๑๘ โภกฺวิ(๑๘๐ ล้าน) อีกทั้งสมบัติประจำตระกูลประมาณ ๑๘ โภกฺวิ ที่ใส่ตุ้มโลหะฝังไว้ริมฝั่งแม่น้ำ ปรากฏว่าฝั่งแม่น้ำนั้นเกิดพังทลาย เพราะถูกน้ำเซาะ ทรัพย์โดนกระแสน้ำซัดลงสู่ทะเลจนหมดสิ้น

เมื่อเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ ทำให้**เทวดา(ผู้มีจิตใจดีดุดุข)ที่สิงสถิตอยู่ ณ ชุ้มประตู่ที่ ๔ ของเรือนท่านเศรษฐี** บังเกิดมีจฉาภิภูลีขึ้นมาว่า

“ตราบใดที่สมณโคดมและเหล่าสาวก ยังคงเข้าเรือนนี้อยู่ ชื่อว่าความสุขของเราย่อมไม่มี เราจะต้องทำให้เหล่าสมณะนี้เข้ามาในเรือนนี้ไม่ได้ จึงจะควร”

คิดแล้วก็ไปยังที่พักของ**หัวหน้าคนงาน** ซึ่งกำลังเข้านอน เทวดาได้เปล่งแสงสว่างไสวยืนอยู่หน้าหน้าคนงานจึงถามว่า

“ท่านเป็นใคร”

“เราเป็นเทวดาประจำเรือนของท่านเศรษฐีอยู่ที่ชุ้มประตู่ที่ ๔”

“ท่านมาเพราะเหตุใดกัน”

“ท่านไม่เห็นการกระทำของท่านเศรษฐีหรือ ไม่มองดูกาลอนาคตของตนเลย ได้นำทรัพย์ทุ่มเทเฉพาะสมณโคดมเท่านั้นให้เต็มบริบูรณ์ วางเว้นจากการค้าขาย ไม่ริเริ่มการงาน ฉะนั้นท่านจงตั้งเตือนท่านเศรษฐีให้ทำการงานของตน และให้สมณโคดมกับเหล่าสาวกอย่าได้เข้ามายังเรือนนี้เลย”

หัวหน้าคนงานได้ยินอย่างนั้น ก็ไม่เห็นด้วยตอบโต้ไปทันที

“ดูก่อนเทวดาพาล(เทวดาผู้มีดมัวโง่เขลา) ท่านเศรษฐีเสียสละทรัพย์ ก็สละให้แก่พุทธศาสนา อันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ ดังนั้นแม้ท่านเศรษฐีจะจับเราที่มวยผม แล้วเอาไปขาย เราก็จะไม่ว่า

กล่าวอะไรเลย ฉะนั้นท่านจงไปเสียเถิด”

ได้ยินอย่างนั้น เทวดาจึงจากไป แต่วันต่อมา เทวดาพาลได้เข้าไปหา**บุตรชายคนโตของท่าน เศรษฐี** แล้วกล่าวเช่นเดียวกันกับเมื่อวาน พอบุตร เศรษฐีได้ฟังอย่างนั้น ก็ไม่พอใจอย่างยิ่ง ถึงกับ คุกคามไล่เทวดาพาล แล้วขับไล่ไป

ฝ่ายท่านเศรษฐียังคงทำบุญให้ทานอยู่ไม่ขาดสาย จนกระทั่งทรัพย์แทบหมดสิ้น ถึงความยากจนยิ่ง เหลือทรัพย์อยู่เพียงเล็กน้อย แต่แม้ เป็นอย่างนี้ ก็ยังคงให้ทานแก่ภิกษุสงฆ์ เพียงแต่ เป็นของหยาบไม่อาจประณีตได้เหมือนก่อน

วันหนึ่ง พระศาสดาได้ตรัสถามเศรษฐีว่า

“ดูก่อนคฤหบดี ก็ท่านในตระกูล ท่านยังให้อยู่หรือ”

“ยังให้อยู่ พระเจ้าข้า เพียงแต่ว่าท่านนั้นเศร้าหมองไม่ประณีต เป็นข้าวปลายเกวียน(ปลายข้าว ขนาดเล็ก) กับน้ำผักตองเท่านั้น”

พระศาสดาทรงสดับแล้ว ได้ตรัสสอนลัมมาทิฏฐิ แก่เศรษฐี

“คฤหบดี ท่านอย่าทำจิตให้อับเฉาว่า เราให้ท่านเศร้าหมอง เพราะที่แท้แล้ว เมื่อจิตประณีตอยู่ ท่านที่ถวายแก่พระพุทธเจ้าหรือสาวกทั้งหลาย ย่อมไม่ชื่อว่าเศร้าหมองเลย เพราะเป็นทานที่มีผลมาก

ก็ในข้อนี้ ท่านควรทราบ**ว่า หากสามารถทำจิตให้ประณีต ทานชื่อว่าเศร้าหมอง ย่อมไม่มี”**

อนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ฟังโอวาทนั้นแล้ว บังเกิดปิตติ ยินดีอย่างยิ่ง ครัทธาแรงกล้าให้การให้ทานยิ่งมั่นคง

ฝ่ายเทวดาพาลยังเห็นท่านเศรษฐีทำทานอยู่ไม่หยุดยั้ง ในที่สุดจึงตัดสินใจว่า

“บัดนี้ ท่านเศรษฐีกลายเป็นผู้ตกยากแล้ว คงจะ เชื้อถือคำของเราเป็นแน่ ถึงเวลาแล้วที่เราจะไปพบ”

จึงปรากฏภายในเวลาเที่ยงคืน แผ่แสงสว่าง ยืนอยู่เบื้องหน้าเศรษฐี แล้วกล่าวว่า

“ท่านเศรษฐี เราเป็นเทวดาสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔ มาพบท่านก็เพื่อจะแนะนำประโยชน์แก่ท่าน”

“ประโยชน์อะไรหรือ”

“คือท่านไม่คิดถึงกาลภายหลัง ไม่เห็นแก่บุตรธิดา ใช้จ่ายทรัพย์เป็นอันมากในศาสนาของสมณโคดมจนกระทั่งกลายเป็นคนยากไร้ เพราะเสียสละทรัพย์เกิน

ขอบเขต ทั้งไม่ทำงาน ไม่ค้าขาย แล้วยังถวายทาน ปล่อยให้สมณะเหล่านั้นเข้ามายังเรือนนี้ทุกวัน

ฉะนั้นนับตั้งแต่บัดนี้ ท่านจงอย่าให้สมณะ ทั้งหลายเข้ามายังเรือนนี้ และตัวท่านเองก็จงอย่าไป สำนักของสมณโคดม จงทำการค้าขาย และรวบรวม ทรัพย์สมบัติคืนมา จากการทำความผิดที่ฟ้องร้องทวงหนี้เถิด”

“นี่เป็นโอวาทที่ท่านให้เราหรือ”

“ถูกต้องแล้ว ท่านเศรษฐี”

“ถ้าเช่นนั้น ท่านจงรับรู้ไว้เถิดว่า แม้มีเทวดา อย่างท่านตั้งแสนองค์ มากกล่าวอย่างนี้กับเรา ก็ทำให้ เราหัวนโหวไม่ได้เลย **เพราะศรัทธาของเราไม่คลอนแคลน ตั้งมั่นดีแล้ว**ดูกฎเขาสีเนรุ เราสละ **ทรัพย์ในพุทธศาสนาอันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ นี่เป็นการกระทำดีแล้ว** ท่านจึงเป็นผู้กล่าวคำ อันไม่สมควร เป็นผู้ไม่มีอาจารย์(ความประพฤติดี) ทุศีล(ทำผิดศีล) เป็นกาลกิณี(จัญไรอัปมงคล) ทำลาย พุทธศาสนา เราจึงไม่ต้องการอยู่ในเรือนเดียวกันกับ ท่าน ท่านจงรีบออกจากเรือนของเรา ไปอยู่ที่อื่นเถิด”

เทวดาโดนขับไล่อย่างนั้น ก็อับอายยิ่งนัก ไม่อาจอยู่ต่อไปได้ รีบกลับไปยังซุ้มประตูที่ ๔

“เราไม่อาจจากไปเลย ทำอย่างไรดี จึงจะ ทำให้เศรษฐียอมยกโทษแก่เราได้”

คิดแล้วก็ไปยังที่อยู่ของ**เทวดาผู้รักษาพระนคร** กล่าวขอร้องว่า

“เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ใคร่ครวญให้ดี ไปว่ากล่าว อนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านเศรษฐีจึงโกรธ ขับไล่ ข้าพเจ้าออกจากที่อยู่ ขอท่านช่วยนำข้าพเจ้าไปพบ ท่านเศรษฐี ให้ยกโทษและให้ที่อยู่แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด”

“อ้าว! ก็ท่านไปกล่าวอย่างไรเล่า”

“ข้าพเจ้ากล่าวว่า ตั้งแต่เข้าไปท่านเศรษฐีลง อย่างกระทำปฏิฆะ(อุปถัมภ์ดูแล)พระพุทธเจ้าและ ภิกษุสงฆ์ อย่าให้สมณโคดมเข้าไปในเรือน”

“อย่างนี้แหละ ท่านกล่าวคำอันไม่สมควรจริงๆ เป็นการทำลายพุทธศาสนา เราจึงไม่อาจพาท่าน ไปพบกับท่านเศรษฐีได้”

เมื่อเทวดาพาลไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเทวดา ผู้รักษาพระนคร จึงมุ่งไป**ทำทัฬหราชทั้ง ๔ (ผู้รักษาโลกไว้ในแต่ละทิศ ๔ ทิศ)** แต่ก็ถูกปฏิเสธเช่นเดียวกันอีก

คราวนี้จึงตรงไปขอความช่วยเหลือจาก**ท้าวลักกเทวราช** (หัวหน้าเทวดาผู้เป็นใหญ่) เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง และ อ้อนวอนขอให้ช่วยเหลือ ท้าวลักกเทวราชรับแล้วตรัส

“ท่านกระทำการกรรมอันไม่สมควรเลย ท่านได้ กล่าวทำลายพุทธศาสนาของพระผู้มีพระภาคเจ้า ดังนั้นแม้เราก็ไม่อาจไปกล่าวกับท่านเศรษฐีได้ **แต่เรามีวิธีทำให้ท่านเศรษฐียกโทษแก่ท่านได้**”

“ดียิ่ง! ขอพระองค์โปรดบอกเถิด”

“ท่านจงแปลงกายเป็นคนเก็บส่วยของท่าน เศรษฐี ไปทางหนึ่ง ๑๘ โภกวิจากพวกลูกหนี้ของท่าน เศรษฐีคืนมาให้หมด แล้วใช้ฤทธิ์เดชของตนนำ ททรัพย์อีก ๑๘ โภกวิ ที่น้ำซัดลงสู่ทะเล เอากลับมาคืน คลัง สุดท้ายยังมีทรัพย์อีก ๑๘ โภกวิ ที่ไม่มีเจ้าของ หวงแหวนแล้วอยู่ในที่นั้น ท่านก็จงไปเอามา ทำคลัง เปล่าของท่านเศรษฐีให้เต็มด้วยทรัพย์ ๕๔ โภกวิ (๕๔๐ ล้าน) กระทำทัณทกรรม(การลงโทษ)ดังนี้ เสร็จแล้ว จึงไปขอท่านเศรษฐียกโทษให้”

เทวดาพาลได้ฟังวิธีอันแยบคายนั้นแล้ว ก็ดีใจยิ่งนัก รับคำท้าวลักกเทวราช รีบไปกระทำตามนั้นทันที คลังอันว่างเปล่าของท่านเศรษฐี จึงกลับเต็มไปด้วยทรัพย์อีกครั้ง เมื่อสำเร็จแล้ว เทวดานั้นจึงเข้าไปหาท่าน เศรษฐี เปล่งแสงสว่างไสวทั่วกาย แล้วกล่าวว่า

“ท่านเศรษฐี เราเป็นเทวดาที่เคยสถิตอยู่ซุ้ม ประตูที่ ๔ ในเรือนของท่าน ครั้งนั้นเราเป็นผู้หลงผิด ใหญ่หลวง ไม่รู้จักคุณของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย จึง ได้กล่าวถ้อยคำผิดพลาดกับท่าน **ขอท่านจงยกโทษ แก่เราด้วยเถิด เราได้สำนึกผิดแล้ว** ได้ลงโทษตน กระทำการแก้คืนแล้ว ด้วยการทวงหนี้ ๑๘ โภกวิ คืนจากลูกหนี้ของท่าน ทั้งนำสมบัติประจำตระกูล ๑๘ โภกวิของท่าน คืนจากท้องทะเล และทรัพย์อีก ๑๘ โภกวิที่ไม่มีเจ้าของ ก็เอามาใส่คลังของท่านให้เต็ม แล้ว ดังนั้นท่านอย่าใส่ใจคำที่เราเคยกล่าวเพราะ ความหลงผิด เพราะความโง่เขลาไม่รู้ จงยกโทษ แก่เราด้วย ให้เราได้สถิตอยู่ซุ้มประตูดังเดิมเถิด”

อนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ฟังคำสารภาพบาปแล้ว คิดว่า

“เทวดานี้ย่อมรับความผิดของตน ได้กระทำการ ลงโทษตนแล้ว เราควรจะให้เทวดานี้ได้รับคำแนะนำจากพระศาสดา”

จึงกล่าวกับเทวดานั้น

“ดูก่อนเทวดา ท่านจะให้เรายกโทษ เราก็จะ ยกโทษให้ท่านต่อหน้าพระผู้มีพระภาคเจ้าท่านนั้น”

“ดีละ ถ้าอย่างนั้นท่านจงพาเราไปยังสำนัก ของพระศาสดา”

ครั้นพาเทวดานั้นไปเข้าเฝ้าพระศาสดาแล้ว ท่านเศรษฐีได้กราบทูลการกระทำทั้งหมดของ เทวดา พระศาสดาทรงสดับแล้วตรัสว่า

“บุคคลผู้ลามกในโลกนี้ ย่อมเห็นบาปว่ายังดี อยู่ ทรายเท่าที่บาปยังไม่ให้ผล ก็เมื่อใดบาปให้ผล เมื่อนั้นผู้ลามกย่อมเห็นบาปทั้งหลายว่า ชั่วแท้

ส่วนบุคคลผู้เจริญ ย่อมเห็นดีว่ายังบาปอยู่ ทรายเท่าที่กรรมดียังไม่ให้ผล ก็เมื่อใดกรรมดีให้ผล เมื่อนั้นผู้เจริญย่อมเห็นกรรมดีทั้งหลายว่า ดีจริง”

พอจบคำตรัสสอนนี้ เทวดานั้นก็ได้ตั้งอยู่ใน **โสดาปัตติผล**ทันที แล้วพล้นหมอบกราบลงที่พระบาท ทั้งสองของพระศาสดา เปล่งวาจาสำนึกบาปออกมา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้หลงผิด ไปแล้ว มีดমনด้วยอวิชชา ไม่รู้คุณอันยิ่งของ พระองค์ จึงได้กล่าวคำอันลามก ขอให้พระองค์ ทรงยกโทษแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

พระศาสดาก็ทรงยกโทษให้ แล้วเทวดานั้นก็กล่าว ขอให้ท่านเศรษฐียกโทษ ท่านเศรษฐีก็ยกโทษให้เช่นกัน จากนั้นท่านเศรษฐีได้กราบทูลกับพระศาสดา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เทวดานี้แม้จะห้าม ข้าพระองค์ว่า จงอย่าอุปฐากพระผู้มีพระภาคเจ้า จงอย่าทำบุญให้ท่าน แต่ข้าพระองค์ก็ยังไม่ให้ท่านอยู่ นั้นแหละ นี่จึงเป็นคุณของข้าพระองค์มิใช่หรือ”

“ดูก่อนคฤหบดี ท่านนั้นเป็น**อารยสาวกโสดาบัน** แล้ว มีศรัทธาไม่หวั่นไหว มีทัสสนะ(การเห็นด้วย ปัญญา)อันหมดจด การที่ท่านถูกเทวดาคักคื้น้อยนี้ ห้าม แต่ห้ามท่านไม่ได้ **นี่จึงไม่น่าอัศจรรย์เท่า บัณฑิตในกาลก่อน ถูกพญามารห้ามไม่ให้ทำทาน แม้มีหลุมถ่านเพลิงขวางอยู่ ก็ไม่อาจห้ามบัณฑิต ให้ท่านได้ นี่แหละน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง”**

อนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ฟังแล้ว ก็ทูลขอให้ พระศาสดาตรัสเล่าเรื่องราวนี้

*** **

ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี ได้กำเนิดเด็ก

ทารกชายคนหนึ่งในตระกูล**เศรษฐี** ทารกน้อยเติบโตท่ามกลางกองสมบัติ มากมายด้วยของกินของใช้ ดำรงชีวิตอยู่อย่างสุขสบายราวกับเทวดา

เมื่ออายุได้ ๑๖ ปี ก็เล่าเรียนสำเร็จศิลปะทั้งปวง แต่ไม่นานนัก บิดาก็ตายจากไป เขาจึงได้เป็น**เศรษฐีแห่งพาราณสี**

พาราณสีเศรษฐีนี้เป็นผู้มีจิตใจดี มีเมตตากรุณาใหญ่หลวง ได้สร้างโรงงาน ๖ แห่งคือ ที่ประตุมืองทั้ง ๔ ที่กลางพระนคร และที่หน้าประตูเรือนของตน แล้วทำบุญบริจาคทานทุกวัน อีกทั้งประพฤติธรรม รักษาศีล อยู่อุโบสถกรรม(รักษาศีล ๘ ทุกวันพระ)สม่ำเสมอ

อยู่มาวันหนึ่ง มี**พระปัจเจกพุทธเจ้า(พระพุทธเจ้าที่ไม่ได้สร้างหมู่กลุ่มขึ้นเป็นศาสนา)องค์หนึ่ง** ได้เข้าสู่นิโรธสมบัติ(สภาวะจิตสงบอันประณีตยิ่งหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง) ๗ วันแล้ว โดยไม่ได้ฉันอาหารและน้ำเลย วันนี้ออกจากนิโรธสมบัติ ตั้งใจจะไปบิณฑบาตที่หน้าประตูเรือนของพาราณสีเศรษฐี ได้ห่มจีวรถือบาตรมุ่งไปที่เรือนนั้น

ท่านเศรษฐียืนอยู่ที่หน้าประตูเรือนของตน ได้แลเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าแต่ไกล ก็ด้วยความเคารพศรัทธายิ่ง จึงสั่งคนรับใช้ของตนทันที

“ท่านจงไปรับบาตรของพระผู้เป็นเจ้านั้นมา”

ขณะนั่นเอง พลันปรากฏ**พญามารวสวัตติ**(มารคือกิเลสชั่วที่มีอำนาจมาก) ได้เนรมิตหลุมถ่านเพลิงไม้ตะเคียนลึก ๘๐ ศอก ไพลุกโซนโชติช่วงร้อนแรงราวกับบ่อเวฬุหानรค ขวางทางเอาไว้ทั้งหมด คนรับใช้นั้นไม่อาจข้ามไปได้ พอแลเห็นพญามารเข้าเท่านั้น ด้วยความตกใจกลัวจึงวิ่งหนีกลับมา แม้คนรับใช้อื่นๆ ก็ไม่อาจข้ามหลุมถ่านเพลิงได้ ต่างก็กลับมาแจ้งแก่ท่านเศรษฐีทุกคน

พาราณสีเศรษฐีจึงคิดว่า

“วันนี้มีมารมาขัดขวาง เจตนาทำลายการทำทานของเรา โดยไม่รู้ว่า แม้มารมาเป็นแสน ก็ไม่สามารถทำให้เราหวั่นไหวเล็กน้อยการทำทานได้เลย วันนี้แหละเราจะรู้กันว่า เราหรือมารใครจะมีกำลังมีอำนาจมากกว่ากัน”

คิดดังนั้นแล้ว ตนเองจึงถือเอาถาดอาหารที่

ตระเตรียมไว้ใส่บาตร เดินไปจนกระทั่งถึงปากหลุมถ่านเพลิง ก็แลเห็นพญามารยืนอยู่ในอากาศเหนือหลุมถ่านเพลิง จึงถาม

“ท่านเป็นใคร”

“เราคือ พญามารวสวัตติผู้เป็นใหญ่กว่ามารทั้งปวง”

“หลุมถ่านเพลิงนี้ท่านเนรมิตหรือ”

“เออ! เราเนรมิตเอง”

“ท่านทำอย่างนี้เพื่อต้องการอะไร”

“เพื่อทำลายการทำทานของท่าน และเพื่อทำให้พระปัจเจกพุทธเจ้าถึงความพินาศ เพราะไม่ได้ฉันอาหารและน้ำมา ๗ วันแล้ว”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น เราจะไม่让您ทำลายทานของเรา และจะไม่让您ทำอันตรายแก่ชีวิตของพระปัจเจกพุทธเจ้า วันนี้จะรู้กันว่า เราหรือท่านใครจะมีกำลังมีอำนาจมากกว่ากัน”

กล่าวจบ พาราณสีเศรษฐีก็ยกถาดอาหารชูขึ้นตั้งจิตอธิษฐานอย่างแน่วแน่ แล้วกล่าว

“**ข้าแต่พระปัจเจกพุทธเจ้าผู้เจริญ ข้าพเจ้ามุ่งมั่นปรารถนาจะถวายบิณฑบาตแก่ท่าน แม้นตนเองจะต้องตกหลุมถ่านเพลิงจนรกรกนี้ มีเท่าชี้ขึ้นเบื้องบน มีศีรษะพุ่งลงเบื้องล่างก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะไม่ทำกรรมชั่วเลย ขอนิมนต์ท่านรับบิณฑบาตด้วยเถิด**”

สิ้นคำก็ก้าวเท้าไปข้างหน้าทันที ทันใดนั้นเอง แทนที่จะตกลงไปในหลุมถ่านเพลิง พลันปรากฏ**ดอกบัวดอกใหญ่**(ธรรมะสุดประเสริฐ)บานเต็มที่แล้ว ผุดขึ้นมารองรับเท้าทั้งสองของเศรษฐีไว้แล้วพาลอยไปสู่พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านเศรษฐีจึงได้ถวายอาหารใส่บาตรสมประสงค์ แล้วพระปัจเจกพุทธเจ้าก็จากไป

ฝ่ายพญามารเห็นแล้วว่า ตนพ่ายแพ้ ห้ามการทำทานของท่านเศรษฐีไม่ได้ จึงเศร้าโศกเสียใจยิ่งนักหนีกลับไปยังที่อยู่ของตนอย่างรวดเร็ว

★ ★ ★ ★ ★

พระศาสดาตรัสเรื่องนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“**พระปัจเจกพุทธเจ้าในกาลนั้น ได้บริณิพพานไปแล้ว ส่วนพาราณสีเศรษฐีคือ เราในบัดนี้**”

☐

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๐ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๓๖๕)

การเมืองกับยุทธศาสตร์การบิดเบือน

“การบิดเบือน” มิใช่มีแค่วันนี้
 เมื่อก่อนก็มี พรรคต่อพรรคเขากลมกัน
 เมื่อก่อนโน้นก็มีไซ่ไม่มี สมัยทหารเป็นใหญ่
 ก็มีมาแล้ว

นักประวัติศาสตร์ย่อมรู้ดี
 สงครามแย่งมวลชน มีมาตลอด

“การบิดเบือน” พุดให้เป็นวิชาการ เขาถือ
 เป็น “ยุทธศาสตร์” แต่จริงๆ แล้วเป็น “สันดาน”
 ที่ติดตัวมา!

“ยุทธศาสตร์” คือเป้าหมาย “ยุทธวิธี” คือ
 เส้นทางไปสู่เป้าหมาย

จะใช้วิธีไหนก็ขึ้นอยู่กับมโนธรรมประจำใจ
 เมื่อ “แมวสีอะไรก็ได้ขอให้จับหนู” คนมี

คุณธรรมก็จะพยายามทุกทางเพื่อให้สำเร็จ เพื่อให้
 ให้ประชาชนได้โยชน

แต่วลีนี้ สำหรับคนไม่มีคุณธรรม เขา
 หมายถึงทำอย่างไรก็ได้ให้กู ให้พวกกูได้ประโยชน์
 ไม่ว่าวิธีการจะสกปรกแค่ไหน

ต่อให้อับปรียัจญ์ไรค์จะทำ!!

“การเมือง” จึงต้องยึดสื่อ ชื่อสื่อ ชื่อนักข่าว
 ให้เงินเดือน ให้เงินก้อน ให้ของขวัญมีราคา
 บ่อยๆ

“สื่อต่างประเทศ” เอาไว้หาพวก หาคะแนน
 เอาไว้สร้างภาพ

สื่อในประเทศ” เอาไว้กดดัน เอาไว้ครอบงำ
 เอาไว้ปั่นหัวประชาชน

สมัยหนึ่งเขาจึงสร้าง “วิทยุชุมชน” เบ่งบาน
ราวกับดอกเห็ดหน้าฝน!

พอดีได้รัฐบาลใจ รัฐบาลที่คิดแต่เรื่องตัวเอง
เหตุการณ์จึงบานปลาย

จากต้นไม้เวิ้งว้างเล็ก ๆ เติบโตทะยานตั้ง
ชุมชนเขา!

ปรากฏการณ์ “น้ำหยดลงหิน” จึงน่าจะเป็น
อุทาหรณ์ให้แก่คนรุ่นใหม่

อย่าดูถูกงูพิษว่าตัวน้อย อย่าดูถูกว่าไฟกอง
เล็ก อย่าดูถูกวิทยุชุมชนที่ชาวบ้านเล่นกันเอง!

ประชาชนมีบทบาทหลายฐานะ เป็นพิน
ให้เขาหุงข้าว หาประโยชน์ เป็นควายให้เขา
สนตะพาย

สุดแต่จะชี้หน้า!

จำได้ไหม สมัยหนึ่งเงินแดงเป็นประเทศที่
น่ากลัว ชั่วร้ายที่สุด!

จำได้ไหม สมัยหนึ่งน้ำมันมะพร้าวเป็น
น้ำมันชั่วร้ายสุดๆ ก่อเกิดโรคสารพัด!

วันนี้...เปลี่ยนไป ตัวร้ายกลายเป็นพระเอก!

ทางแก้ทางเดียวให้ประชาชนมีการศึกษา
ให้เขาฉลาดหลักแหลม ให้เขาคิดเป็น....
ที่สุดแม้กระทั่งคิดว่าการเลือกตั้งคือเส้นทาง
ประชาธิปไตย!

กระทรวงศึกษาอย่าให้นักการเมืองแตะต้อง
๑๐ ปี เราอาจเห็นคนฉลาดรุ่นใหม่ก่อเกิด
ทั่วแผ่นดิน

เพราะเหตุข่าวร้าย คนจะฝังใจ ชาวดีคน
จะลืมน่าเป็นธรรมดา

จิตวิทยามวลชนจึงก่อเกิด “ใส่ร้ายป้ายสี”
“พลิกข่าวเป็นดำ”

ที่เอนจอนานกว่านั้น ยุแหยงตะแคงรั้วให้
เกลียดกัน ให้โกรธกัน

จนวันนี้ “แผ่นดินแตกแยกเป็นร่องลึก”

ตัวเองทำผิดกฎหมายกลับเชื่อนแหเป็น
เรื่องอื่น รัฐบาลหาเรื่อง.....ศาลหาเรื่อง.....ศาล

กลั่นแกล้ง ...เขากำลังโค่นล้มระบบ.....อ้างได้
สารพัด

คนยอดคน เรามีมาแล้ว

คนเด่นคน เราก็กำลังมาแรง

เมื่อตัวเองมีภัย ก็พร้อมจะให้ส่วนรวมมีภัย
ให้สังคมย่อยยับฉิบหาย

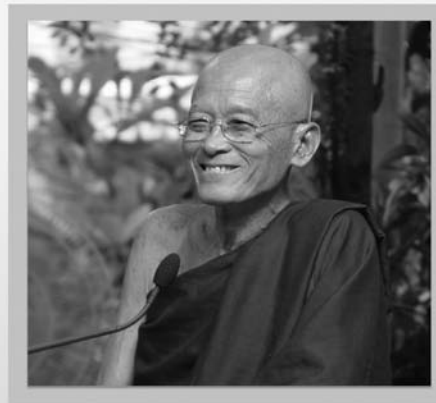
นิสัยชอบทำร้ายทำลาย ก็นับเป็นบุคคล
หายนะ

แต่นิสัยที่พร้อมจะทำลายประเทศชาติ
ทำลายส่วนรวมให้ย่อยยับ ถือเป็น “โมฆบุคคล!”
จริงๆ

ณ วันนี้ ความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเท่านั้นที่
จะต่อสู้กับเหล่าทุรชนคนพวกนี้

สัตว์นรก ผีเปรต เดรัจฉานที่กำลังคืบคลาน
พร้อมทำลายทุกอย่าง

ท่านผู้นำเกรงใจไม่ได้อีกแล้วจริงๆ! ๓

ขอนอบน้อมศรัทธาเทิดพระคุณ

“พ่อครูสมณะโพธิรักษ์”

๔๗ พรรษาบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔

“คนจนนี้ประเสริฐ แต่ต้องเป็นคนจนอย่างขยัน
สร้างสรร เสียสละ ไม่ใช่จนอย่างขี้เกียจ งอมืองอเท้า
จนเป็นหมูแล้วจะอยู่รอด” (สมณะโพธิรักษ์)

* ยุพิน พัฒนพงษ์

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๗

ฉบับที่แล้ว ๓๒๗ เราได้พูดถึงความเป็น “อจินไตย” ซึ่งมี ๔ ประการไปแล้วบ้าง โดยเฉพาะได้สาธยายถึงความเป็น “ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ” อันเป็นของพุทธ

ซึ่งผู้จะปฏิบัติ “ทำใจในใจ” (มนสิการิต) ของตนจนบรรลุความเป็น “ฌาน” แบบพุทธอันเป็น “โลกุตระ” ได้จริงนั้น ต้องได้ฟังคำอธิบายของ “สัตบุรุษ” แท้จริงก่อน

ผู้ไม่ใช่ “สัตบุรุษ” จริง คือผู้ไม่มี “ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ” จะพูดจะอธิบายอย่างไร ก็เป็น “การเก็งหาความจริง” ทั้งสิ้น ไม่ใช่การกล่าวจาก “ความเป็นฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ” จริงเลย

จึงเป็นแค่ “ตรรกะ” เท่านั้น

ผู้ที่สาธยายความเป็น “ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ” ถ้าไม่ใช่ “สัตบุรุษ” คือยังไม่มีความเป็น “ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ” จริง จึงเสี่ยงต่อ “บาป” มาก เพราะการพูดผิดเพี้ยนไปจาก “ความเป็นฌานโลกุตระ” นั้นมัน “บาป” ทำให้ “โลกุตระธรรม” ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผิดเพี้ยนไป มันก็เท่ากับทำลายจากสัจจะของพระพุทธรเจ้า

ดังนั้น หากผู้ใดสาธยายธรรมแล้วอ้างว่าที่ตนพูดนี้เป็นธรรมะของพระพุทธรเจ้า แต่

แท้จริงผิดเพี้ยนไปจากของพระพุทธรเจ้า ผู้นั้นก็ดูให้ศาสนาพุทธตกต่ำลงไปจากสัจจะของพระพุทธรเจ้า เพราะความถูกต้องถูกทำลายไป ๆ ๆ เท่าที่ผู้นั้นพูดผิดเพี้ยนทุกครั้ง ที่ผู้นั้นประกาศคำพูดผิดเพี้ยนนั้นออกไปสู่สาธารณชน ก็เป็นการทำลายศาสนาพุทธแท้ ๆ จึงเป็นบาปทุกครั้งไป

หากจะพูดต้องท่องจำทุกคำความที่ตรงกับคำพูดอธิบายของพระพุทธรเจ้าจริง ๆ ก็พอจะรอดตัวได้

เพราะฉะนั้น ถ้าตนไม่ใช่สัตบุรุษหรือผู้ที่พูดสัจจะของพระพุทธรเจ้าได้ถูกต้องจริง ก็อย่าเสี่ยงเลย “กรรมเป็นอันทำ” นะ! ขอบอกทำผิดเพี้ยนแล้วจะบอกว่าไม่ได้ทำนั้นมันไม่พ้นบาปไปได้นะ!!!

ผู้เป็น “สัตบุรุษ” คือผู้มี “สยง อภิญญา” คือผู้มี “ความรู้ยั้งที่เป็นโลกุตระธรรม” นั้น ๆ จริง นั่นคือ เริ่มจากผู้นั้นสามารถมี “ปัญญาหรือญาณ” ญาณตัวแรกนั้นก็คือ “อัญญาธาตุ” หยั่งรู้ได้ถูกต้องแท้จริงว่า นี่คือ “สัจจะ” อันเป็น “โลกุตระธรรม” ของพระพุทธรเจ้าแท้จริง โดยมี “พลังงานจิตที่เจริญเป็นอัญญาธาตุ” ขึ้นในจิตแน่แท้ มิใช่สุม่เสียงโมเมหรือคาดเดา

แต่เป็น สยงปส = จิตผู้นี้มีอัญญาะเกิดกว่าจะมีภูมิถึงขั้น “สย (สยง)” มันต้องผ่านภวะนั้น ๆ “อาสยง (อาศัย)” ภวะนั้น เป็นอยู่ประพฤติได้สะสมขึ้นจนเป็น “นิสสยง

(นิสสัย = ความประพฤตินั่นเองอยู่ในสันดาน) แล้ว
จึงจะเพิ่มภูมิถึงขั้น“วิสัย” ต้องผ่าน“สัย”ตาม
ที่ยกมายืนยันคร่าว ๆ ข้างบนนั้นจริง สูงสุดก็
“สัยมกุ” ซึ่งสูงที่สุดแห่งที่สุดขั้น“ผู้เป็นเอง,
เป็นเจ้าของเอง” ไม่มีใครเทียบได้ นั่นคือ
“พุทธวิสัย” ยกไว้สูงสุดเป็นที่สุด รู้ยิ่งเป็นยิ่ง
มียิ่งเฉพาะพระพุทธเจ้าเท่านั้น

ดังนั้น “ฉานวิสัย”จึงเป็น“ฉาน”ที่ผู้
นั้นต้อง“มีเองในตน-เป็นของตนแล้ว”เพราะ

สัยงวร = เป็นผู้เลือกเอง

สัยงกร = ผู้ทำเอง

สัยงชาต = เกิดจากตนเอง

สัยงกต = ทำได้ด้วยตนเองแล้ว

สัยงปก = รุ่งเรืองจนเกิดรัศมีในตนเอง

“ฉาน”จึงเป็น“วิสัย” ไม่ใช่แค่“นิสัย”
เท่านั้น ซึ่งหากเป็น“อนุสัย”ของผู้“อวิชา”
ก็คือ“ความไม่รู้”ของผู้นั้น ก็นอนเนื่องฝังลึก
แน่นอยู่กันบึ้งของจิตตนเอง เป็น“สัย”

เป็นแค่“ฉานโลกีย์”อยู่ตลอดไป

แต่ถ้าเป็นผู้มี“วิชา” ก็คือ “ความรู้”
ของผู้นั้นได้ทำให้ตนเอง“ตื่น”(ชาคร, โภ)ขึ้น
จาก“ความหลับไหลอยู่ในโลกีย์, ความหลง
งมายอยู่กับความเป็นโลก”ได้จริง แล้ว
เจริญขึ้น ๆ ไปตามขั้น ตามลำดับ เป็นโสดา
บัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ เป็นต้น

“ผู้มีธรรมเครื่องตื่น(โพ)”หรือผู้มี“ความ
ตื่น(ชาครณ)” ก็คือ ผู้ที่มีสติสัมปชัญญะปัญญา

หรือผู้มี“อัญญา(ความรู้ที่เป็นโลกุตระ)” ตื่นจาก
ความเป็นคนผู้หลงมายอยู่กับ“โลกีย์”มา
ยาวนาน เพราะใน“สัยหรือสัย”ซึ่งหมายถึง
ถึง“อันใด(ย)ของตน(ส)”ที่เป็น“ความหลง
งมาย”อยู่กับ“โลกีย์ธรรม”ทั้งหลาย ได้ถูก
“พลังงานอุณหธาตุ(ฉาน)”เผาทำลายลงแท้
จริง โดยอาศัย“ความรู้(วิชา)หรือปัญญา”
ของตนที่มีจริงนั้น ๆ ที่เกิดจริงเป็นจริงแล้ว

จึงเป็น“ผู้ตื่นตัวรู้ทันความงมมมืดมัว
เมาของตน ที่หลงอยู่กับโลกีย์ธรรม(ลาภยศ
สรรเสริญสุข)” แต่เพราะมี“อัญญาหรือปัญญา”
ฤทธิ์ของ“อัญญาหรือปัญญา”นี้มีอำนาจเป็น
“ฉานโลกุตระ”คือ พลังงานไฟพิเศษที่เป็นไฟ
กองใหญ่ เป็น“พลังงานอุณหธาตุ”ที่มีฤทธิ์มี
ประสิทธิภาพสามารถปราบ“ไฟราคะ-ไฟ
โทสะ-ไฟโมหะ”ลงได้สำเร็จเด็ดขาดแน่แท้

“ฉานโลกุตระ”จึงทำการ“เผา”ราคะ-
โทสะ-โมหะ หรือ“ทำการสลาย”ให้กิเลสทั้ง
หลายนั้นจางคลาย พร่องไป หดไป ดับสิ้น
ไปตามลำดับ ตาม“ปัญญา”ของแต่ละคนที่มี
อำนาจมีฤทธิ์แรงของ“ความรู้ขั้นปัญญา”นั้น
จริง ๆ ผู้มีจริงจึงทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ
อันประจักษ์สิทธิ์ เป็นการทำให้ก้อนกิเลส
สลายตัว ตัวตนของกิเลสละลายไป กระทั่ง
หมดสิ้นเกลี้ยงกองกิเลส-ก้อนกิเลสนั้น ๆ ไป

ซึ่งไม่ใช่“การกด-การข่ม-การอัดแน่น
เข้าไป-การเพ่งนิ่งให้หยุดแช่แข็ง” ให้มันยิ่ง

เป็น“ก้อนแข็ง” ถ้าอย่างนั้นมันยิ่งทำให้กิเลส
แนบแน่น เนียนนึ่ง ผนิกกันเข้าไปต่างหาก

กิเลสมันจะถูกขัดเกลา ถูกเผาผลาญ
ถูกสลายตัวไป กันตรงไหน? อย่างไร?

ในเมื่อ“ฉานโลกีย์”นั้นมันไม่เป็น“ไฟ
กองใหญ่ที่มีฤทธิ์”สลายอะไรลงไปได้เลย มัน
มีแต่เนิ่นเย็น แน่นแข็งตัว หยดทำงาน

แต่“ฉานโลกุตระ”นั้นมันยิ่งทำให้“ก้อน
กิเลสหรือกองกิเลส”ถูกละลายตัว แดกตัว
สลายออกทีละส่วน ทีละชิ้น ซึ่งมันลดละ
จางคลาย จนหายไป จนกระทั่งหมดสิ้น
เกลี้ยง“ตัวตนของกิเลส”ไปบริบูรณ์สนิท

มันคนละอย่าง คนละวิธีทำ คนละเหตุ
คนละผล กันเลย ทั้งเหตุ ทั้งผล จึงต่างกันแท้

เช่น ตัวอย่างจาก น.ส.พ.ไทยโพสต์
แทบลอยด์ ฉบับ วันที่ 17-23 ก.ย.2560 ข้อ
เขียนของ อ.บูรพา ผดุงไทย หน้า 8 คอลัมน์
“สมาธิชาวบ้าน” เรื่อง“จิตที่เป็นสมาธิ” มีว่า

“จิตที่เป็นสมาธินั้นเราจะทราบได้อย่าง
ไร ก็ให้ลองสังเกตดู ถ้าเราปฏิบัติสมาธิแล้ว
[สมาธิของ อ.บูรพานี้หลับตาทำนะ : โพรวิรักษ์]ทำมัน
ไปนาน ๆ ให้จิตอยู่กับเครื่องรู้ เช่น อยู่กับลม
หายใจ ถ้าเราอยู่กับลมหายใจจนจิตกับลม
หายใจไม่พราวจากกัน และเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน จิตเป็นลม ลมเป็นจิต เหมือนคน
เพิ่งไฟก็เพิ่งไป จนจิตเป็นไฟ ไฟเป็นจิต เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกัน รวมกันเป็นหนึ่งเสร็จได้

ช่วงขณะนั้น ความคิดมันจะน้อยลง
จนจิตแยกเป็นอิสระจากความคิด ภาพนิมิต
ก็ลึบก็บางลง ใส บางลง เบาลง สำหรับ
คนที่ดูลมหายใจ ลมหายใจก็เบาลง จาง
ลง จนกระทั่งลมหายใจ ๆ ภาพนิมิตก็ลึบก็
เช่นเดียวกันมันชัดแล้วก็เบาลง ๆ จนนิมิต
ก็ลึบมันหายไป ร่างกายตัวตนก็เบาหายไป
ความคิดก็หายไป ตรงนี้เป็นลักษณะของการ
ภาวนา แล้วไปพบจิตเดิมแท้จึงมีอาการแบบ
นี้ ภายกับจิตมันเป็นอิสระต่อกัน

ในช่วงแรกก่อนจะถึงจุดนี้ ไม่ว่าจะ
กรรมฐานหรือกสิณ การปฏิบัติเบื้องต้น
ที่เราใช้เป็นอุบายมันจะชัดขึ้น ภาพกสิณก็
ชัดขึ้น ลมหายใจก็ชัดขึ้นก่อน แต่หลังที่มัน
ชัดที่สุดแล้วกรรมฐานมันจะเริ่มเปลี่ยนแปลง
เช่น นิมิตกสิณเนี่ย ตอนแรกมันจะชัดขึ้น ชัด
ยิ่งกว่าลืมตาเห็นเสียอีก สามารถจะเรียก
นิมิตให้เข้ามาใกล้ ให้ถอยหลัง หรือขยายให้
ใหญ่ หรือย่อส่วนก็ได้ จะให้หมุนซ้ายหมุน
ขวาได้ ตอนนี้นิมิตภาพจะคมชัดมาก ชัด
กว่าตาเห็น [โพรวิรักษ์ขออธิบายแทรกตรงนี้นิด : นี่คือ
มายากลของ“มโนมยอิตตา” ที่ผู้ไม่มีภูมิรู้ความเป็นอิตตา
ก็จะมมายอยู่กับ“มายากล”แปลกพิลึกนี้ อยู่เช่นนี้เอง]

[อ่านต่อของ อ.บูรพา...] พอจากนั้นแล้ว พอ
มันได้ที่ของมันแล้วก็จะเริ่มบางลง ๆ แล้ว
ภาพนิมิตนั้นมันก็จะหายไป ลมหายใจมันก็
บางลง ๆ จนมันหายไปเป็นที่สุด

นี่เป็นลักษณะของการได้สมาธิจิต ...”

“ฌานโลกีย์”ก็หลง“มโนมยอัตตา”กัน อยู่แบบนี้แล “มายากล”แบบนี้อาตมาก็เล่น มาแล้วทั้งนั้น ก็อย่างนี้แหละ ผู้ยังอวิชชาก็ หลงอยู่ เพราะอาจารย์ทางโลกีย์ทั้งหลาย เขาก็จะเล่าต่อ ๆ กันมาอย่างนี้ทั้งนั้นแหละ

“โลกียฌาน หรือโลกียสมาธิที่หลับตา ปฏิบัติกันก็เป็นเช่นนี้กันทั้งนั้น เล่นกับ“มโน มยอัตตา(ความปรากฏให้เห็นที่สำเร็จด้วยจิตตนเอง นิमितขึ้นมาจากว่ามีจริงเป็นของจริงเอง)”เห็นเป็นจริง เป็นจัง งามจมอยู่กับภาวะพวกนี้แหละ

สมัยที่อาตมาเล่นไสยศาสตร์อยู่ คือ ตอนที่ยังหลงจมอยู่กับเดรัจฉานวิชา ตอน เป็นฆราวาสที่เล่นมัวเมาอยู่ ๘ ปี ก็รู้ ก็เห็น ก็เป็นเช่นนี้ ไม่เห็นจะแปลกอะไร เพราะมันเป็นเรื่องของสามัญโลกีย์ธรรม มันก็ได้ อย่างนี้ จะประหลาดอะไรกัน คนที่ฝึกเอาอย่างนี้ จนสามารถ ก็ทำได้ คนทำได้ก็เก่ง ก็เป็นเรื่องสามัญที่ใครก็รู้ก็เห็น ก็เป็นอย่างที่ อ.บูรพา เขียนเล่ากันนี้แหละ อาตมาในช่วงที่เล่น แบบนี้อยู่ก็เห็น ก็รู้กันอย่างนี้ มันก็โลกียสามัญ รู้ ๆ กันเคลื่อนดาศีดิน ที่ทำกันได้ แปลกอะไร ถ้าใครพากเพียรปฏิบัติก็จะ เกิด“แบบนี้”ได้ทั้งนั้น อาตมาขอรับรองว่า เป็นได้จริง เพราะอาตมาก็ทำมากับตนเอง มาแล้ว ทำได้อย่างที่ อ.บูรพาว่านี่ มาจริง ๆ

แต่มันไม่ใช่การเรียนรู้อะไรจาก“กาย

ในกาย”หรือจาก“จิตในจิต” หรือจาก“เวทนา ในเวทนา” ซึ่งเป็น“ธรรมในธรรม”ตามคำ ตรัสสอนของพระพุทธเจ้า มันไปเล่นอยู่กับ “ความเก่ง”พิลึก ๆ ที่คนธรรมดาเขาไม่รู้ ไม่เห็นตามด้วย คนส่วนใหญ่เขาทำกันไม่ได้ ก็เท่านั้นเอง อย่างอาตมาทำได้ ก็รู้ดีว่า อะไรคืออะไร ชัดเจน แต่ อ.บูรพา ยังติดขัง ยึดอย่างนั้นอยู่ ก็จมอยู่กับอย่างนั้นไม่เลิก

“ฌาน”ของ อ.บูรพา มันไม่ได้ไปทำงาน หรือทำหน้าที่“เผา”กิเลสกันเลย เพราะฌาน ไม่ได้เป็น“อุณหธาตุ”ที่มีธรรมชาติสามารถ กำจัดกิเลส แต่มันยังเป็นแค่“นักมายากล”ที่ ตนเล่นเองหลงว่าตนเก่งเอง สนุกเอง หลอก ผู้อื่นที่อวิชชาให้หลงตามอยู่ จึงเรียกความสามารถชนิดนี้ว่า “มายากล”

เพราะมันยังเป็นแค่“มโนมยอัตตา”อยู่ ยังไม่“พ้นไปจากความเป็นอัตตา”ที่เป็น“มโน มยอัตตา”ตามที่ อ.บูรพาติดยึดเห็นเป็นจริง เป็นจัง ก็คือ ยังไม่ยอมปล่อยวาง“มโนมย อัตตา”ชนิดที่ อ.บูรพา ยังเป็นยังมีอยู่นี่!

ถ้าแม้ อ.บูรพาหมดความยึดมโนมย อัตตาดังนี้แล้ว อ.บูรพาก็เข้าใจตรงกัน กับอาตมา ก็จะอธิบายอย่างเดียวกันกับ อาตมา ซึ่งจะอธิบายได้ตรงกันตามที่อาตมา อธิบายนี้ เพราะอย่าง อ.บูรพา ความเป็น ฌาน-เป็นสมาธิแบบที่ อ.บูรพาอธิบายนั้น อาตมาก็อธิบายได้ มโนมยอัตตาอย่าง

อ.บูรพานำมาเล่านั้น อาตมาก็อธิบายได้ เล่า
ได้ ดังที่เคยอธิบายผ่านมาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง
ก็คราแล้ว

“ฌาน”แบบนั้น-มโนมยัตตาแบบนั้น
มันไม่ใช่“ไฟวิเศษ”ที่ทำหน้าที่กำจัดไพเราะ-
ไฟโทสะ-ไฟโมหะแต่อย่างใดเลย มันยังห่าง
ไกล“ฌานโลกุตระ”มาก และยังมีอยู่กับ“มโน
มยัตตา” ก็เห็น ๆ ตามที่ อ.บูรพาเป็นและ
เห็นอยู่ ยังไม่ได้ปล่อยวางเลย ตามที่ อ.บูรพา
เป็นอยู่ และเห็น ๆ กันอยู่นี้แล

มันเป็นแค่“ฌาน” แค่“มโนมยัตตา”
แบบโลกีย์สามัญที่คนทั้งหลายตื่นตาต่าง
ก็สามารถฝึกเอาทำเอาได้ แม้ไม่สัมมาทิฏฐิ
ก็ปฏิบัติ“หลับตา”ทำฌาน ทำมโนมยัตตา
อย่างอ.บูรพาทำนี้ได้ เกิดได้เป็นได้จริง ๆ
ซึ่งก็มีอย่างอ.บูรพาอยู่ดาษดื่นทั่วไป นั่นไง!

“ฌาน”ที่พากัน“หลับตา” แล้วเพ่งอะไร
อย่างใดอย่างหนึ่งเข้าไป ๆ ๆ นั่นมันเท่ากับ
ไม่มีวันเรียนรู้“ตัวตน”ของกิเลส แล้วสร้าง
“พลังงาน”ที่เรียกว่า “ฌาน”ตามแบบพุทธ
คือ“อุณหธาตุ”หรือ“ธาตุไฟ”ขึ้นมา แล้วใช้
“เผา”(ฉายติ)กิเลส ผู้ทำ“ฌาน”คือ ผู้สร้างไฟ
วิเศษ(ฌายก)ขึ้นมาเผากิเลส มิใช่ผู้หนึ่งหยุดเฉย

แต่เป็นผู้ที่“สร้างไฟให้มีฤทธิ์ที่สามารถ
กำจัดสามารถทำลายไพเราะ-ไฟโทสะ-ไฟ
โมหะ”ได้อย่างแท้จริงต่างหาก

“ฌาน”ของพุทธจริง ๆ นั้นมันหมายถึง

“พลังงานอุณหธาตุ”เป็น“ไฟกองใหญ่”มีฤทธิ์
เหนือกว่าพลังงาน“ธาตุสสาร”และ“นามธาตุ
โลกีย์”เพราะวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)เกินโลกีย์มี
ซึ่งเป็น“พลังงาน”ที่มีทั้งความเร็วในการ
หมุนตัวรอบสูง และมีทั้งความแรงที่มีฤทธิ์
สลายธาตุอื่นได้เยี่ยมยอด จึงสามารถ“เผา”
หรือ“กำจัดไฟธาตุ”อื่น ที่เป็น“จิตนิยาม”คือ
“ไพเราะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” ให้ละลาย
หายสูญไปอย่างสิ้นซากเกลี้ยงสนิทเด็ดขาด
ถาวรยั่งยืนตลอดกาลนิรันดรได้จริง ๆ

แต่ผู้มีจิตสยสมถะ ก็เอาภาษาคำว่า
“ฌาน”ไปใช้ในเชิง“การเพ่ง-การกดข่ม”เท่านั้น
ในวิธีหลับตาเพ่งข่ม(meditation ซึ่งมิใช่ supra-
concentration)ด้วยพลังงาน“ข่มจิตสะกดจิต”
ให้ยิ่ง ๆ กระทั่งแน่นแข็งนิ่งสนิท ไม่เคลื่อนไหว
ไม่ไหวติงสำเร็จ ตนไม่รู้ตัวนานสุดแสนนาน
ถึงขั้นตน“จำกालะ”ไม่ได้ จึงทำให้ไม่รู้“ความเป็น
กาละ” หลงว่า นี่คือ “นิรันดร” เพราะมันนาน
เกินกว่าที่ตนจะระลึกนึกถึง หรือระลึกนึกค้น
ขึ้นมาได้ จึงเป็นผู้“ทำกาละอยู่ตามกาละ
(กาลกิริยา)”ไม่เป็น และจะ“ทำกาละถึงขั้นตาย
แล้วตายเลย(กาลกต)ไม่เป็นเด็ดขาด

ทำความเข้าใจให้ชัดเจนนะว่า คำ ๒ คำ
นี่คือ“กาลกิริยา”อันหมายถึง การจัดการทำ
กรรมทุกอย่างให้มีกิริยาตามความเหมาะสม
สมควรแก่กาละนั้น ๆ อย่างพอเหมาะพอ
ดี มันเป็นแค่กิริยาของกรรมที่ทำจบลงไป

แต่ครั้งแต่ละคราวแค่นั้น ยังมีความต่าง
กันของการทำ“กิจ”อันเป็น“กรรมตามกาละ”
นั้นๆ ให้“จบกิจ”ให้ครบหน่วยกิจแต่ละ“กิจ”
กับการทำกาละสำหรับ“ความตาย”ชนิด“ดับ
ไม่เกิดอีกแล้ว” เพราะ“กิจจบแล้ว”ไม่ต้องทำ
อีก หรือเพราะ“จบเป็นปริณิพพานเป็นขั้น
สุดท้าย”จริง ๆ อันเป็นท้ายที่สุดแห่งที่สุดแท้
ซึ่งความแตกต่างระหว่างคำว่า“กาลกิรียา”กับ
“กาลกต”อันหมายถึง การกระทำการตาย
อันควรตายลงไปให้แก่ตนแล้ว นี้ มันมีความ
หมายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ อยู่นะ

ซึ่งจะต้องมี“สังขญาณ-กิจจญาณ-กต
ญาณ” ทำความสำคัญมันหมายให้ดี ๆ เกิด

แตกต่างกันอย่างไร? ก็พิจารณาให้
ชัดเจนตาม“ภูมิ”ของแต่ละคนกันเทอญ

ซึ่งสังขจะของ“อตตตา(ตัวตน)”แท้ ๆ นั้น ผู้
มั่นใจว่ามี“อตตตา”นิรันดรเป็นที่สุด ก็คือ ผู้
ยังไม่มี“ปัญญา”แบบพุทธสัมมาทิฏฐิ ตามที่
สาธยายมา เป็นผู้ไม่พ้น“อวิชชาสวะ”หรือที่
สุดจริง ๆ คือ ไม่พ้น“อวิชชานุสัย”สัมบูรณ์แท้

จึง“จํานน”ต่อ“ภาวะที่มีอตตตานิรันดร”
อยู่นั่นเอง ตนจึงต้อง“มีพระเจ้า(God)”

เพราะเขาไม่มี“ทฤษฏีวิเศษ”(สัมมาทิฏฐิ)
ที่สามารถกำจัด“อตตตา ๓”แท้ จนเกลี้ยงได้จริง
ชนิดที่เป็นลำดับละเอียดลออกระทั่ง“อตตตา
(ไม่มีตัวตน)”เป็นที่สุดแห่งที่สุดได้เป็นผลสำเร็จ
แท้ จึงจํานนเป็น“เทวนิยม”ผู้มี“พระเจ้า”คือ

“บรมอตตตา(ปรมาตมัน)”อย่างที่มีกันนั้นแหละ

“เทวนิยม”ไม่รู้จักอตตตา ไม่มีภาวะที่
เป็น“อตตตา”จึงจํานนต่อ“อตตตา” ยังคงเป็น
ผู้มี“พระเจ้า(God)”คือ“บรมอตตตา(ปรมาตมัน)”
เพราะ“ยังไม่รู้ในความเป็นอตตตา”นั่นเอง

ความจํานนเป็นผู้“มีอตตตานิรันดร”อยู่
มี“พระเจ้า”กัน จึงดำรงอยู่ด้วยเหตุเช่นนี้เอง

ก็ตามความเป็นจริงสมภาวะ“อตตตา”
นั้น ๆ ยังไม่ได้ถูกกำจัดทำลาย ยังไม่“สลาย
สูญไป” หรือหายไปจากความเป็น“ตัวตน”
เด็ดขาด ตามคำสอนของ“พระศาสดา”

“พระศาสดา”ของพุทธ กับของศาสนา
“เทวนิยม” จึงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

“พระศาสดา”คือ มนุษย์นี้แหละ

มนุษย์ที่มีตัวตนจริงอยู่ในโลกมนุษย์
ด้วยกันนี้ ซึ่ง“มนุษย์”ที่เป็น“พระบุตร”ก็คือ
มนุษย์ในโลก”(มนุษย์ที่พระเจ้าเท่านั้นจะเป็นผู้ทรงส่ง
ลงมาในโลกมนุษย์ คนธรรมดาสามัญเป็นพระบุตรไม่ได้
ไม่มีสิทธิ์)” กับ“มนุษย์”ที่ไม่ใช่“พระบุตร”แต่
เป็นคนธรรมดาสามัญทุกคนที่ต่างมีสิทธิ์
จะเป็น“พระศาสดา”ได้ ตามนัยสำคัญของ
ศาสนาพุทธ ก็แตกต่างกันสำคัญมากอยู่ตรงนี้

เพราะความเป็น“พระศาสดา”ก็คือ พระ
ผู้ทรงประกาศคำสอนของศาสนานั้น ๆ ทุกองค์

ดังนั้น “พระศาสดา”ที่เป็นพระผู้ประกาศ
คำสอนแก่มวลมนุษยโลกของแต่ละศาสนา
“พระศาสดา”องค์ใดทรงสอนให้“รู้”ได้เท่าใด

ผู้ได้รับคำสอนจะปฏิบัติบรรลุผลได้สูงสุดก็เท่าที่พระศาสดานั้น ทรงสอนให้เท่านั้น

“พระศาสดา”ของเทวนิยม ก็ทรงสอนเท่าที่“พระศาสดา”รับคำสอนมาจากพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่คำสอนแท้ ๆ ของ“พระบุตร”เอง

แต่“พระศาสดา”ของพุทธคือพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ก็เป็นมนุษย์ผู้หนึ่งในโลกมนุษย์นี้แท้ ๆ เช่นเดียวกับ“พระบุตร”ก็คือมนุษย์ผู้หนึ่งในโลกนี้แท้ ๆ ที่ทรงประกาศ“คำสอนวิเศษ”ของพระองค์แก่มนุษยโลก ให้มนุษย์ในโลกปฏิบัติบรรลุตามได้ ซึ่งความเป็น“พระศาสดา”นี้ แบบพุทธนั้นมนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์สามารถพากเพียรสั่งสมบารมีกระทั่งบรรลุสูงสุดเป็น“พระศาสดา” ขึ้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งบ้างได้ อันนี้แหละที่ต่างกันมาก

ของพุทธนั้นมนุษย์ทั้งหลายล้วนมีสิทธิเสรีภาพจะบำเพ็ญสั่งสมบารมีให้ถึงขั้นบรรลุเป็น“พระศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่งบ้าง ย่อมได้สำหรับผู้ที่สามารถจริง

มนุษย์ทุกคนในโลกจึงมีสิทธิ์เท่าเทียมกันที่จะพากเพียรพยายามบำเพ็ญบารมีให้บรรลุความเป็น“พระศาสดา”ของพุทธได้ จนเป็น“พระพุทธรูป”องค์ใดองค์หนึ่งในโลก

ไม่มี“พระเจ้า”สงวนสิทธิ์ ทุกคนมีอิสระเสรีภาพที่จะบรรลุเป็น“พระศาสดา”ได้ ถ้าหากมนุษย์ผู้นั้นสามารถพากเพียรบำเพ็ญตน สั่งสมบารมีจนกระทั่งครบถ้วนถึงบรรลุ

“อนุตตรสัมพัชฌัญญุตญาณสัมมาสัมพุทธเจ้า” สัมบูรณ์ได้จริง กระทั่งถ่วงรอบตาม“ทฤษฎีอันวิเศษ”(สัมมาทิฐิที่มีคุณวิเศษชั้นอุตตริมนุสสรธรรม)ของศาสนาพุทธ เป็น“สยัมภู”

“สยัมภู..ผู้เป็นเอง”ไม่ต้องมีใครให้เป็นศาสนาใดไม่มี“ทฤษฎีวิเศษ”นี้คือ“สัมมาทิฐิ”ทั้งหมดของพระพุทธเจ้า จะไม่สามารถปฏิบัติบรรลุเป็น“พระศาสดา”ของศาสนาพุทธได้เด็ดขาด

ทฤษฎีของพุทธจึงเป็นสาธารณะ ไม่มีใครบังอาจสงวนลิขสิทธิ์เป็นอันขาด

ทุกคนมีสิทธิ์ปฏิบัติตามทฤษฎีวิเศษนี้สำคัญอยู่ที่“ทฤษฎีวิเศษ”นี้ต้อง“สัมมาทิฐิ”ไม่ว่าจะมีความรู้“อารยศาสตร์” มี“สัมมาอารยมรรคอันมีองค์๘” มี“โพชฌงค์๗” หรือมี“โพธิปักขิยธรรม๓๗” มี“จรณะ๑๕วิชา๘” มี“ไตรสิกขา” ฯลฯ แม้แต่ละเอียดลึกซึ้งไปถึงความเป็น“รูป”กับ“นาม” ความเป็น“กาย”กับ“ใจ” หรือ“สมมุติสังขละ”กับ“ปรมาตตสังขละ”ก็ต้อง“สัมมาทิฐิ”ทั้งนั้น

จึงจะสามารถมี“ความรู้”และบรรลุถึง“ความจริง” ได้กระทั่ง“ธรรมนิยาม ๕”อันเป็นทุกสรรพสิ่งในโลก และพ้น“อจินไตย ๔”อันเป็นทุกความลึกลึกลับสูงสุดในโลกได้แท้ ๆ

ส่วน“พุทธวิสัยของพระพุทธเจ้า”นั้น เป็น“อจินไตย”ที่ยกไว้ ซึ่งเกินกว่าคนชั้นใด ๆ จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้บริบูรณ์สมบูรณ์นอกจาก

ผู้ที่สามารถบรรลุเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เองได้เท่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เท่านั้น จึง
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พ้นอจินไตย”ชั้น“พุทธวิสัย”
สูงสุด สุด ๆ กว่าความสูงใด ๆ อีกแล้วนี้

และอย่าลืมว่าใคร ๆ ทุกคนมีสิทธิ์ที่
จะบำเพ็ญบารมีเพื่อบรรลุสูงสุดเป็น“พระ
ศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า”ได้ทั้งนั้นถ้าสามารถ

“พุทธวิสัย”นั้นแม้แต่“โพธิสัตว์”ระดับ
สูงชั้น ๙ ผู้มี“ญาณ ๖๗”อันเป็น“ญาณพระ
สาวก”ได้แล้ว แต่ยังไม่“อนุตตรियะ ๖”ครบ
ถ้วนบริบูรณ์“ญาณ ๗๓”ที่พระพุทธเจ้าทุก
พระองค์ทรงมีสัมบูรณ์กัน พระโพธิสัตว์ก็
สามารถบำเพ็ญเพื่อบรรลุ“อนุตตรियะ ๖”นี้
ได้ จึงจะมีภูมิสูงสุดเป็น“พระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า”องค์ใดองค์หนึ่งบ้าง

“อนุตตรियะ ๖”นั้น ได้แก่

๑. อินทริยปโรปริยัตติญาณ(ความรู้ที่หยั่งรู้
ความยิ่งและหย่อนของสัตว์ทั้งหลาย) ๒. อาสยานุสย
ญาณ(ความรู้ที่สามารถสร้างโลกุตระธรรมให้ตกผลึก
แทนกิเลสอันนอนเนื่องของสัตว์ทั้งหลาย) ๓. ยมก
ปาฏิหาริญาณ(ความรู้ที่แสดงปาฏิหาริย์เช่นที่เขาสง
ได้ไม่ด้อยกว่าใคร) ๔. มหากรุณาสมาปัตติญาณ
(ความรู้ที่ทรงเข้าถึงความเป็นพระมหากรุณาอันหาที่สุด
มิได้) ๕. สัพพัญญุตญาณ(ความรู้บรรลุสูงสุดที่สุดใน
ความเป็นพระพุทธเจ้า) ๖. อนาวรณญาณ(ความรู้ที่
หยั่งรู้ไม่มีที่สุด อันไม่มีอะไรสามารถมากั้นบังไม่ให้รู้ได้)

ก็เป็น“อจินไตย”สำหรับพระโพธิสัตว์

นั้น ๆ อยู่ ซึ่งท่านก็ต้องบำเพ็ญบารมีให้
ครบ“พุทธวิสัย ๖ ของพระพุทธเจ้า”นี้เป็น
ที่สุดต่อไป จนกระทั่งบริบูรณ์ด้วย“พุทธวิสัย
ในความเป็นพระพุทธเจ้า”สัมบูรณ์

นั่นคือ “อจินไตย”ชั้น“พุทธวิสัยของ
พระพุทธเจ้า”ที่เป็นที่สุดแห่งสุดแล้ว ในพุทธ
ศาสนา เป็นสุด“วิสัย”เฉพาะ“พระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเท่านั้นที่จะมีได้ ผู้อื่นไม่มีสิทธิ์ จึง
ต้องยกไว้เป็นพิเศษ ตามสัจจะที่สุดเอื้ออม
แท้จริงของ“พุทธวิสัย” ซึ่งสูงสุดแห่งที่สุด

แต่ก็ไม่สงวนสิทธิ์ เป็นสวากขาตธรรม
ที่“โอบนโยโก”จริง ๆ คือ สูงสุด ๆ จริง แต่ทุก
คนมีสิทธิ์เอื้ออม มาให้แก่ตนได้ หากบำเพ็ญ
ด้วย“กรรม”ของตนจนบรรลุได้จริง ถึงจริง

“อจินไตย”ข้อที่ ๑ พุทธวิสัย ก็ต้องเป็น
“ภูมิ”เฉพาะพระพุทธเจ้า ก็ขอพูดแค่นี้ก่อน

ที่นี้ “อจินไตย ๔”ที่เหลือ อีก ๓ อย่าง
ตั้งแต่“อจินไตย”ชั้นที่ ๓ คือ “ฌานวิสัยของ
ผู้ได้ฌานโลกุตระ”ซึ่งเป็นแบบพุทธ จึงเป็น
ของพระพุทธสาวก ที่ศึกษาอย่างสัมมาทิวัจฉิ
ก็สามารถอบรมตนปฏิบัติบรรลุได้

“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ”แบบ
พุทธนี้แม้ผู้เป็นชาวพุทธแท้ ๆ ที่เรียนรู้และ
ปฏิบัติกันก็ยัง“พ้นอจินไตย”นี้ได้ไม่ยากเลย

เพราะ“ฌาน”ของพุทธนี้มีความเป็น
พิเศษยิ่งกว่าฌานสามัญ“โลกียฌาน”ทั่วไป
คือต้องปฏิบัติตาม“กระบวนการ” ๔ ประการ

๑. “ฌาน”ของพุทธจะเกิดจะมีได้ต้องปฏิบัติด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อันสัมมาทิฏฐิ ซึ่งไม่ใช่ฌานที่“หลับตา”ข่มจิต สะกดจิตเข้าไปอยู่ในภวังค์ เหมือน“ฌานโลกียะ”สามัญทั่วไปที่รู้กันที่ปฏิบัติกันเป็นสาธารณะ ดาษดื่นอยู่เต็มโลก

๒. “ฌาน”ของพุทธเป็น“โลกุตระธรรม”เป็น“อารยธรรม”ที่ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว กำลังปฏิบัติให้จิตตนออกจากความเป็น“ตัวตน” ออกจากความเห็นแก่ตัว-ออกจากกาม-ออกจากโลก ที่เป็นโลกียภูมิ”(เนกขัมมะ) จนกระทั่งจิตของตนเกิด“สัมมาสมาธิ” บรรลุ“วิมุตติ”ที่เป็น“ความหลุดพ้น”ออกจาก“โลกียภูมิ”เข้าไปสู่“โลกุตระภูมิ”ได้สำเร็จเต็มบริบูรณ์ สัมบูรณ์ไม่หลงเหลือความเป็น“โลกียธรรม” อยู่ในจิตใจของตนอีก สำเร็จเป็นอรหันต์

ผู้“เข้าฌาน”หรือ“เข้า(อุปสติ)สู่ความเป็นฌาน”ของพุทธ จึงเป็นผู้“ออกจาก(เนกขัมมะ)กาม-ออกจากความเห็นแก่ตัว- ออกจากความเป็นตัวตน-ออกจากโลกที่เป็นโลกียภูมิ” ซึ่งเป็น“เนกขัมมะ”ที่มีสภาวะกันจริง ๆ ได้แท้

นี่คือ “การเข้าฌานของพุทธ”คือเข้าถึง“สุญญธาตฺ” ซึ่งเป็น“การออก”จากอกุศลธาตฺ(ความมีสภาวะ) แล้ว“เข้าถึงโลกุตระธรรม”และ“โลกุตระธรรม”สูงสุดนี้คือ“สุญฺ(ความไม่ทรงสภาวะนั้น)” ซึ่งเป็น“คุณวิเศษทางธรรม”ชัด ๆ

“ฌาน”ของพุทธ ผู้“เข้าฌาน”ได้สำเร็จ

จริงแล้ว จึงไม่มี“ออกจากฌาน” จะเป็นผู้มีความเป็น“ฌาน”อันได้แก่ “จิตที่ออกจากกาม-ออกจากความเห็นแก่ตัว-ออกจากความเป็นตัวตน-ออกจากโลกที่เป็นโลกียภูมิ”(เนกขัมมะ)ได้สำเร็จอย่างเที่ยงแท้(นิจจัง)ยังยืน(อุวัง)ตลอดกาล(ตัสสตัง) ไม่เปลี่ยนเป็นอื่น(อิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปัง) นั้นต่างหาก

ซึ่งไม่ใช่“เข้าไปอยู่ในภพ”หรือเข้าไปใน“องค์ของภพ(ภวังค์)”แล้วก็ต้อง“ออกจากภพ”เข้าภวังค์-ออกภวังค์ เข้า ๆ-ออก ๆอยู่ไม่จบ

“ฌาน”ของพุทธจะไม่ใช้การปฏิบัติให้จิตของตน“เข้าไปอยู่ในภพ” หรือ“ยิ่งทำจิตตนยึดเยียดเข้าไปในองค์ของภพ(ภวังค์)”ให้หนักเข้า แน่นเข้า จมดิ่งเข้าไปมงายอยู่ใน“รูปภพ-อรูปภพ”ยิ่งขึ้น ๆ ๆ ๆ

ซึ่งชาวพุทธทุกวันนี้ยิ่งพากันหลงผิดหนักจัด คือหันกลับ“เข้าไปข่มจิตให้แน่นหนึบ”อยู่ใน“รูปภพ” และใน“อรูปภพ”ยิ่ง ๆ ขึ้น

แถมข้ามีหน้าพากัน“หลับตา”ไม่ออกมาจากภพ มามี“สติสัมปชัญญะ”สัมผัสเรียนรู้“กามภพ”หรือ“กามาวจร”กันแล้ว“ทำฌาน”ให้ถ่องแท้ถึถ้วน คือปฏิบัติจิตตน“ออกจากกาม”ให้“หลุดพ้น”จาก“กิเลสกามคุณ ๕”อันเป็นเบื้องต้น ก่อน ก็ไม่ทำกันเสียอีก

มันน่าเวทนา น่าสงสาร ยิ่ง ๆจริง ๆ การทำ“ฌาน”ไม่ใช่หมายถึง การ“หลับ

ตา”หลบหนี“กาม”หรือ“หลับตา”ไปจากภพ
ภายนอกคือ“กามภพ” แต่“ลืมตา”อยู่ตลอด
การปฏิบัติธรรมของพุทธจึงเห็น“ภพ”ทุกภพ
แม้ถึงขั้น“กำจัดกิเลสภพ”ได้แล้ว
จะปฏิบัติ“กำจัดกิเลสรูปภพและอรูปรภพ”ต่อ
ไปอีก ก็ไม่ต้อง“หลับตา”แต่อย่างใดอยู่นั้น
แหละ ยัง“ลืมตา”อยู่อย่างเดิมกำจัด“กิเลสรูป
ภพและอรูปรภพ”ในจิต ไม่มี“หลับตา”หรือ

เมื่อจิตใจเราหมด“กิเลสภพ”แล้ว จิต
เราก็จะมี“ญาณ”สามารถยิ่งขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“กิเลสในรูปภพ-อรูปรภพ”ต่อไปได้ โดยไม่
ต้อง“หลับตา”ปฏิบัติเลย นี่คือศาสนาพุทธ
ซึ่งมีความเป็น“กาม”กับ“อตตตา”ให้เรียน
ที่นี้ขออธิบาย“พยัญชนะ” ๒ คำนี้ให้
ชัด ๆ กันอีกที ที่จริงเคยสาธยายผ่านมาแล้ว

ในศาสนาพุทธนั้นมีคำว่า“กาม” กับ
คำว่า“อตตตา” ๒ คำนี้เอง เริ่มตั้งแต่“ธัมมจัก
กัปปวัตตนสูตร” พระสูตรแรกของศาสนาพุทธ
ผู้ที่ยังไม่บรรลุนิพพาน ยังไม่มี“สภาวะ
ของโลกุตระ” ก็จะงงในพยัญชนะ เมื่อมีผู้
เอาคำว่า“อตตตา”มาเรียกขาน“ภพภายนอก”
คือ“กามภพ” ด้วยพยัญชนะคำว่า“โอฬาริก
อตตตา”เป็นต้น ซึ่งหมายถึง“อตตตาที่หยาบ
ใหญ่”อันก็คือ“อตตตาในภพกาม”นั่นเอง

ผู้มีความรู้แค่พยัญชนะ แต่ยังไม่มี
ความเข้าใจชัดแจ้งดีในความหมายของ
พยัญชนะที่ใช้เรียก“สภาวะของธรรมะ”อีกที

เมื่อเอาคำว่า“อตตตา”มาเรียก“สภาวะ
ความเป็นกาม”ในภพภายนอกว่า“โอฬาริก
อตตตา” ก็จึง“งง” เพราะคนผู้นั้นยึดได้แต่แค่
ภาษาหรือพยัญชนะเท่านั้น ยังไม่มีสภาวะ
ของธรรมะ” หรือยังไม่แม่นในสภาวะธรรม

พอเอาคำว่า“อตตตา”มาใช้เรียกความ
เป็น“กาม”ขั้น“หยาบใหญ่”ซึ่งภาษาที่หมายถึง
ถึง“ความหยาบใหญ่”ก็คือ “โอฬาริกะ”

“โอฬาริกอตตตา”จึงคือ “กาม”ในภพ
ภายนอกนั่นเอง แต่ผู้ยังไม่รู้ก็จะ“งง”แน่ ๆ

เพราะเรียนแต่ต้นมาก็มีคำว่า “กาม”
กับ“อตตตา”เท่านั้น จากสูตรยิ่งใหญ่เริ่มต้น
คือ “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร”

แล้วก็เรียนรู้เพื่อออกจากความเป็น
“กาม” กับความเป็น“อตตตา” พยายามเรียน
รู้ความเป็น“กามในโลก”แล้วปฏิบัติตออก
จาก“กาม” แล้วจึงจะออกจากความเป็น
“อตตตา” แล้วไหน ความเป็น“อตตตา”จึงไป
เป็น“กาม”กันเสียนี้!!!

ผู้มี“สภาวะธรรมของความเป็นกาม”
ก็ดี และ“สภาวะธรรมของความเป็นอตตตา”ก็
ดี หากรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สภาวะของ
ธรรมะ” ทั้ง ๒ ภาวะ”นี้ดีจริงแล้ว จะไม่สับสน
หรือ“งง”กับแค่พยัญชนะ ที่ใช้เรียกธรรมะ
๒ สภาวะนั้น ว่า “กาม”ก็ดี หรือ“อตตตา”ก็ดี
คือ สภาวะของธรรมะไหน? อย่างไร? ได้เลย

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

พรรคการเมืองไม่ยอม เขาไม่เอาคุณ
เขาต้องการคนของเขาไปลง สุดที่ผมจะทานได้...
พรรคการเมือง...เหนืออธิบดี..
พวกเขาน่าจะเป็นเทพหรือไม่ก็มารองค์ใหม่
กำลังย่างเท้าแทรกเข้ามาในงานราชการกระนั้นหรือ

จตุมาหาราช

บทที่ ๘ “อธิบดี....ผู้เป็นใหญ่” • ต่อจากฉบับ ๓๒๗

เมื่อย้อนระลึกถึงนาย...อธิบดีที่สามัญเคย
รับใช้ใกล้ชิด สมัยท่านอยู่ในตำแหน่ง ยังไม่เสียชีวิต
ไม่นานนักท่านก็ก้าวขึ้นดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวง
และเกษียณราชการในอีกไม่กี่ปีต่อมา จากนั้นสามัญ
ก็เริ่มทวงหาจากนายทุก ๆ คน.... ข้าราชการไร้
ผู้ใหญ่โอบอุ้ม เหมือนเรือน้อยยกกลางทะเลอ้างว้าง
บางครั้งเจอพายุลมแรงธาโถมกระหน่ำใส่อย่าง
ไม่ปราณี ตำแหน่งเขาจึงถูกย้ายกระเด็นกระดอน
อย่างไม่เป็นท่า บางทีเหมือนจะถูกลดชั้นลด
ตำแหน่งลงด้วยซ้ำ จากหัวหน้าฝ่ายใหญ่เบ้อเริ่มเต็ม
ในเมืองปานสวรรค์ ข้ามจังหวัดไปเป็นหัวหน้าฝ่าย
ในเมืองเล็กชนบทอย่างคนสิ้นไร้ไม้ตอก

แต่นั้นแหละ...สิ่งที่ได้กลับคืนมาก็คือ ชีวิตตั้ง
นกน้อยในโพกร้าง อีสระเสรีจะหาไหน ไม่ต้องมี
เจ้านายให้คอยประจบ ไม่ต้องไปวันเกิดวันแต่งของ
ใคร ๆ ยามอยากจะย้ายไปอยู่แห่งไหน ก็วิ่งขอ
ด้วยตนเอง อาศัยพี่ เพื่อนหรือไม่กี่น้อง ๆ ในกรมกอง
คอยดูแล ได้บ้างไม่ได้บ้างตามประสา แต่ส่วนใหญ่

จะไม่ผิดหวัง ขอเพียงรู้จักนอบน้อมถ่อมตน ก้าว
เข้าหาผู้น้อยอย่างคารวะ

แล้วฟ้าก็ลงมาโปรด เมื่ออำนาจฝ่ายการเมือง
เริ่มเข้มแข็ง ยุคบ้านเมืองเศรษฐกิจฟูเฟื่องอย่างก้าว
กระโดด รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงใช้อำนาจอย่างเส้น
บรรทัดหวังจัดระบบเส้นสายศักดิ์นาเดิมให้สิ้นซาก
สามัญจึงหลุดผ่านเข้าไปในโรงเรียนนายอำเภออย่าง
ไม่ยากเย็น เหมือนฟ้าลิขิตขีดเส้นให้เดินฉะนั้น

ภาพความหลังลอยวนในความทรงจำมีสร้างชา
นี้หรือ...อารมณ์อ้างว้างของผู้กำลังจะสูญสิ้นลาภยศ

เวลาน่าจะผ่านตีหนึ่งไปแล้ว...ลมแม่น้ำยังพัดกรูกรียว
ภาพอธิบดีนายคนแรกในชีวิตค่อย ๆ เลือนหายจากสำนัก
อาคารรุ่งเรืองถ่วงหนักตรงเปลือกตา ทว่าความทรง
จำยังขับเคลื่อนภาพอดีตต่อไปอย่างช้า ๆ ในโพรงสมอง

สามัญเอามือเกยหน้าผาก ครุ่นคิดถึงการทำงาน
ในตำแหน่งนายอำเภอ เขาอยู่อำเภอตะวันออก
น่าจะปีกกว่า ๆ เกือบสองปี นานวันหลาย ๆ เดือนต่อมา
จึงเริ่มตื่นรนที่จะคิดขอย้าย เขารู้สึกว่ามันชักจะไกล

เกินไป ระยะทางหาร้อยกว่ากิโลเมตร กับการเดินทางบ่อยถี่ที่ต้องมาเยี่ยมเยียนครอบครัวเกือบทุกเดือน ต้องวานลูกน้องมาเที่ยวรับเที่ยวส่งมิได้ว่างเว้น มันคือภาระมิใช่น้อย ชั่วภรรยาทางบ้านก็อยากให้เขาย้ายเข้ามาอยู่ใกล้ ๆ

ด้วยเหตุฉะนี้ ทำให้สามีญต้องมาทำความรู้จัก อธิบติคนที่สอง ตำแหน่งงานผู้บริหาร อาศัยเพื่อนพ้องน้องพี่น่าจะลำบาก เขาจึงตัดสินใจขอเข้าพบอธิบดี คนที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน

ชื่อท่านหมายถึงคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ก้าวขึ้นมาเป็นอธิบดีได้ก็เพราะพรรคการเมืองหนุนส่ง รัฐมนตรีที่สังกัดพรรคจัดตั้งรัฐบาล ต้องการให้ท่านมาคุมกรมกองที่แพร่र्मิอำนาจบารมีไปทั่วประเทศ

เพียงก้าวผ่านประตูกระจกสีครีมเข้ม ละอองความเย็นจากเครื่องปรับอากาศก็ปะทะผ่านเข้ามา ลมพัดสะพราว เย็นสะท้านเข้าไปในหัวอกที่โลดระทิกอย่างรู้สึกตื่นเต้นไม่น้อย

จำได้ว่า ก่อนก้าวเข้าไปในห้องทำงานอธิบดี มีคนมานั่งเรียงแถวบนโซฟาเต็มแนวนหน้าห้อง รอเข้าพบไม่ว่าเพื่อนนายอำเภอ รองอธิบดี ผู้อำนวยการสำนัก ข้าราชการที่จะเข้าไปเสนอแฟ้มชี้แจงงาน แม้กระทั่งภาคเอกชน บริษัทห้างร้านที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับงานบางอย่างภายในกรม

บนเพดานมีกล้องขนาดเล็กติดหลายจุด ส่องลงมา เป็นมุมกว้าง เพื่อจับภาพผ่านเข้าไปในห้องอธิบดี มันจะไปปรากฏบนจอโทรทัศน์ขนาดเล็ก แล้วอธิบดีจะเลือกตามความเร่งด่วน สิ่งหน้าห้องจะให้ใครเข้าพบก่อนหลัง

“ผมชื่อสามีญ...นายอำเภอตะวันออก ขอรายงานตัวครับ” เขาเอ่ยรายงานตัวเสียงดัง ชัดเจน พร้อมขีดเท้าตรง

อธิบดีร่างเล็ก เรือนกายบาง ยิ้มเล็กน้อยผ่านแวตตา ใบหน้าตอบซุบ ซุบไซ่ นัยน์ตาเปล่งประกาย บ่งฉายความฉลาด ทันคนอยู่ในที่ เส้นผมสีดอกเลา หวีเรียบ แม้ริ้วรอยเที่ยวบนหน้าผากกับหางตา จะมีให้เห็น ก็เพราะวัยที่เกือบจะครบหกสิบปี ท่านอยู่ในชุดสูทสีน้ำเงินเข้ม ผูกไท

แปลกนะ คนเป็นใหญ่ มีอำนาจบารมี ส่วนใหญ่เรือนกายจะเล็กบางแทบทุกคน คนตัวเล็กกว่าอำนาจคับฟ้าคับแผ่นดิน

“ผมรู้จักคุณแล้ว...นายอำเภอ พี่ชายกับหลานผม เคยพูดถึงคุณอยู่ เขาเล่าถึงความประสงค์ที่คุณอยาก จะขอย้ายไซ่ใหม่” ท่านถามอย่างตรงไปไม่อ้อมค้อม

“ผมอยากมาอยู่ใกล้ชิตครอบครัวครับ” สามีญ ให้เหตุผล

รอยยิ้มเปล่งประกายมากยิ่งขึ้น” คุณจะย้ายลง ที่ไหน” นั่นคือคำถามตามมาอย่างไม่อ้อมค้อมเช่นกัน

สามีญบอกชื่อจังหวัดแถบภาคกลางใกล้กรุงเทพฯ พร้อมๆ กับยื่นกล่องกระดาษไม่ใหญ่นัก ในนั้นมีน้ำผึ้งบรรจุมาสองขวด ขนมบางอย่าง สินค้าโอท็อปแห่ง อำเภอตะวันออก ยื่นส่งให้อธิบดีอย่างคารวะ

“นั่น...อะไรของคุณ” อธิบดีมุ่นหัวคิ้วเข้าหากัน ชะงักมือ ทำทีออกอาการสงสัย

“น้ำผึ้งครับ...น้ำผึ้งป่าแท้ๆ สองขวดกับขนมพื้นบ้าน ของเล็กๆ น้อยๆ นำมาฝากท่าน เป็นน้ำใจจากคนตะวันออกครับ” สามีญอธิบายซ้ำๆ น้ำเสียงซื่อๆ

ท่านยื่นมือมารับไม่เคอะเขิน เปิดรอยยิ้มจางๆ อย่างมิเมตร ของฝากไม่มีราคาค่างวดมากนัก เป็นของอย่างชาวบ้าน สามีญจะเลือกในสิ่งที่ผู้รับรับได้อย่างสนิทความรู้สึก

“ขอบใจ...ผมจะพยายามดูแลคุณ ไม่น่าจะมีปัญหา จังหวัดเล็กๆ ผมช่วยคุณได้” นั่นคือถ้อยคำที่เหมือนจะเป็นคำมั่นสัญญา

สามีญโค้งคารวะอีกครั้ง แล้วหันหลังกลับ เดินออกจากห้องอธิบดีในอาการล่ำราวม

มันเป็นอีกวันหนึ่งที่สามีญผันฟุ้งกระจาย.... หลังเข้าพบอธิบดี เขาน่าจะได้ย้ายกลับเข้ามาใกล้บ้าน ในเวลาอีกไม่ช้าไม่นาน

พลัน...ก็นึกไปถึงหลานชายอธิบดีที่มีชื่อว่าทรงพล หนุ่มมาดเท่ เรือนกายสูงเพรียว อายุสามสิบกว่าปีต้นๆ ผิวคล้ำ ต่างจากอธิบดีที่ผ่องขาวด้วยกระโถ ความเย็นในห้องทำงาน แม้จะมีริ้วรอยไฝฝ้า ตกกระ บางจุด ทว่าก็น่าจะเป็นไปตามวัยใกล้เกษียณ

จำได้ว่า...ปลัดอาวุโสอำเภอตะวันออก พาหนุ่ม ทรงพลเข้ามาพบยังห้องทำงานในเช้าวันหนึ่งเมื่อสี่เดือนก่อน

“นาย...ทรงพลเป็นหลานอธิบดี อธิบดีกรมเราเป็นคนจังหวัดนี้ นายคงรู้แน่ครับ” ปลัดรองนายอำเภอ เอ่ย

อธิบายน่า ๆ นัยน์ตาดำวาว เหลือบมองไปยังเด็กหนุ่มหน้ามน ผมปรกต้นคอตตามสมัยนิยม ขณะหนุ่มมาดแต่เพียงรอยยิ้มผ่านมายังนายอำเภอด้วยสายตาคารวะ

“ผมทราบ...แล้วคุณทรงพลมีสิ่งอะไรจะให้ทางอำเภอรับใช้” สามัญหันไปมองเด็กหนุ่มในชุดกางเกงยีนส์ดำ เสื้อแขนยาวสีน้ำเงินเข็มปลอยชายพับแขนเสื้อขึ้นมาเหนือข้อมืออย่างสบายๆ หลานอธิบดียังไม่ตอบ...กลับหันมองปลัดอาวุโส เหมือนอยากจะทำให้พูดแทน

“คุณทรงพลมาของงานทำครับ...เขาได้รับข่าวจากอธิบดีว่าอำเภอรเราจะมียานให้ทำ” น้ำเสียงปลัดอาวุโสเนิบช้ายิ่งขึ้น

“งานอะไร...ผมไม่เห็นจะรู้เรื่อง...ผมทำงานที่นี่ไม่ทันจะถึงสองเดือน บอกผมหน่อยได้ไหมท่าน ปลัด งานอะไร” สามัญเน้นน้ำเสียง เขาเพิ่งจะเริ่มต้นทำงานในตำแหน่งนายอำเภอ วัน ๆ เช่นแพมบนโต๊ะกับออกพื้นที่เยี่ยมเยียนประชาชนบ้างเท่านั้น

“นายจำได้ไหม...งบประมาณที่นายบอกให้ขอไปกรม เรื่องปรับปรุงบ้านพักสี่หลังที่ปลูกติดเข้าไปด้านใน ชำบ้านนาย จำได้ไหม”

สามัญพยักหน้า จริงนั่นแหละ...เขาลังให้ช่างองค์การบริหารส่วนตำบล มาทำรายละเอียดแบบแปลนปรับปรุงบ้านพักทั้งสี่หลังเมื่อเดือนก่อน มันคือบ้านพักข้าราชการ ลักษณะบ้านแฝด เขาเคยเดินเข้าไปสำรวจ สงสัย ทำไมไม่มีข้าราชการเข้าพักอาศัย ปลอยให้นายอำเภอพักอยู่เพียงคนเดียวอย่างโดดเดี่ยวในป่าช้า พอผ่านเข้าไปสำรวจภายในบ้าน เขาลังกับผงะ เพราะทั้งสี่หลัง โทมรร้าง เหมือนๆ กันหลังคารั่ว กระเบื้องเปิดปะเปียะยับยา ประตุนหน้าต่างปลวกเข้าไปแตะ ขอบหน้าต่างตะปูหลุดร่วงห้อยร่อง-แรง ฮ่องกงน้ำแคบๆ ทั้งบนและล่างยิ่งแล้วใหญ่ ครอบดำเกาะเกลอะเป็นต่างดวง เหมือนมีใครเอาดินเข้าไปพอกเป็นทางยาว ถังซีเมนต์ข้างผนังในห้องน้ำ แห้งผากแมงมุมเข้าไปชักใยเกาะเต็ม รวมทั้งฝ้าเพดานบวมขาดเป็นรูโหว่ บอกว่า บนหลังคาน้ำได้รั่วทะลักมานานวัน ทว่าโครงสร้างผนังปูนบ้านพักยังมั่นคงแน่นหนา

เขาจึงลั้งให้ช่างองค์การบริหารส่วนตำบลมาออกแบบสำรวจ รีบของงบประมาณซ่อมแซมไปที่กรม

น่าจะใช้เงินงบประมาณไม่ต่ำกว่าสี่ห้าแสนบาท

ส่งโครงการไปให้จังหวัดเมื่อสามสัปดาห์ผ่านมา เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าจะได้รับการอนุมัติจากกรมหรือไม่

“ผมเข้าใจว่า กรมยังไม่อนุมัติ...แล้วผมจะตอบได้อย่างไรว่าจะมีงานให้ทำหรือไม่” เขาตอบเรียบๆ ไม่ค่อยจะหวัง...บ้านพักข้าราชการ มีอยู่เกลื่อนกล่นทั่วประเทศ มีไหมี่เพียงอำเภอตะวันออกเพียงแห่งเดียว ปลัดอาวุโสยิ้มกว้างจนเห็นไรฟันวาววาม “แต่น้องเขารู้แล้ว” นัยน์ตาเหลือบมองไปทางหนุ่มทรงพล

“รู้อะไร...หมายความว่าอย่างไร” นายอำเภอเอ่ยถามในอาการค่อนข้างงวยงง

“งบประมาณตกมาถึงจังหวัดแล้วครับ อำเภอตะวันออกได้รับงบประมาณปรับปรุงบ้านพักเป็นเงินถึงห้าแสนบาทครับนาย” นั่นคือเสียงทรงพลที่นั่งอยู่ข้างปลัดอาวุโส พร้อมกับหนุ่มมาดแต่ก็คลี่แผ่นกระดาษ หนังสือราชการที่ถูกถ่ายเอกสารมา เปิดให้สามัญได้เห็นอย่างเต็มๆ

สามัญถึงกับชนลุก ปรีติเอ่อล้นขึ้นมาในใจแวบหนึ่ง อย่างน้อยๆ เพียงสองสามเดือนแรกที่เขาริเริ่มต้นเป็นนายอำเภอที่นี่ เขาก็ได้สร้างความเจริญให้แก่คนที่นี้ได้แล้ว อย่างน้อยๆ ก็บ้านพักแฝดสี่หลัง สามารถให้ครอบครัวข้าราชการเข้ามาพักได้ถึงแปดครอบครัว

“คุณรู้ได้อย่างไร” สามัญเอ่ยถามในอาการเหมือนละล้าละลัก

“ลุงอธิบดีแจ้งมาให้ทราบ...ให้ผมรีบไปถ่ายเอกสารโครงการที่จังหวัด” ทรงพลแจ้ง

“อธิบดีให้ความกรุณา ขอบคุณท่านมาก” เสียงนายอำเภอเอ่ยขอบคุณดังแผ่วเบา

หนุ่มมาดแต่พยักหน้า “ท่านอยากให้บ้านเรามีความเจริญทัดเทียมจังหวัดอื่น”

นายอำเภอนิ่ง...ก็ควรอยู่หรอก อธิบดีเป็นคนจังหวัดนี้ ท่านก็อยากให้บ้านเมืองนี้มีความเจริญจะไปโทษท่านได้อย่างไร งานบริหารทุกระดับ ไม่มีหรอกจะใสสะอาดอย่างเต็มร้อย

“นาย...”

เสียงปลัดอาวุโสเอ่ยขึ้นดัง ๆ ทำให้สามัญตื่นจากภวังค์ เขาเลิกคิ้วสูง “มีอะไร ปลัด”

“ทรงพลอยากจะขอขานนี้ทำ...ลุงท่านฝากขอความกรุณามา”

สามัญถึงกับอึ้ง...อาการลูปหน้าปะจุมูกกำลังจะ
เริ่มต้น ไม่มีทรอก เรือไม่ฟังน้ำ เสือไม่ฟังป่า หลาน
อธิบตี ทรงพล... มาหาเขาก็ด้วยจุดประสงค์นี้

“ปลัดไปคุยกันเองเถอะ....ผมไม่ยุ่งเกี่ยว ทำให้
ให้ถูกต้องตามกระบวนการจัดซื้อจัดจ้าง...งาน
ต้องครบถ้วนตามแบบแปลน และอำเภอจะต้องได้
เนื้องานเป็นที่น่าพอใจ” เขาสั่งเป็นคำขาด ขณะเด็กหนุ่ม
นามว่าทรงพลรับปากอย่างแข็งขันรับประกันเนื้องานที่จะทำ

ในที่สุด บ้านพักร้างหลังอำเภอ ก็เริ่มทำการ
จัดซื้อจัดจ้างตามขั้นตอน

ทุกอย่างเป็นไปตามระเบียบ สามัญไม่มีเวลาที่
จะลงไปจุกจิกในรายละเอียด หรือคัดสรรผู้รับเหมา
ในพื้นที่ ต้องปล่อยไปตามกระบวนการที่ข้าราชการ
ผู้รับผิดชอบเสนอ มันจบเพียงการสอบราคา หา
ผู้รับเหมาเข้ามาดำเนินการในพื้นที่

ชนบทไกลปืนเที่ยง เป็นเรื่องลำบากพอสมควร ที่
จะหาผู้รับเหมาอย่างไวเนื้อเชื่อใจได้ กับการทำงานเพื่อ
แสวงหากำไร พวกเขาต้องไม่ขาดทุนและทำงานเป็น

กระบวนการเป็นไปตามระเบียบอย่างชัดเจนถูกต้อง
ในที่สุด ทรงพลก็คือผู้รับเหมาที่ได้รับการคัดเลือก อย่าง
ไม่มีที่ตำหนิในจุดไหน ในที่สุดการซ่อมแซมบ้านพักก็
เริ่มต้น อย่างน้อยๆ ข้าราชการในพื้นที่ จะได้เข้ามาพัก
อาศัย ไม่ใช่ปล่อยให้นายอำเภอนอนเฝ้าป่าช้าเพียงผู้เดียว

หลังคาบางส่วนถูกรื้อทิ้ง แล้วแซมด้วย
กระเบื้องไม่ต่างจากของเดิม ทว่าใหม่ สีสดใส รับ
ประกันได้ว่า ใช้ได้ต่อไปอีกหลายปี บางหลัง ซ่อม
ผนัง รื้อส่วนที่ปลวกมอดเข้าชอนไช รวมถึงอุดรูรั่ว
ห้องน้ำทั้งชั้นล่างและชั้นบน....ท่อส้วมแตกรั่ว
ส่งกลิ่นเหม็น เขาสั่งเปลี่ยนใหม่หมด จากโถเก่า
ดำเขลอะ เปลี่ยนเป็นโถชักโครกทันสมัย

สี่เดือนเต็มๆ วิมานราชการก็กลับคืนมา เขาให้
ช่างตำบลในพื้นที่เข้ามาดูแล ทำทุกอย่างให้เป็นไปตาม
แบบแปลน ข้าราชการคือคนของพระราชชา บ้านพัก
คือวิมานหลังเล็ก ๆ ต้องพร้อมให้ทุกคนได้เข้าอยู่อาศัย

เมื่องานเสร็จ ใกล้เคียงกำหนด ปลัดอาวุโส ก็ขอ
เข้าพบและรายงานสั้นๆ “นาย...บ้านพักทุกหลังเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว”

สามัญพยักหน้าพร้อมสั่งกำชับ “ให้ช่างเข้าตรวจ

ทุกอย่างครบถ้วนตามแบบแปลนหรือไม่ แล้วเร่งให้
ผู้รับเหมาทำเรื่องส่งงาน”

เย็นนั้น ช่างผู้ควบคุมก็เข้ามารายงาน “พื้นที่บน
ไม่เรียบร้อย ยังไม่ชดมัน ท่อส้วมปิดปูนไม่สนิท
กลิ่นถึงส้วมยังโชยขึ้นมา รวมถึงหลังคาบ้านพัก
บางแห่งมุงกระเบื้องไม่เรียบร้อย ผนทเมือคิน
พื้นห้องเฉอะแฉะน้ำขังเจิ่ง ต้องให้ผู้รับเหมา
ทำการซ่อมให้เรียบร้อยครับ”

นึกชมที่นายช่างเอ่ยบอกอย่างตรงไปตรงมา
ผู้รับเหมาเร่งงานเกินไปเพื่อจะได้เบิกเงินออกมา
เร็ว ๆ แต่งานที่ทำต่อดี เรียบร้อย มีประสิทธิภาพ
มันคืองานที่ทำให้สามัญได้รู้จักคุ้นเคย สนทนากับ
ทรงพล หลานชายอธิบตี

เขาหวังอยู่ลึก ๆ งานซ่อมบ้านพักผ่านมา น่าจะ
ช่วยให้เขาได้รับการพิจารณาโยกย้ายเร็วยิ่งขึ้น อธิบตี
รับปากอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะ ในวันที่เขาไปพบ

ทว่า...สามัญเดาผิดถนัด

“นาย...คำสั่งกรมออกแล้ว” เช้าวันหนึ่ง ปลัด
อาวุโสกระหืดกระหอบมาบอกเขาที่บ้านพักแต่
เช้ามืด “นายน่าจะอยู่อำเภอตะวันออกต่ออีกปีครับ”
ปลัดวัยกลางคนโปรยรอยยิ้มอย่างปลอมใจ

“ทำไม...เกิดอะไรขึ้น” เขาเอ่ยถาม น้ำเสียงสั้นระริก

“คำสั่ง...ไม่มีชื่อนาย” เอ่ยบอกสั้นๆ พร้อมยื่น
เอกสารคำสั่งย้ายส่งให้ มันถ่ายมาจากเครื่องมือ
สื่อสารอินเทอร์เน็ตทางไกล

สามัญชะงักอึ้ง.....گرامบดเข้าหากันอย่าง
ลึมตัว เกิดอะไรขึ้น ผิดพลาดในขั้นตอนไหน ทำไม
ชื่อเขาถึงหายไป...อธิบตีลืมนเขาแล้วใช่ไหม

“ผมต้องขอโทษ นายอำเภอ...พรรคการเมือง
ไม่ยอม...เขาไม่เอาคุณ เขาต้องการคนของเขาไป
ลง...สุดที่ผมนจะทานได้ เอาไว้คราวหน้านะ ผมจะ
ช่วยคุณ” จำได้ถึงเสียงอธิบตีเอ่ยบอก...เมื่อสามัญ
เข้าไปพบและขอทราบเหตุผล

พรรคการเมือง...เหนื่ออธิบตี สามัญไม่รู้
จักหรือสนิทมักคุ้นกับพรรคการเมืองใด ๆ ...เขา
เหล่านั้นไม่ใช่เจ้านายสามัญ

แต่พวกเขา น่าจะเป็นเทพหรือไม่ก็มารองคี่ใหม่...
กำลังย่างเท้าแทรกเข้ามาในงานราชการกระนั้นหรือ.

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

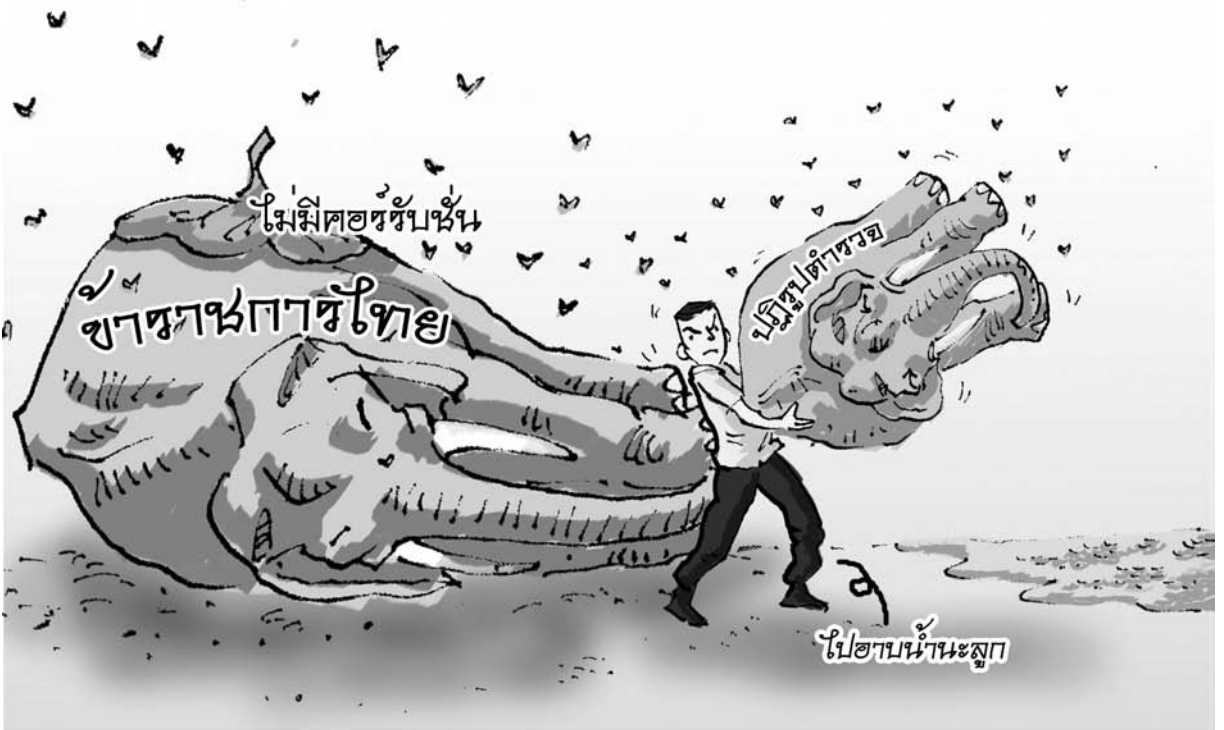
ไทยแลนด์ 4.0 ผันที่มีอาจเป็นจริง หาก...

ศุภมาศ วิชาชาชัย

๑. การศึกษาไทยอยู่ที่ 0.4

(สถิติผู้ลงทะเบียนเรียนคนจน มีปริญญาตรี 3.59 แสนคน ปริญญาโท 5.8 พันคน ปริญญาเอก 698 คน ...อามิตตพุทธ)

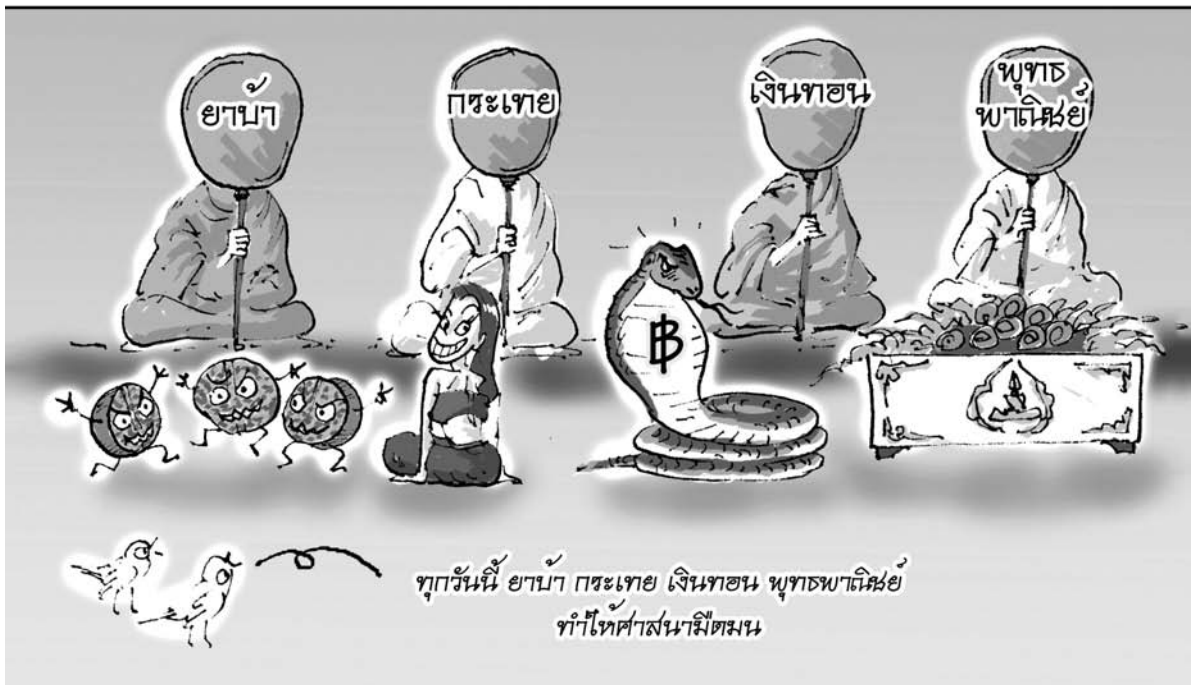

๒. ข้าราชการไทย 0.04

ชยาปเลือกตั้งไขชชะชตอยู่แล้ว

๓. นักการเมืองไทย 0.004

ทุกวันนี้ ยามา กระเทย เงินทอน พุทธพาณิชย์
ทำให้ศาสนาผิดมน

๔. พระสงฆ์ไทย 0.0004

(พระพุทธองค์ทรงห้าม สุรา นารี เงินตรา และเครื่องประดับมอมง)

※ คนจนแบบโลกีย์
คนจนแบบปุถุชน
คนจนแบบโลกุตระ
คนจนแบบอาริยชน.

คนจนแบบอาริยชน

ปกติทั่วไปของคนธรรมดาสามัญในโลก ส่วนใหญ่ยังเป็นปุถุชน(คนกิเลสหนา)อยู่ ก็มักจะปรารถนาความร่ำรวย อยากมีสมบัติพัสถานใหญ่โตเยอะเยอะ มุ่งหวังจะได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย ให้สมใจกิเลส(โลกโกรธหลง)ของตน ดังนั้นชาวโลกีย์(คนกิเลสหนา)เหล่านี้จึงกล้าทำบาป เทียวแสวงหากอบโกยทรัพย์สินเงินทองอย่างเห็นแก่ตัว ซีโลกหอบหวงเอามาเป็นสมบัติของตนมากๆ แต่ตระหนี่ถี่เหนียวไม่ยอมเสียสละแบ่งปันให้แก่คนอื่น เพราะคิดว่าความสุขของตนจะมีได้ ก็ต้องมั่งคั่งร่ำรวยเพียงอย่างเดียวเท่านั้น จึงใช้ชีวิตอยู่อย่างประมาทมัวเมาในโลกนี้

ปุถุชนคนโลกีย์พวกนี้จึงไม่ยอมจน ไม่อยากจน พยายามวิ่งหนีความยากจนให้ห่างไกลที่สุด พวกเขา “กลัวยากจน” อย่างนี้แหละเรียกว่า “คนจนแบบโลกีย์” ซึ่งก็คือ “จนแบบปุถุชนคนกิเลสหนา”นั่นเอง

* บุคคล **ไม่**ให้ทานก็ด้วยเหตุ ๒ อย่าง คือ ๑. ความตระหนี่ ๒. ความประมาท บัดนี้ผู้รู้แจ้งต้องการบุญ(ชำระกิเลส)จึงให้ทาน **ส่วนคนตระหนี่กลัวยากจน** ย่อม **ไม่**ให้อะไรแก่ใครเลย ความกลัวจนนั้นแหละ เป็นภัยแก่ผู้ไม่ให้ ก็ความกลัวอดข้าว อดอดน้ำ ความกลัวเหล่านี้แหละละเบียดเบียนคนพาลทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ตั้งมั่นบ่มจิตซึ่งครอบังความมัวหมอง(กิเลส) กำจัดความตระหนี่แล้ว พึงให้ทานเถิด เพราะบุญ(การชำระกิเลส)เป็นเหตุพึงของสัตว์ทั้งหลาย (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ “พินดารโกสิยชาดก” ข้อ ๑๔๔๔)

เมื่อกลัวยากจน ความกลัวนี้แหละทำให้กล้าทำบาป ทุจริตได้ทุกอย่าง เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งความ

จํารายโดยไม่รู้เลยว่าต้นเหตุที่ทำให้เกิดมาเป็นคนจน นั้น และต้องทุกข์ยากลำบาก ก็เพราะพฤติกรรม บาปทุจริตของตนนั่นเอง แล้วหากยังไม่เลิกทุจริต ก็จะต้องเกิดเป็นคนจนต่อไป ไม่มีที่สิ้นสุดได้เลย ไม่ว่าจะชาตินี้ หรือชาติไหนก็ตาม

*** คนพาล(คนชั่ว)ถ้าจะ ได้เกิดเป็นมนุษย์ ก็ย่อมเกิดในสกุลต่ำ เป็นสกุลคนจน มีชีวิตเป็นไปอย่างยากลำบาก**
จะ ได้ขบองกินและเครื่องนุ่งห่มใส่แต่ตัวเอง
จะ มีใจพรหมทรมาน นำเกลียดชัง
ร่างม่อต๋อ มีโรคมาก
เป็นคนตาบอด คนง่อย คนเปลี้ย
ไม่ได้ข้าว น้ำ ถ้ำ ยาน ๓๐กไม่ ของทอม
ไม่ได้ที่นอน ที่อยู่ และ โคมไฟ
คนพาลจะประพฤติทุจริตทางกายวาจาใจ
ครั้นเมื่อตายแล้ว จะเข้าถึงความฉิบหาย
เข้าถึงทางไปชั่ว ภพที่รับทุกข์ นรก
(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ “พาลบัณฑิตสูตร” ข้อ ๔๘๒)

นั่นคือ “คนจนแบบโลกีย์” ที่พอจะรู้จักกันอยู่ แล้ว แต่ในทางธรรมะนั้น พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึง คนจนอีกรูปแบบหนึ่ง ที่เป็นคนจนในพุทธศาสนา เป็นคนจนในสายของพระอารีย์เจ้าทั้งหลาย

*** คนที่ไม่ศรัทธาในกุศลธรรม(ธรรมที่ดีงาม)**
ไม่มีศรัทธาและศรัทธาในกุศลธรรม
ไม่มีศรัทธาเกรงกลัวบาปในกุศลธรรม
ไม่มีศรัทธาเพียร ในกุศลธรรม
ไม่มีปัญญา ในกุศลธรรม
บุคคลนี้เรียกว่า เป็นคนจน
เป็นคนที่ปัญญาในวัยเยาว์ของพระอารีย์เจ้า
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “อินสุตฺร” ข้อ ๓๑๖)

คนจนแบบปุถุชนนี้จะเห็นได้ว่า เน้นการไม่มีความเชื่อมั่นในธรรมะที่ดีงาม ไม่มีปัญญาชัดแจ้งในธรรมะที่ดีงาม หากใครเป็นอย่างนี้ สิ่งก็ตามมาก็คือ เขา ย่อมประพฤติบาปทุจริตทั้งกายวาจาใจอย่างแนนอน เขาจะมักมากแบบโลกีย์ ไม่รู้จักคำว่าพอเพียงในข้าวของเงินทอง ในลาภยศสรรเสริญทางโลกีย์ ดังนั้นแม้เขา

จะจํารายเป็นกรรมพื(คนรวยแต่โลก) เขาก็ยังเป็น “คนจน”ในพุทธศาสนา เป็นคนจนแบบโลกีย์ (จนแบบปุถุชนคนกิเลสหนา)อยู่นั่นเอง

เขายังไม่ได้ปฏิบัติธรรมจริง เพราะถ้าเขา ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าจริงแล้ว ย่อมต้องมีทรัพย์น้อยลง ง่ายขึ้น อยู่สบาย รู้จักพอ มักน้อย ไม่สะสม ที่สำคัญคือ มี “ความกล้าจน” ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ชาวพุทธ ทำตัวเป็นคนกล้าจนที่นายกองของสรรเสริญ ด้วยธรรมะ ๙ อย่างนี้คือ

- * ๑. เป็นคนเฉลียวง่าย (สุภระ)
 - ๒. บำรุงง่าย (สุโธชะ)
 - ๓. มักน้อย ฤๅอาณ (อัปปิยะ)
 - ๔. สันโดษ ใจพ (สันตุมมิ)
 - ๕. ขัดเกลา (ลลิตชะ)
 - ๖. กำจัดกิเลส มีศีลเคร่ง (ฐิตะ)
 - ๗. มีอาการน่าเลื่อมใส (ปาลิติกะ)
 - ๘. ไม่สะสม (อปยะ)
 - ๙. เป็นคนเยออดขยัน (วิริยารัมภะ)
- (พระไตรปิฎกเล่ม ๑ “ปฐมปารชิกกัณฑ์”ข้อ ๒๐)

หากผู้ใดประพฤติตนตามคำสอนนี้ได้ ย่อมเรียกว่า “คนจนแบบโลกุตร” หรือ “จนแบบอาริยชนคนลดกิเลส” เพราะจะมีชีวิตที่เรียบง่าย มีศีลเพื่อลดละกิเลส ไม่มักมากโลภโกรธหลง มีทรัพย์สิ้นเงินทองน้อย กระทั่งไม่มีเก็บสะสมไว้เลย แม้จะเป็นเพียงฆราวาสก็ตาม ยิ่งถ้าถึงขั้นเป็น “นักบวช”แล้ว ยิ่งต้องไม่มีเงินทองสะสมไว้ใช้จ่าย เพราะพระพุทธเจ้าได้ตรัสห้ามอย่างเด็ดขาดไว้แล้วว่า

*** สมณะที่เฝ้าสาธุการบุตร(ภิกษุในพุทธศาสนา)**
ไม่รับทองและเงิน ปรารถนาทองและเงิน
ทองและเงินควรแก่ผู้ใด
แม้ยามคณ ๕ ก็ควรแก่ผู้ใด
ยามคณ ๕ ควรแก่ผู้ใด
เขาพึงจำผู้ใดไว้โดยสันติด้วยใจ
มีปกติไม่ใส่อมณะ (ภิกษุ)
ไม่ใช่เพื่อสหายของเราตลอด
เขาไม่กล่าวโดยปริยายใดๆเลย
สมณะพึงยินดี พึงแสวงหาทองและเงิน.
(พระไตรปิฎกเล่ม ๗ “ลัตตลิตขันธกะ”ข้อ ๖๓๗)

คำตรัสนี้ของพระพุทธเจ้า แสดงอย่างแจ่มแจ้งว่า **ยิ่งเป็นพระภิกษุแท้ยิ่งจน ยิ่งเป็นพระภิกษุเกีย่งรวย** นั่นก็คือ พระแท้จะไม่มีทรัพย์สินเงินทองเลย แต่พระเกีย่งจะ ร่ำรวยทรัพย์สินเงินทอง เพราะพระแท้รู้ดีรู้ถูกต้องว่า เงินทองไม่ใช่ทรัพย์อันมีค่าแก่ชีวิต แต่เป็นอสรพิษร้าย ที่จะฉกกัดให้ถึงแก่ความตายได้ ส่วนพระเกีย่งนั้นโลภหลง ผิดว่า เงินทองเป็นดังพระเจ้า สามารถบันดาลความสุข ทุกอย่างให้แก่ชีวิตได้

ทั้งที่จริงๆ แล้ว ความสุขของชีวิตไม่อาจซื้อได้ด้วยเงินทอง คนรวยแม้มีทรัพย์สินมหาศาล ก็ยัง ต้องเป็นทุกข์ทรมาน **แต่คนจนไร้ทรัพย์สิน กลับมีความสุขเหลือล้นโดยเฉพา** คนจนที่ได้ทรัพย์แท้ **อันประเสริฐ(อารยทรัพย์)** ของมนุษย์ ที่พระพุทธเจ้าทรงมอบให้ไว้ มีอยู่ ๗ อย่างด้วยกันคือ

๑. **ศรัทธา** (ความเชื่อมั่นอย่างล้นมาทิฐิ)
๒. **ศีล** (ข้อปฏิบัติเว้นจากความชั่ว)

๓. **ทิริ** (ความละเอียดต่อการกระทำผิด)
๔. **โอดตปปะ** (ความเกรงกลัวต่อการกระทำผิด)
๕. **สุตะ** (ตั้งใจฟังเรียนรู้ศึกษา)
๖. **จาคะ** (เสียสละแบ่งปัน)
๗. **ปัญญา** (ความรู้แจ้งเห็นจริงซ้ำแรกก็เลสลได้) ทรัพย์เหล่านี้มีแก่ผู้ใด ไม่ว่าเป็นหญิงหรือชายก็ตาม บัณฑิตเรียกผู้้นว่า **คนไม่ยากจน** ชีวิตของผู้้นไม่เปล่าประโยชน์(ไม่เสียชาติเกิด) (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ “ธนสูตรที่ ๑” ข้อ ๕)

คนจนแบบโลกุตระนั้น จึงเป็นคนจนที่ไม่ยากจน เป็นคนจนที่รวยอารยทรัพย์ มีชีวิตเป็นอยู่อย่างสุขสงบ มีประโยชน์แก่ตน แก่สังคม แก่โลกนี้ ได้กระทำตนเองให้เป็นประโยชน์สุขแล้ว ทั้งยังช่วยเหลือคนอื่นๆ ให้เป็นประโยชน์สุขด้วย. ๓

ภูมิต Phoomtai

จำหน่ายสินค้าเพื่อสุขภาพ สมุนไพร ฯลฯ ทั้งปลีกและส่ง

สุรชัย มานะรัตนสุวรรณ
SURACHAI MANARATTANASUWAN

โทร. : 08 5976 3579

Website : www.phoomtai.com Facebook: <http://fb.com/phoomtai>

E mail : support@phoomtai.com

66/108 ซ.นวมินทร์ 77 ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10240 (เข้าซอย 30 เมตร ห้องแรกขวามือ, จอดรถในซอย)

แม้จะเป็นรัฐบาลที่มีได้มาจากการเลือกตั้ง
แต่ก็ฟังเสียงประชาชน จนกล้าที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง
เช่น การคืนตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักพุทธศาสนาแห่งชาติ
ให้แก่ พ.ต.ท.พงศ์พร พราหมณ์เสน่ห์
นี่แหละคือประชาธิปไตยที่แท้จริง

รัฐบาลตัวอย่าง

ขอชื่นชมรัฐบาลโดยการนำของ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่ช่วยทำให้สังคมนี้น่าอยู่และมีความหวังที่ดี แม้จะเป็นรัฐบาลที่มีได้มาจากการเลือกตั้ง ที่ประเทศใหญ่ๆ หรือมหาอำนาจในแบบอเมริกาและยุโรป บางประเทศหลงว่าเป็นแนวทางสำคัญในระบอบประชาธิปไตย

แต่การที่รัฐบาลฟังเสียงประชาชน จนกล้าที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง โดยการคืนตำแหน่ง พอ.พศ. (ผู้อำนวยการสำนักพุทธศาสนาแห่งชาติ) ให้แก่ พ.ต.ท.พงศ์พร พราหมณ์เสน่ห์ หลังจากถูกโยกย้ายไปเป็นผู้ตรวจราชการประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้ยกเลิกมติ ครม. ที่โยกย้ายจาก พอ.พศ.ไปเป็นผู้ตรวจราชการฯ แล้วให้

พ.ต.ท.พงศ์พร ย้ายกลับไปทำหน้าที่เดิม (พอ.พศ.) โดยมีผลวันที่ ๑ ต.ค.นี้

ก็เป็นเหตุการณ์ที่ทำได้ยากในรัฐบาลอื่นๆ ที่ผ่านมา ที่อ้างว่าเป็นประชาธิปไตยเพราะได้รับเลือกตั้งเข้ามา

ยังมีอีกหลายเหตุการณ์ที่แสดงถึงว่ารัฐบาลที่นำโดย พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา รับฟังเสียงประชาชนที่สุจริต นี่แหละคือประชาธิปไตยที่แท้จริง

อีกทั้งยังเป็นไปตามศาสตร์ของพระราชทานในรัชกาลที่ ๙ ที่ตรัสถึงการปกครองที่ทำให้บ้านเมืองสงบสุข ร่มเย็น ก็จะต้องส่งเสริมคนดี และควบคุมคนชั่วมิให้มีอำนาจ

☞

● นายชิง วินเทอร์

๑. หลงกาม-กิน-เกียรติ! โฆษก ตร. แจง 'ชนตาเรืองแสง' แพทย์ตาช้อนทรายถึงขั้นบอด (มติชน ๑๕ ส.ค.๖๐)

๒. ลังคมเมือง ผู้อ่อนแอยอมล้มตายตายจาก! สสำรวจพฤติกรรมคนเมือง วันๆ คนกรุงเข้าแต่เซเว่นฯ เมินร้านอาหารตามสั่งข้างถนน ไปพิตเนลส โรงหนังพอๆ กับสวนฯ (เดลินิวส์ ๑๖ ส.ค.๖๐)

๓. น.ส.พ.บางฉบับเขาเชียร์กันตรงๆ! อาวุธ การเมืองของยิ่งลักษณ์ ชินวัตร พลัง 'ความสงบ' (มติชน ๑๙ ส.ค.๖๐)

๔. กินทราวม อยู่ทราวม! คนไทย ๘๐% กินอาหาร เกินความจำเป็นของร่างกาย (ไทยโพสต์ ๘-๙ ก.ย.๖๐)

๕. เหตุผลหนึ่งที่ปราบยาเสพติดไม่สำเร็จ! จับ จ.ส.ต.คาโรงพัก ลอบค้ายาเสพติด (ไทยโพสต์ ๗-๘ ส.ค.๖๐)

๖. ปรากฏการณ์แห่งความไม่ร้อนไม่หนาว ไม่รู้ไม่ชี้! ดอนเมืองวุ่น ๕ พันคนขาแข็ง ติดด่าน ตม. ๔ ชั่วโมง (มติชน ๖ ส.ค.๖๐)

๗. กีฬาทุนิยม ใช้คนไล่ซื้อคนเก่ง! เนย์มาร์สเปิด ตัวอย่างเส้นทางกับปารีส ด้วย ค่าตัวสถิติโลก ๒๒๒ ล้านยูโร... (มติชน ๕ ส.ค.๖๐)

๘. ตายในคุก จับใครไม่ได้ นี่แหละแดนมิคัลญูยี! ศาลซีพีรุธร 'ที่ดินพังงา' ไม่ใช่ผูกคอตาย... ถูกทำให้ตายในห้องขัง (มติชน ๕ ส.ค.๖๐)

๙. ฟังข่าวนี้แล้ว อิจฉา หมั่นไส้ หรือยินดี คือคำตอบคุณเป็นคนไทยหรือเปล่า! ลี้อังกฤษยกย่อง กรุงเทพฯ เมืองเที่ยวคุ้มค่าที่สุด ในโลกประจำปี ๖๐ (เดลินิวส์ ๑๓ ส.ค.๖๐)

๑๐. งานของพระ! ๒๐ นักแตงซีเกมส์รับพร เจ้าคุณธงชัย (มติชน ๑๒ ส.ค.๖๐)

๑๑. ควรลงโทษใคร? ป.ป.ท.เขต ๙ ช้องใจตรวจวดินดำอืด ๓ เดือนไม่คืบ (มติชน ๑๐ ส.ค.๖๐)

๑๒. คิดใหม่ทำใหม่ไปเรื่อยๆ! ศธ. โละประกันคุณภาพภายใน เน้นประเมินพัฒนาสถานศึกษาทำเกณฑ์กลาง (มติชน ๑๐ ส.ค.๖๐)

๑๓. ไอ้คนเอ๊ย! 'ฟลุค-แอปเปิ้ล' เปิดเรือนทอ ๔๖ ล้าน บ้านในฝันที่หามาจนถึง ๓ ปี (เดลินิวส์ ๑๙ ส.ค.๖๐)

๑๔. งานหลักยังไม่ไหว ดันมาเพิ่มงานรองอีกมากมาย! ตำรวจจับมือพัฒนาสังคม ติวเข้มพนักงานสอบสวนคดีค้ามนุษย์ (เดลินิวส์ ๑๙ ส.ค.๖๐)

๑๕. ทีแล้วมาผลงานนักการเมืองล้นๆ!

นายกสุดทนปัญหาซ้ำซาก ดัน
แก้ ‘ท่อม-แล้ง’ วาระชาติ
(มติชน ๑๐ ส.ค.๖๐)

๒๒. แค่อย่าให้นักการเมืองเข้ามาก้าวท้าว

ทุกอย่างจะดีเอง! ‘การบินไทย’
คว้า ๓ รางวัลออสการ์ ‘การบิน’
การ์นต์ประทับใจ
(มติชน ๒ ส.ค.๖๐)

๑๖. โรงเรียนต้องบรรจุวิชา “การควบคุมความ

โกรธ”! ส.อ.เจอพยายยามฆ่า ไล่ยิง
น.ศ. กระเจิง (ไทยโพสต์ ๑๐-๑๑ ส.ค.๖๐)

๒๓. สิ่งดีๆ ในยุคสังคมเห็นแก่ได้! สดช.มอปลั้

ตำรวจน้ำดีกู่หน้า จับกุมแก๊ง
ต้มตุ๋นคน โดยไม่ยอมรับสินน้ำใจ
หนึ่งแสนบาท (ไทยโพสต์ ๙-๑๐ ส.ค.๖๐)

๑๗. สำคัญที่ ‘อารักขนา’! เพาะกล้าไม้ ๑ ล้านต้น

ปลูกฟื้นฟูป่าภาคเหนือ
(มติชน ๙ ส.ค.๖๐)

๒๔. สงสัยไข่ไก่ไทยบ้างมั๊ย? วิกฤติไข่ไก่ดัตช์

ปนเปื้อนสารพิษ ลามผู้ดี-ฝรั่งเศส
(ไทยโพสต์ ๙ ส.ค.๖๐)

๑๘. ความลับของฟ้า ความแห้งแล้งจะทำให้ได้

ข้าวพันธุ์อร่อย! พัฒนาข้าวอินทรีย์
ยกระดับสู่ตลาดโลก
(เดลินิวส์ ๓ ส.ค.๖๐)

๒๕. กิเลสยั้งนาน ยิ่งควบคุมยาก!

หนุ่มใหญ่มอมยายตาบอดชื่นใจ
(เดลินิวส์ ๙ ส.ค.๖๐)

๑๙. โลกาภิวัตน์ คือการปลูกพืชหลากหลาย เพื่อ

กำจัดโรคพืช! เตือนชาวสวน
มะพร้าวรับมือศัตรูพืชระบาด
(ไทยโพสต์ ๓-๔ ส.ค.๖๐)

๒๖. ต่อหน้ามะพลับ-ลับหลังตะโก! สหรัฐฯขาย

อาวุธสูงสุด ซาอุดีฯ ซ้ออาวุธสูงสุด
(มติชนสุดสัปดาห์ ๑๑-๑๒ ส.ค.๖๐)

(หมายเหตุ อันดับ ๒-๕ ดังนี้ รัสเซีย -เยอรมนี-ฝรั่งเศส-อังกฤษ)

๒๐. บอกตรงๆ เป็นเจ้าคนนายคนต้องฉลาด มี

ไหวพริบ มิฉะนั้นอาจตกเป็นเครื่องมือ! ดิฉันไม่ทราบ
มีโกง! ยิ่งลักษณะละครดราม่า
ข่าวลือ โยน ‘บุญทรง’ ไม่รายงาน
(ไทยโพสต์ ๒ ส.ค. ๖๐)

๒๗. อีภทบาทหนึ่งของรัฐบาล! ลดภาษีเที่ยว

๕๑ จังหวัด...จูงใจเที่ยวเมืองรอง
(เดลินิวส์ ๙ ส.ค.๖๐)

๒๑. ใครว่าความรักของผม(ดิฉัน)ไม่เกี่ยว

กับพ่อแม่ เขยโหดฟัน
แม่ยายดับ เจ็บระนาว
(ไทยโพสต์ ๒-๓ ส.ค.๖๐)

๒๘. ก่อการร้ายวิธีใหม่! ก่อการ

ร้ายโจมตีสเปนช็อกโลก ซึ่งขยี้ฝูงชน
ตายเกลื่อน (เดลินิวส์ ๑๙ ส.ค.๖๐)

พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งกษัตริย์
ที่ไม่ต้องสู้รบกับใคร แต่สามารถทำให้ทุกคน
ยกย่องสรรเสริญได้ ทั่วโลกยอมแพ้ได้

ระเบิดรักจาก...“พ่อ”

ตุลาคมเวียนมาบรรจบอีกครั้ง เดือนนี้ในปีที่
แล้วเราสูญเสียบุคคลผู้เป็นที่รักยิ่งของพลสภานิก
นั่นคือในหลวงรัชกาลที่ ๙ ซึ่งสำนักพระราชวังได้
ออกแถลงการณ์ว่า พระบาทสมเด็จพระปรมินทร-
มหาภูมิพลอดุลยเดชมหิตลธิเบศรามาธิบติ-
จักรีนฤเบดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร
สวรรคต ที่โรงพยาบาลศิริราชในวันที่ ๑๓ ตุลาคม
๒๕๕๙ เวลา ๑๕.๕๒ นาที

มาถึงวันนี้ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๐ ครบรอบ ๑ ปี

แห่งการเสด็จสู่สวรรคาลัยของพ่อหลวง แต่
ดูเหมือนว่าวันเวลาไม่ได้ทำให้ความรัก ความ
ศรัทธาเทิดทูนต่อพระองค์ลดลงเลยแม้แต่น้อย
ในทางตรงข้ามสิ่งเหล่านี้กลับยิ่งทวีคูณเป็นร้อย
เท่าพันเท่า ดังที่เราจะได้เห็นจากปรากฏการณ์
แห่งความรักหรือ Bomb of love ที่ประชาชน
คนไทยต่างน้อมนำคุณธรรม และคำสอน
ของพ่อหลวงมาประพฤติปฏิบัติประหนึ่งน้อมนำ
พระองค์ท่านมาประทับอยู่ในหัวใจ

ฉันได้รับฟังข่าวสารการทำความดีของผู้คนมากมาย จากจุดหนึ่งขยายไปอีกจุดหนึ่ง จนเป็นวงกว้างเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านพลังที่แปรเปลี่ยนคราบน้ำตา ความโศกเศร้าอาลัยมาเป็นการลุกขึ้นมาทำความดีเพื่อพ่อ เสียสละเหมือนพ่อ เป็นผู้ให้เหมือนที่พ่อเคยทำ ซึ่งช่วยจุดประกาย ช่วยกันส่งระเบิดแห่งรัก (Bomb of love) ออกไปให้ความรักมีพลังทวีคูณอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ใครจะเคยคิดว่ามีร้านอาหารต่างๆ ลุกขึ้นมาแจกอาหารฟรี! เริ่มตั้งแต่มีคนคิดที่จะให้ อยากร่วมกันในเรื่องที่ตนพอมิให้แก่ผู้อื่น จึงมาแจกลูกอมแจกขนมปัง แจกน้ำ ไปจนถึงแจกอาหาร แจกถ้วยเต๋ยวฟรีทั้งร้าน ภาพดีๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่เราได้พบเจออยู่ทุกวันที่ท้องสนามหลวง

จนระเบิดแห่งรัก (Bomb of love) ได้ขยายทั่วประเทศไทย ร้านค้าต่างๆ ร้านขายข้าวแกง ร้านขายขนมเค้ก ฯลฯ ก็ขอร่วมเป็นผู้ให้ตามรอยพ่อด้วยการแจกฟรีด้วยเช่นเดียวกัน แม้กระทั่งตลาดคนเดินแห่งหนึ่งในประเทศไทยก็ร่วมทำความดีถวายเป็นพระราชกุศลด้วยการแจกฟรีทุกร้านอีกด้วย

และยังมีข่าวการทำความดีของคนไทยอีกมากมาย อาทิเช่น “คลินิกแพทย์เสาวรส อำเภอลานกระบือ จัดโครงการ ‘ทำดีเพื่อพ่อ’ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล แต่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ตรวจรักษาโรคให้ประชาชนทั่วไปฟรี แถมยังแจกข้าวสารให้อีกคนละ ๑ กก.” (ที่มา : ผู้จัดการออนไลน์ ๑๔ ต.ค. ๖๐)

“ชาวสิงห์บุรีแปรวิกฤติเป็นโอกาสทำดีเพื่อพ่อ พร้อมรับน้ำท่วมแทนชาวกรุงเทพฯ เพราะรู้ว่าภายในเดือนตุลาคมนี้จะมีการจัดงานพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ ในหลวงรัชกาลที่ ๙ จึงไม่อยากให้เกิดเหตุการณ์น้ำท่วมกรุงเทพฯ ถ้าสิงห์บุรีจะช่วยชลอน้ำไว้ได้ อยากจะเป็นตัวแทนชาวสิงห์บุรีขอทำดี เพื่อถวายในหลวงรัชกาลที่ ๙ ลักครั้งในชีวิต ซึ่งไม่กลัวว่าน้ำจะท่วมบ้านนาน เพราะหากวิกฤตจริงๆ น่าจะไม่เกิน ๑ เดือนสถานการณ์จะคลี่คลาย แต่หากมวลน้ำสูงสุดเดินทางไปถึงปริมณฑลและกรุงเทพฯ ชั้นใน จะ

สร้างความเสียหายต่องานพระราชพิธีได้” (ที่มา: Thaibbs ๑๔ ต.ค. ๖๐)

ฉันได้เห็นภาพของผู้คนมากมายแปรเปลี่ยนพลังงานที่เคยคิดแต่จะเอา จะกอบโกยมาใส่ตนมาเป็นการให้ การเสียสละ การแบ่งปันให้แก่ผู้อื่น ทำให้รู้สึกดีตื่นตัวใจทุกครั้งที่ได้อ่านเรื่องราวดีๆ หรือได้รับรู้จากสื่อต่างๆ ที่คนไทยต่างร่วมกันน้อมสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ก้าวตามรอยเท้าพ่อด้วยการทำความดีโดยไม่หวังผลตอบแทนมีความรัก ความเมตตาต่อกันตั้งญาติมิตร เหมือนที่พ่อหลวงทรงกระทำเป็นแบบอย่างเสมอมา

ทุกๆ ครั้งที่ได้เห็นภาพการทรงงานของพ่อหลวงที่ทรงตรากตรำพระวรกายเพื่อไปบำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้ปวงประชา ฉันสัมผัสได้ถึงความรักที่บริสุทธิ์จริงๆ ของพ่อหลวงที่ไม่ได้ทรงต้องการสิ่งใดตอบแทนเลย พระองค์มีความสุขที่ได้ทำเพื่อผู้อื่นเป็นผู้ให้โดยแท้

ความรักของพ่อหลวงมิได้มีเพียงต่อพลกนิกรชาวไทยเท่านั้น ชาวต่างชาติก็ยังได้รับความรักจากพระองค์เช่นเดียวกัน เป็นความรักที่ไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ ศาสนา และวรรณะใดๆ เลย

มีข่าวประเทศศรีลังกา-มองโกเลียได้มาขอพระราชทาน “ฝนหลวง” เพื่อแก้ปัญหาแล้งในประเทศ ซึ่งโครงการพระราชดำริฝนหลวงหรือฝนเทียม นับเป็นหนึ่งในโครงการสำคัญตามแนวพระราชดำริของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ที่ทรงห่วงใยความทุกข์ยากของพลกนิกรในท้องถิ่นทุรกันดารที่ต้องประสบปัญหาขาดแคลนน้ำเพื่ออุปโภคบริโภคและทำการเกษตร อันเนื่องมาจากภาวะแห้งแล้งรวมทั้งยังมีนานาประเทศให้ความสนใจและอยากมาศึกษาโครงการในพระราชดำริอีกมากมาย... (ที่มา : แนวหน้า ๒๔ ก.ย. ๖๐)

ฉันได้อ่านเรื่องราว รัฐบาลสวีเดนจะจัดพิธีถวายพระเกียรติขั้นสูงสุดแต่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ในฐานะที่พระองค์ท่านทรงเป็นอัศวินแห่งราชวงศ์สวีเดน (Knight of the Swedish Royal Order of the Seraphim) ซึ่งเป็นเครื่องราชอิสริยาภรณ์ขั้นสูงสุด

ซึ่งทางประเทศสวีเดนจะจัดพิธีถวายพระเกียรติชั้นสูงสุด ในวันพฤหัสบดีที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๐ โดยกองทหารเกียรติยศจาก Royal Honor Guard ที่พระบรมมหาราชวังกรุงสตอกโฮล์ม จะอัญเชิญตราประจำพระองค์ “Coat of Arms” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ที่อยู่ที่พระบรมมหาราชวังในกรุงสตอกโฮล์ม ไปยังโบสถ์ Riddarholmen ซึ่งเป็นสถานที่เก็บพระศพของราชวงศ์สวีเดนมาตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๖๓๒ (พ.ศ.๒๑๗๕) ในเวลา ๑๑.๕๕ (ที่มา : โพลด์ทุเดย์ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๐)

จริงๆ แล้วยังมีเรื่องราวดีๆ อีกมากมายที่อ่านแล้วทุกคนจะต้อง “รัก” พ่อหลวง

จะต้อง “ภูมิใจ” ที่ได้เกิดมาในรัชกาลที่ ๙

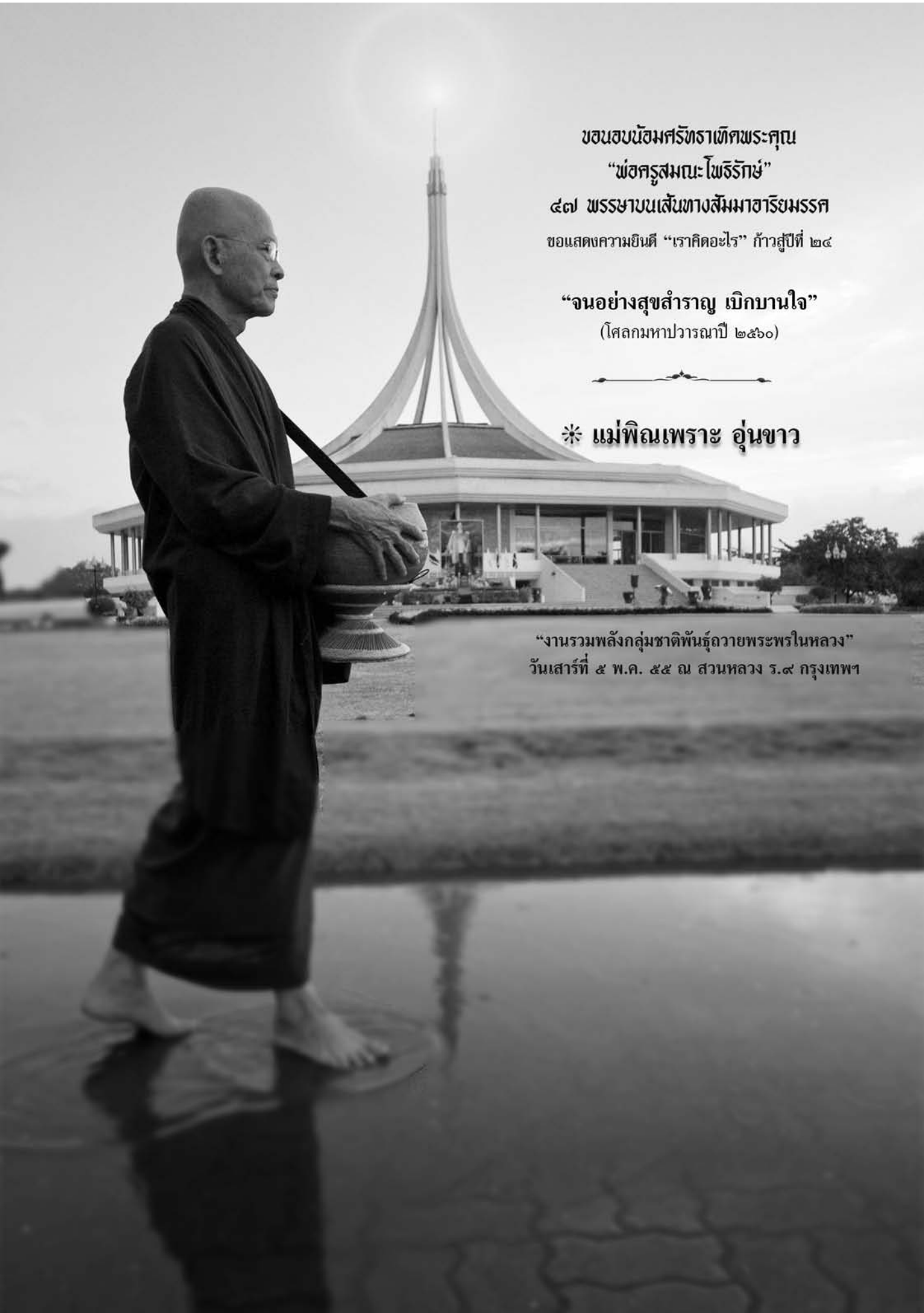
จะต้องมี “ความสุข” ที่ได้เติบโตมาบนผืนแผ่นดินไทยที่มีพระมหากษัตริย์ที่ดีที่สุดในโลก

พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งกษัตริย์ที่ไม่ต้องสู้รบกับใคร แต่สามารถทำให้ทุกคนยกย่องสรรเสริญได้ ทั่วโลกยกยอแพ้วได้ ด้วยคุณงามความดี ด้วยความรักของพระองค์

แม้วันนี้พ่อหลวงจะเสด็จสู่สวรรคาลัยแล้ว แต่ความรักของพ่อยังคงอยู่และจะไม่มีที่สิ้นสุด เป็นระเบิดแห่งรัก (Bomb of love) ที่พ่อสร้างขึ้นบนผืนแผ่นดินไทย เพื่อให้ลูกหลานชาวไทยได้รับและส่งต่อไปยังทุกหนทุกแห่งบนโลก เพื่อโลกที่สงบสุข โลกที่สันติภาพ โลกที่เป็นมิตร

เหมือนที่พ่อหลวงได้ตรัสไว้ว่า “...เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรามีพอสมควร พออยู่ได้ แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะ เป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมากก็จะมีแต่ถอยกลับ ประเทศเหล่านั้นที่เป็นประเทศอุตสาหกรรมก้าวหน้า จะมีแต่ถอยหลังและถอยหลังอย่างน่ากลัว แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่าแบบคนจน แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัคคีนี้แหละ คือเมตตากัน จะอยู่ได้ตลอดไป...” พระราชดำรัสเนื่องในวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔

ขอนอบน้อมศรัทธาเทิดพระคุณ

“พ่อครูสมณะโพธิรักษ์”

๕๗ พรรษาบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

ขอแสดงความยินดี “เราก็คืออะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔

“จนอย่างสุขสำราญ เบิกบานใจ”

(โคลกมหาวารณาปี ๒๕๖๐)

* แม่พินเพราะ อุ้นขาว

“งานรวมพลังกลุ่มชาติพันธุ์ถวายพระพรในหลวง”
วันเสาร์ที่ ๕ พ.ค. ๕๕ ณ สวนหลวง ร.๙ กรุงเทพฯ

บทความพิเศษ

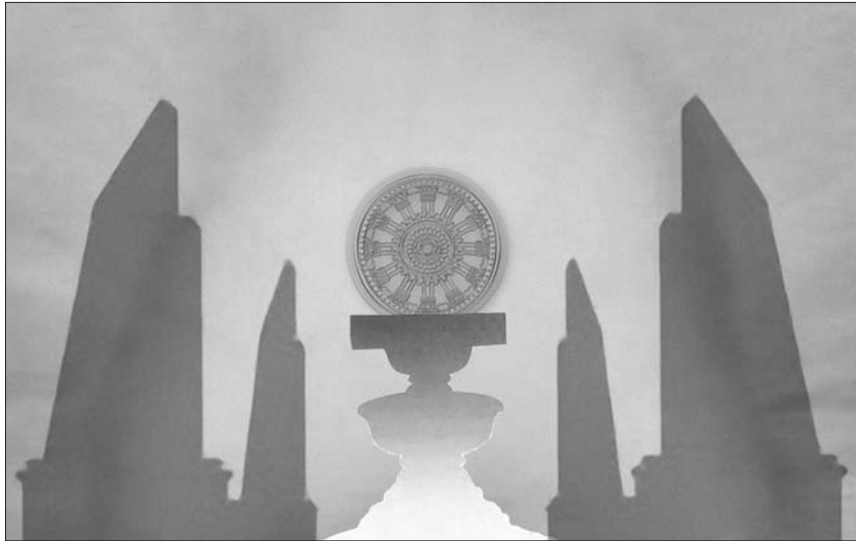
● สมณะโพธิรักษ์

● ตอนจบ

ประชาธิปไตยที่ดีแท้สัมบูรณ์จริงนั้น
เป็นเรื่องของ“พหุชนาญาสิทธิราช”

หมายความว่า เป็น“อำนาจของพระราชา

กับอำนาจของปวงประชาชนทั้งหลาย” ซึ่งต่างก็ใช้“ธรรมเป็นอำนาจ”

ประชาธิปไตยดีสุดต้อง “โลกุตระ”

๖๘. ยุคกับปีนี้มันเป็นยุคของ“พลังวัตถุ-อุด
นิยาม” ไม่ใช่ยุคของ“พลังเจโต-จิตนิยาม” ที่จะม
มาก มียั่งยืน เป็นประโยชน์ต่อสังคมเป็นปกติ
สามัญ แต่ยุคนี้เป็นยุคที่คนสามารถจัดการทำวัตถุ
เป็นของภายนอกตัวคน สามารถมีความฉลาด
รวบรวมพลังงานของ“อุดนิยาม”ขึ้นมาใช้งานได้
อย่างวิเศษเกินกว่า“พลังงานจิตนิยาม-พลังงาน
เจโต” เพราะคนยุคนี้นำพลังงานทาง“จิต”ไปใช้กับ
กิเลส“โลก”และกิเลส “อึดตา”มากกว่ามาก จนไม่
สามารถนำมาใช้ให้วิเศษอย่างยุคสมัยบางกัปได้
แล้ว ยุคนี้คนจึงนำพลังงานไปใช้“ฉลาด”ในทาง
วัตถุหรือทาง“อุดนิยาม”จนเก่งทางวัตถุทางอุด
นิยาม เหาะเหินเดินน้ำดำดิน ล่องหน หายตัว สร้าง
ความเร็วยิ่งกว่าแสงได้เป็นชั้นเป็นอัน จึงเกิด
อุปกรณ์ไอทีที่วิเศษขึ้นมาใช้กันเต็มบ้านเต็มเมือง
เต็มโลก แม้เด็กแม่คนแก่ก็ใช้ได้กันอยู่เต็มโลก
ดังที่เห็นและเป็นกันอยู่

๖๙. “พลังงานวิเศษ”ที่พิเศษชั่วครั้งคราว
อย่างนั้น ทาง“จิตนิยาม”ยุคนี้มีได้-เป็นได้บ้าง แต่
ยังไม่ถือว่าเป็น“สมมุติสัจจะ”ที่นำมาใช้ได้ถาวร
ยั่งยืนในยุคนี้สมัยนี้ เพราะทำได้เป็นเรื่องฉาบฉวย
พิเศษชั่วครั้งชั่วคราว แสดงได้ แต่ต้องรวบรวม
พลังกันอย่างหนัก และใช้ได้เฉพาะครั้งนั้นครานั้น
เท่านั้น เช่น อาจารย์ที่เล่นทาง“เจโต” บางท่าน
เช่นนักกอล์ฟ นักกำลังภายในชาวจีน หรือนักกอล์ฟ
อื่นๆ ที่เขาสามารถรวบรวมพลังพิเศษแสดงความ
สามารถพิเศษได้กันนั่นเอง และไม่ได้มากได้เก่ง
เหมือนบางกัปบางยุคหรือ “พลังพิเศษ”มันมีได้
จริงๆ ถ้าคนผู้นั้นสามารถรวบรวมพลังงานนั้นๆ มา
ใช้ได้ ไม่ใช่เรื่องที่ไม่มีเหตุ สะสมเหตุครบเพียงพอ
ก็มีผลจริงได้ ทุกอย่างมาแต่เหตุจริงๆ นี่คือ
“พลังงานโลก”ใช้กันเป็นภายนอก

๗๐. คนจึงหลงใหลความเป็น“โลก”ภายนอก
กันหนักกว่า“พลังภายใน”ในยุคนี้ เชื่อถือ “พลังงาน

โลก”มากกว่า“พลังอึดตา” เพราะ“พลังงานอึดตา”นำมาใช้ไม่เด่น ไม่ยั่งยืน แต่“พลังงานโลก”นำมาใช้ได้เด่นและยั่งยืนกว่า คนยุคนี้จึงให้ความสำคัญ “พลังงานโลก-พลังงานภายนอก”กันมาก ไม่เชื่อถือ“พลังงานอึดตา-พลังงานภายใน”กันแล้ว เพราะมันคนละยุคคนละสมัย มันไม่ใช่กาละของมัน

๗๑. เฉพาะอย่างยิ่ง“พลังงานปัญญาที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็นอึดตา” และจัดการกับ“อึดตา”ได้สำเร็จจริง จนอยู่เหนือความเป็น“อึดตา”ของตนจริง สามารถจัดการกับความ เป็น“อึดตา”ของตนให้ทำงานอย่างเหมาะสม เหมาะสมกับกาละสมัยได้จริง(อภิสังขารหรือ กัมมัฏฐาน) และ“อึดตา”ก็มีทั้งที่“อึดตาเป็นเจโต มีความฉลาดเป็นเอกา” และมีทั้ง“อึดตาที่ฉลาด เป็นปัญญา”

๗๒. ความเป็น“อึดตา”หมายความว่า พลังงานของสัตว์โลก เริ่มต้นเป็นจิตนิยาม ถือว่าเป็น“อึดตา”แล้ว ตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียว สะสมตัวกุของ กู มากขึ้นๆ หนักเข้าๆ คือแย่งมาเป็นของกูเอามาเป็นอึดตา มี“อึดตา”หนาแน่นมากเข้ามากเข้า อวิชชาที่แก่กล้ายิ่งๆ ขึ้น คนที่ไม่ได้รู้จักความเป็นจริงอย่างที่ว่าคร่าวๆ นี้ คนคนนี้เป็นตามที่เขาเป็นเขามี เพราะเขามีพลังงานแบบนี้แหละในตัวเอง มันก็เป็นอยู่จริง

๗๓. ดีไม่ดี(หมายความว่า ความไม่ดีที่ตนเอง หลงผิดว่าดี)เขาก็ทำ“อึดตา”ของเขาออกมาอย่าง น่าเกลียดก็ไมรู้ตัวเอง นอกจากไม่รู้ แล้วนึกว่าตัวเอง ทำเท่าทำแกง กูวิเศษอีก เป็นอย่างนั้นกันอยู่จริงๆ

๗๔. “ความโง่”(อวิชชา)ของคนมีซับซ้อนมาก สรุปลแล้ว พลังงานความรู้ พลังงานแห่งธาตุ เฉลียวฉลาด นั้นยังเป็นทั้ง“เอกา” และทั้งที่สามารถเป็น“ปัญญา” ดังที่ได้สาธยายมาให้ฟังกัน แล้วพอสมควร และยังจะได้สาธยายกันต่อไปอีก เท่าที่จะสาธยายได้ ตามภูมิที่อาตมาพอมิ

๗๕. ดังนั้น ความเป็นประชาธิปไตย จึงต้อง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก”และความเป็น

“อึดตา”และจัดการกับ“โลก-อึดตา”ได้อย่างผู้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“โลก” ที่เน้นความเป็นภายนอก และ“อึดตา”ที่เน้นความเป็นภายในได้อย่างมี “ลัทธิปริสธรรม ๗ และมหาปเทศ ๔” อย่างไม่มี “อคติ” และลัทธิปฏิวัติใน“ความเป็นกลาง” อย่างแท้จริง จึงจะไม่เห็นแก่ตัวแท้จริงเท่าที่ ตน“ไม่มีอึดตาแล้วจริงเท่านั้นๆ” และจัดการ กับ“โลก” ได้อย่างถูกต้องส่วนทั้งโลกที่เป็น“องค์ ประกอบของโลกภายนอก”ทั้ง“องค์ประกอบของ โลกภายในของผู้อื่นและของตน” จึงจะดงามในการ ประมาณ(มัตตัตตมุตตา) ชื่อว่าเป็นนักประชาธิปไตย ที่ดีแท้ “ทำได้”อย่างเหมาะสมอย่างควรเพราะ มี“กัมมัฏฐาน”

๗๖. ประชาธิปไตยจึงไม่ใช่เรื่องตื้น ๆ ง่าย ๆ มักง่ายแคยัดเอา“การเลือกตั้งของประชาชน” เป็นเรื่องใหญ่เรื่องสำคัญ ประชาธิปไตยนั้นมี องค์พหุพมากหลายกว่านั้น ลึกซึ้งสำคัญอย่างยิ่ง นัก ที่สังคมนุชย์ต้องมี เพราะมันหมายถึง ความ ไม่มี“โลกาธิปไตย”และ“อึดตาธิปไตย”มาใช้ในสังคม จึงจะมี“ธรรมาธิปไตย”(อำนาจที่เป็นธรรม)มา ประพฤติปฏิบัติจึงจะเกิด“ธรรมาภิบาล”(อภิบาลหรือ บำรุงเลี้ยงด้วยธรรม) ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงเป็น นักประชาธิปไตยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้วในมหาจักรวาล เพราะพระองค์เป็นนักประชาธิปไตยที่มี“อิสระ เสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-สมรรถภาพ-บุรณภาพ”ที่พิเศษยิ่ง

๗๗. ประชาธิปไตยที่ดีแท้สัมบูรณ์จริงนั้น เป็นเรื่องของ“พหุชนาญาลิทธิราช” หมายความว่า เป็น“อำนาจของพระราชากับอำนาจของปวง ประชาชนทั้งหลาย” ซึ่งต่างก็ใช้“ธรรมเป็นอำนาจ” นั่นคือ กษัตริย์ก็ทรงมี“ธรรมาธิปไตย” และ ปวงประชาชนทั้งหลายก็ต่างมี“ธรรมาธิปไตย” สังคมประเทศจึงเกิดความเป็นอยู่กันอย่างสงบสุข กันทั้งชาติเพราะต่างก็มี“อำนาจ”คือพลังทั้ง เบื้องบนทั้งเบื้องล่างสมานกันอยู่ด้วย“ธรรม” ผู้สนใจก็โปรดติดตาม เราจะได้สาธยาย เรื่องประชาธิปไตยกันอยู่อีกนานเท่านั้น. ๓

การเรียนรู้หนทางที่จะใช้ทรัพยากรซึ่งมีจำนวนจำกัดอย่าง “มีประสิทธิภาพ” เพื่อแก้ปัญหาในชีวิตให้ได้อย่าง “มีประสิทธิภาพมากที่สุด” จนชีวิต “มีความสุขอย่างยั่งยืน” จึงเป็นจุดมุ่งหมายแห่งปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียง

กิจกรรมนักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโค

เปลี่ยนกระบวนการทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

แต่ก็คล้ายกับช่วงต่อของการเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ครั้งสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์อารยธรรมมนุษย์ เหมือนคนที่เชื่อในกระบวนการทัศน์ว่า “โลกแบน” แล้วรู้สึกว่าการแล่นเรือไปข้างหน้าเรื่อยๆ ในมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ จะนำไปสู่การตกจากพื้นโลกซึ่งทำให้ผู้คนทั้งหมดบนเรือต้องตายพร้อมกันหมด คนที่ยึดในกระบวนการทัศน์ทางเศรษฐศาสตร์แบบเก่าก็อาจรู้สึกคล้ายคลึงกันว่า วิธีคิดภายใต้กระบวนการทัศน์ใหม่ของเศรษฐกิจพอเพียงนี้เป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัว เพราะถ้าหากไปทำให้การบริโภคของผู้คนลดลง สินค้าและบริการต่างๆ ก็จะไม่ออก ก็กิจการหลายอย่างอาจต้องปิดตัวลง ผู้คนจะตกงานและประสบกับความอดอยากขาดแคลนเนื่องจากไม่มีเงินซื้อหาสิ่งต่างๆ สำหรับบริโภค สุดท้ายเมื่อเศรษฐกิจตกต่ำและรัฐเก็บ

ภาษีได้น้อยลง รัฐบาลก็จะไม่มีเงินงบประมาณไปใช้แก้ปัญหาต่างๆ ของประชาชน อันจะส่งผลทำให้วิกฤติปัญหาของสังคมขยายตัวกว้างออกไปมากขึ้นๆ ฯลฯ (ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาในการสร้างความเข้าใจ โทมัส คูน จึงสังเกตเห็นว่าการเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ของมนุษย์แต่ละครั้ง จะใช้เวลานานนับช่วงอายุคน และคนที่เชื่อในกระบวนการทัศน์เก่ามักจะไม่ค่อยยอมเปลี่ยนมาเชื่อกระบวนการทัศน์ใหม่ ที่เป็นอยู่โดยมากมักจะเป็นคนรุ่นใหม่ที่หันมาเชื่อกระบวนการทัศน์ใหม่ และรอจนคนรุ่นเก่าๆ ซึ่งไม่ยอมเปลี่ยนแปลงความเชื่อของตนตายไปหมดแล้ว ความคิดกระบวนการทัศน์ใหม่จึงจะได้รับความยอมรับจากผู้คนอย่างกว้างขวางให้กลายเป็นกระบวนการทัศน์หลักขององค์ความรู้ด้านนั้นๆ แทนที่องค์ความรู้ในกระบวนการทัศน์เดิมที่

มนุษย์เคยเชื่อถือ)

การศึกษาวิถีเศรษฐกิจพอเพียง

จุดหมายของทุกชีวิตอยู่ที่การแก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ ตั้งแต่ตื่นเช้าขึ้นมา จวบจนเข้านอน ตั้งแต่เด็กจวบจนแก่ ตั้งแต่เกิด จวบจนตาย จะเห็นได้ว่ากิจกรรมทุกอย่างของชีวิตล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อการแก้ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์อย่างใดอย่างหนึ่งทั้งสิ้น เช่น แคนั่งเฉยๆ ลัก ๑-๒ นาที เราก็มารู้สึกถูกบีบคั้นจากความปวดเมื่อย และความกังวลเรื่องต่างๆ ให้ต้องขยับแขนขา หรือเดินไปทำโน่นทำนี่เพื่อผ่อนคลายความบีบคั้นที่เกิดขึ้นนั้นๆ ในภาพรวมของชีวิตที่กว้างขึ้น ความหิวเป็นความบีบคั้นในชีวิตการทำงานเพื่อหาอาหารเลี้ยงชีพคือกิจกรรมการแก้ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่เกิดขึ้น ความเจ็บป่วยเป็นความทุกข์ในชีวิต การหายารักษาอาการเจ็บป่วยคือการแก้ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่เกิดขึ้นกับชีวิต การไม่มีที่อยู่อาศัยและเครื่องนุ่งห่มอย่างพอเพียงเป็นความทุกข์ การแสวงหาที่อยู่อาศัย ตลอดจนเครื่องนุ่งห่มให้พอเพียงแก่ความต้องการของชีวิต คือการแก้ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่เกิดขึ้น ฯลฯ

ด้วยเหตุนี้เป้าหมายของการศึกษาในทุกสังคม จึงควรจะอยู่ที่การพัฒนาสติปัญญาเพื่อทำให้ผู้คนสามารถแก้ปัญหาทั้งหลายทั้งปวงที่เผชิญในชีวิตได้อย่างถูกต้องเที่ยงตรง ในทิศทางที่ช่วยให้ปัญหาต่างๆ คลี่คลายลงได้อย่างมี **“ประสิทธิผล”** สูงสุด เกิด **“ประโยชน์สุข”** มากที่สุด ตลอดจนทำให้ **“มีความสุข”** อย่างยืนนานที่สุด

ขณะเดียวกันการที่มนุษย์เป็นสัตว์สังคม อันจำเป็นต้องอาศัยอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ เพื่อพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการหาอาหารและปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต รวมถึงการป้องกันภัยคุกคามต่างๆ การสร้างประโยชน์สุขต่อสังคม

ส่วนรวม จึงเป็นเงื่อนไขจำเป็นประการหนึ่งที่จะช่วยให้ประโยชน์สุขของปัจเจกบุคคลมีความมั่นคงยั่งยืนยิ่งขึ้น ฉะนั้นการเรียนรู้หนทางที่จะใช้ทรัพยากรซึ่งมีจำนวนจำกัดของโลกอย่าง **“มีประสิทธิผล”** เพื่อแก้ปัญหาทั้งหลายทั้งปวงในชีวิตให้ได้ อย่าง **“มีประโยชน์ที่มากที่สุดสำหรับคนจำนวนมากที่สุด”** จนชีวิต **“มีความสุขอย่างยั่งยืน”** จึงเป็นจุดมุ่งหมายแห่งปรัชญาการศึกษา ภายใต้กระบวนการทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียง

จากหลักเศรษฐกิจพอเพียงตามที่ได้กล่าวถึงในบทที่ ๒ ซึ่งให้เห็นว่า เศรษฐกิจพอเพียงตามนัยแห่งพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๓ นั้น คือหลักคิด (mental model) ที่ให้ยึด **“ผลที่ดี”** เป็นตัวตั้งหรือเป็นเป้าหมายของกิจกรรมในทุกเรื่อง โดยองค์ประกอบของผลที่ดีมี ๓ ด้านได้แก่ เป็นสิ่งที่ **“มีประสิทธิผล”** (อันคือใช้ทรัพยากรน้อยแต่สามารถช่วยให้บรรลุถึงเป้าหมายของผลที่ต้องการได้สูงสุด) **“มีประโยชน์”** (อันคือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหานั้นๆ ได้มากที่สุด ทั้งต่อตนเองและผู้อื่นโดยรวม) ตลอดจนทำให้ **“มีความสุข”** (อันคือก่อให้เกิดความสุขที่ยั่งยืนในภาพรวมระยะยาว โดยไม่ใช่แค่ให้ความสุขระยะสั้นแล้วสร้างปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่มากกว่าติดตามมาในภายหลัง) เมื่อได้ใช้สติปัญญาพิจารณาด้วยความรอบรู้รอบคอบในการกำหนดเป้าหมายของ **“ผลที่ดี”** อย่างถูกต้อง และเรียนรู้ว่าควรจะทำ **“เหตุ”** อะไรเพื่อนำไปสู่ผลที่ดีดังกล่าวแล้ว ก็ให้ลงมือทดลองประพฤติปฏิบัติเพื่อพิสูจน์สมมติฐานตามที่ตั้งไว้นั้นๆ ให้ถึงจุด **“พอดีพอประมาณ”** ที่จะนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงต่างๆ จนได้ข้อสรุปที่จะตกผลึกเป็น **“ภูมิคุ้มกัน”** ของสติปัญญา ซึ่งสามารถจะนำไปใช้เป็นเครื่องมือแก้ปัญหาอื่นๆ ของชีวิตได้อย่าง **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”** ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

(ตอนที่ ๔๑)

ลำไส้ใหญ่ยาว ๑.๕ เมตร ทุกเช้าตื่นขึ้นมาควร 'ตึมน้ำอุ่น' ให้ได้ ๕ แก้ว เพื่อช่วยให้ขับถ่ายเอาอาหารเก่าออกมา ให้มากที่สุด หรือยาวถึง ๑.๕ เมตรได้ยิ่งดี ฉะนั้น ถ้าเราเอาน้ำอุ่นช่วยแล้ว ยังต้องพยายามเป่าลมหายใจให้ยาวๆ เพื่อให้ 'ลำไส้ใหญ่' ขยับ บีบตัวให้อาหารเก่าออกมาให้หมด พิษต่างๆ ที่อยู่ในอาหารเก่าจะหมดไป ถ้าเราถ่ายได้ ๑.๕ เมตร ทุกวันจะช่วยให้ สิว ผื่น กระจ่างต่างด่า หลุดล่อนออกไป อย่างแน่นอน

๒. อิริยาบถ ในแต่ละวันเราควรจะใช้ิริยาบถต่างๆ ทั้งยืน, เดิน, นั่ง, นอน สลับสับเปลี่ยนกันให้เหมาะสม ถ้าหากอยู่ในท่าทางอย่างใดอย่างหนึ่งมากเกินไปหรือไม่ใช้นานๆ ร่างกายและเส้นเอ็น ก็จะเปลี่ยนแปลงและเกิดความผิดปกติไป

วิธีให้เปลี่ยนอิริยาบถ ที่ง่ายที่สุด คือ เราควรตึมน้ำซ้วโมงละ ๑-๒ แก้ว เพื่อให้ปวดฉี่ จะได้ไปขับเอาเม็ดเลือดเสียทิ้งทุก ๒ ชั่วโมง

การยกสิ่งของที่หนักอยู่บ่อยๆ ก็จะทำให้ 'ลำไส้ทั้งเล็กและใหญ่' ต้องเกร็งตัวตลอดเวลาที่ยก ตอนเป็นหนุ่ม เป็นสาวก็ไม่เป็นไร แต่พอแก่ตัว อายุมากขึ้น(จาก ๕๐ปีขึ้นไป) ก็ยังยกอีก ยิ่งจะทำให้ 'ลำไส้' ที่บวมหดตัวได้ยาก ทุกครั้งที่

ยกของหนัก ควรหากระเป๋าน้ำร้อน หรือทับหม้อเกลือ เพื่อให้ลำไส้ที่บวมหดกลับเข้าที่ เหมือนคนคลอดลูก อยู่ไฟ หรือทับหม้อเกลือ ช่วยให้อาการปวดหลัง ปวดเอว ลดลงได้

๓. ความร้อนและความเย็น ใครที่เคยอยู่ในที่เย็นไปถูกความร้อนมาก หรือใครเคยอยู่ในที่ร้อนไปถูกความเย็นมาก เช่น เคยอยู่ในที่เปิดเผยอากาศถ่ายเท แล้วต้องไปอยู่ในที่ร้อนอบอ้าว หรือใครเคยอยู่ในร่มแล้วต้องออกไปอยู่กลางแจ้ง แดดร้อนไม่มีร่มกำบัง ร่างกายย่อมไม่สามารถปรับตัวได้ทัน ทำให้เจ็บป่วยได้ ธรรมชาติของร่างกายควรดูแลไม่ให้ร้อนเกิน หรือเย็นเกิน จึงจะสมดุลไม่เจ็บป่วย

ที่เราอยู่ทุกที่ ควรโปร่งโล่ง จะมีออกซิเจน (พัดมาทางทิศตะวันตก) ที่ ๒๑% ทำให้ไม่อึดอัด ไม่ป่วยง่าย

๔. การอดนอน อดข้าว อดน้ำ การอดทั้ง ๓ ประเภทนี้ เมื่อถึงเวลามีเหตุจำเป็นให้ต้องอด ก็สามารถอดได้ แต่หากปล่อยให้ล่วงเลยเวลาไปมาก ธาตุจะแปรปรวน

‘การอดนอน’ หมายถึง ร่างกายต้องนอน ที่ ๒๑.๐๐ น. และตื่นที่ ๐๓.๐๐ น. เพื่อให้ร่างกาย ได้ซ่อมแซมตัวเอง และร่างกายจะสร้างฮอร์โมนในช่วงนี้ด้วย ทำให้ร่างกายเปล่งปลั่ง มีน้ำมีนวลเสมอ

ถ้าเรานอนหลับตั้งแต่ ๒๑.๐๐ น. แต่ตื่น กลางดึกขึ้นมาฉับย่อยๆ จะทำให้เราพักผ่อนได้น้อย หรือบางคน ตื่นกลางดึกแล้วจะหลับต่ออยากมาก นี่คือ ปัญหาของ ‘น้ำดีข้น’ เพราะหายใจสั้นๆ บ่อยๆ ถ้าเราปรับเปลี่ยน พยายามเป่าลมหายใจยาวๆ จะช่วยทำให้ ‘ถุงน้ำดี’ เปิดกว้าง สร้าง ‘ฮอร์โมน’ ได้เพิ่มขึ้น การตื่นฉีกกลางดึก ก็ลดลง จนหมดไป

‘การอดน้ำ’ หมายถึง ปกติร่างกายเราต้องมีน้ำเข้าไป ๒-๓ ลิตร/วัน

ถ้า ‘ทำงานหนัก’ ก็ยิ่งต้องดื่มน้ำเพิ่มขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้ร่างกายขับเอาขยะที่เกิดจากการทำงานหนัก ทั้งใช้แรงกาย และใช้สมอง

ถ้ายัง ‘นอนดึก’ มากเท่าไร ทำให้ร่างกายไม่ได้ซ่อมตัวเอง แต่ต้องเบิกแร่ธาตุสำรองมาใช้ ตลอดเวลาที่นอนดึก เมื่อนอนดึกมากๆ ร่างกายจำเป็นต้องดึงน้ำจาก ‘ระบบทางเดินอาหาร’ มาปรับสมดุล จึงทำให้ ‘การขับถ่าย’ เป็นไปด้วยความลำบาก จนถึงขั้น ท้องผูก มีกษัยเถาดาน จนเป็นกระดานหิน ทำให้ปวดหลัง ปวดเอวง่าย เพราะการเป็นกระดาน หรือกระดานหิน หมายถึง ‘ลำไส้เล็กและใหญ่’ บวม จากการเกร็งในการยกของหนัก หรือเกร็งเพราะมีแก๊สมากเกิดขึ้น กลายเป็น ‘กรดไหลย้อน’ ได้

๕. กลั้นอุจจาระ ปัสสาวะ ทั้งอุจจาระและปัสสาวะเป็นของเสียที่ร่างกายต้องการขับออกมาภายนอก ดังนั้น การกลั้นให้สิ่งเหล่านี้

ตกค้างอยู่ภายในร่างกายย่อมเป็นสาเหตุให้ธาตุแปรปรวนได้ ลำไส้ใหญ่ยาว ๑.๕ เมตร ทุกเช้าตื่นขึ้นมาควร ‘ดื่มน้ำอุ่น’ ให้ได้ ๕ แก้ว เพื่อช่วยให้ขับถ่ายเอาอาหารเก่าออกมา ให้มากที่สุด หรือยาวถึง ๑.๕ เมตรได้ยิ่งดี ฉะนั้น ถ้าเราเอาน้ำอุ่นช่วยแล้ว ยังต้องพยายามเป่าลมหายใจให้ยาวๆ เพื่อให้ ‘ลำไส้ใหญ่’ ขยับ บีบตัวให้อาหารเก่าออกมาให้หมด พิษต่างๆ ที่อยู่ในอาหารเก่า จะหมดไป ถ้าเราถ่ายได้ ๑.๕ เมตร ทุกวัน จะช่วยทำให้ สิว ฝ้า กระ ต่างดำ หลุดล่อนออกไปอย่างแน่นอน

ในสมัยโบราณ เขาจะกินผักน้ำพริก หรือกินข้าวกินปลาเท่านั้น ลัทธิอื่นๆ แพบจะกินน้อยมาก นอกจากเวลามีงานประเพณีเท่านั้น

เราควรหาผักและน้ำพริก ผลไม้ต่างๆ กินให้ได้ ก่อนมีอาหารทุกมื้อ จะทำให้มีเส้นใย ขับเคลื่อนเอาอาหารเก่าออกได้อย่างมาก โรคร้ายไข้เจ็บจึงลดน้อยลง

ปัจจุบันมีแต่ความเร่งรีบ ชีวิตอยู่บนรถ อยู่บนท้องถนน จึงทำให้เราไม่กล้าดื่มน้ำมากๆ เพราะรถติด เข้าห้องน้ำลำบาก นี่ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่ง

๖. ทำการเกินกำลัง การเกินกำลังในที่นี้หมายถึง รวมถึงทั้งทางร่างกายและความคิด เช่น การยก, แบก, หิ้ว, หาม, ฉุดและลากสิ่งของที่มีน้ำหนักมาก เกินกว่ากำลังของตนเอง ตลอดจนถึงการใช้ความคิดหมกมุ่นในเรื่องหนึ่งๆ หรือหลายเรื่องมากเกินไป จนเกิดเป็น ‘ความเครียด’ โดยไม่รู้ตัว

ทุกวันนี้มีแต่เรื่องรีบๆ เร่งๆ ทุกเรื่อง ไม่รู้ว่า จะรีบเพื่ออะไร ยิ่งทำงานรีบมากเท่าไร ก็ทำให้เราหายใจสั้นมากเท่านั้น และ

- ต้องทำงานหนักๆ ทั้ง
- หนักกาย ทำให้ลำไส้บวม
 - หนักใจ เพราะใช้ความคิดมากๆ กับงาน และ
 - บวกกับนอนดึกเกิน ๒๑.๐๐ น.

คนใช้ ‘ความคิด’ จะมี ‘ลำไส้บวม’ มากกว่า คนใช้แรงงานเสียอีก ยังไม่รวมถึง ความเครียด ความกังวล และอารมณ์ต่างๆ ถ้ามีอารมณ์ร่วมด้วย ‘ลำไส้’ ก็ยิ่งจะบวมมากขึ้นอีก

การออกหมายเรียกนั้น ถ้าลูกหนี้หรือบุคคลภายนอก
 ไม่ยอมมาศาลอาจถูกออกหมายจับได้
 และเมื่อมาศาลแล้วและเข้าให้ปากคำในชั้นไต่สวน
 โดยการเบิกความเท็จ ลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลดังกล่าว
 ก็อาจจะโดนตั้งข้อหาเบิกความเท็จในทางอาญาได้

การไต่สวนเกี่ยวกับ กิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา

เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาเมื่อชนะคดีแล้ว ถ้าลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ยอมชำระหนี้ตามคำพิพากษาเมื่อลูกหนี้ตามคำพิพากษาทราบค่าบังคับและพ้นระยะเวลาที่ศาลกำหนดให้ชำระหนี้ตามคำพิพากษาในค่าบังคับแล้ว ถ้าเจ้าหนี้ประสงค์จะได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษา เจ้าหนี้ต้องขออนุญาตบังคับคดีเพื่อบังคับคดีโดยยึดหรืออายัดทรัพย์สินของลูกหนี้ ถ้าทรัพย์สินดังกล่าวไม่ใช่เงินสดก็ต้องนำไปขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้เจ้าหนี้จนครบ ถ้ามีเหลือก็ต้องคืนให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา

ความหนักใจของเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาทั้งหลายก็คือว่า เจ้าหนี้ต้องสืบหาให้ได้ว่าลูกหนี้ตามคำพิพากษามีทรัพย์สินใดบ้างพอที่จะยึดหรืออายัดมาชำระหนี้ได้ ทั้งระยะเวลาในการสืบหา นั้นมีระยะเวลาเพียง ๑๐ ปี เท่านั้น แม้จะพบทรัพย์สินของลูกหนี้แต่ถ้าพ้นระยะเวลาบังคับคดีแล้วก็ไม่อาจยึดหรืออายัดได้อีก

ในกรณีที่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาขอให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการบังคับคดี ไม่ใช่ศาลต้องดำเนินการให้ตามที่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาร้องขอเสมอไป หากศาลมีเหตุผลสงสัยว่าไม่สมควร

บังคับคดีแก่ทรัพย์สินใด หรือมีเหตุผลสมควรอย่างอื่นเพื่อบังคับคดีบุคคลภายนอกที่อาจได้รับความเสียหายจากการดำเนินการดังกล่าว ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตให้มีการบังคับคดีตามที่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาขอ ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ขอหรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาวางเงินหรือหาประกันต่อศาลตามจำนวนและภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควรเพื่อเป็นประกันการชำระค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายอันพึงเกิดขึ้นเนื่องจากการดำเนินการบังคับคดีดังกล่าว ถ้าผู้ขอบังคับคดีไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลอาจมีคำสั่งยกคำขอให้ดำเนินการบังคับคดีได้

ถ้าเกิดความเสียหายจากการบังคับคดีโดยความผิดหรือเลินเล่อของเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาที่ขอบังคับคดี ผู้ที่ได้รับความเสียหายอาจยื่นคำร้องขอต่อศาลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่มีการดำเนินการบังคับคดีเพื่อขอให้ศาลสั่งให้ผู้ขอบังคับคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตนได้ และเมื่อศาลไต่สวนแล้วเห็นว่าคำร้องนั้นฟังได้ ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้ขอบังคับคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร ถ้าบุคคลดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ผู้เสียหายอาจร้องขอต่อศาลให้บังคับคดีแก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา

คนนั้นเสมือนหนึ่งว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา

จะเห็นได้ว่าแม้ขณะคดีแล้วก็ไม่ใช้หลักประกันว่าจะได้รับชำระหนี้เต็มตามคำพิพากษาเสมอไป การสืบหาทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้น ไม่ใช่ทำได้ง่ายๆ ถ้ายึดผิดพลาดบุคคลภายนอกก็จะมาร้องขจัดทรัพย์สินว่าไม่ใช่ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ขอให้ปล่อยทรัพย์สินนั้นได้ แม้ลูกหนี้จะเป็นเจ้าของแต่อาจจะเป็นเจ้าของทั้งหมด ถ้าเป็นเจ้าของรวม เช่น ของพี่น้องร่วมอยู่ด้วย หรือเป็นสินสมรส หรือของหุ้นส่วน ลูกหนี้อาจเป็นเจ้าของเพียงครึ่งเดียว หรือบางส่วน เมื่อขายทอดตลาดแล้วต้องเอาเงินที่ขายได้แบ่งให้เจ้าของที่เป็นเจ้าของร่วมกับลูกหนี้ครึ่งหนึ่ง หรือตามส่วนก่อน แล้วนำส่วนที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งหรือบางส่วนที่เป็นของลูกหนี้ตามคำพิพากษามาชำระหนี้ ถ้ามีเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหลายราย แต่ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาที่หาพบหรือสืบทราบมาไม่มีพอที่จะชำระหนี้เจ้าหนี้ได้ทุกราย ก็ต้องเฉลี่ยกันระหว่างเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ถ้าหนี้มากก็ได้รับชำระหนี้มาก หนี้น้อยก็ได้รับชำระหนี้ น้อย เป็นไปตามสัดส่วนของจำนวนหนี้

ในการบังคับคดีนั้น ถ้าเจ้าหนี้ตามคำพิพากษามีเหตุสมควรเชื่อได้ว่าลูกหนี้ตามคำพิพากษามีทรัพย์สินที่จะต้องถูกบังคับคดีมากกว่าที่ตนสืบทราบมา หรือลูกหนี้ตามคำพิพากษามีทรัพย์สินที่จะต้องถูกบังคับคดีแต่ไม่ทราบว่าทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่หรือเก็บรักษาไว้ที่ใด หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าทรัพย์สินใดเป็นของลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือไม่ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอาจยื่นคำขอฝ่ายเดียวโดยทำเป็นคำร้องเพื่อให้ศาลทำการไต่สวน

กรณีที่ศาลเห็นสมควรเพื่อประโยชน์แก่การบังคับคดี ในคดีเล็กน้อยหรือคดีโมโนสาเร่ ศาลมีอำนาจออกหมายเรียกลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือเรียกบุคคลอื่นที่เชื่อว่าอยู่ในฐานะที่จะให้ถ้อยคำอันจะเป็นประโยชน์มาศาลด้วยตนเองเพื่อการไต่สวน เช่นว่านั้นได้ และมีอำนาจสั่งให้บุคคลนั้นๆ ส่งเอกสารหรือวัตถุพยานซึ่งอยู่ในความยึดถือหรืออำนาจของ

ผู้นั้น เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาทั้งนี้ ตามกำหนดและเงื่อนไขใดๆ ที่เห็นสมควร

การออกหมายเรียกนั้น ถ้าลูกหนี้หรือบุคคลภายนอกไม่ยอมมาศาลอาจถูกออกหมายจับได้ และเมื่อมาศาลแล้วและเข้าให้ปากคำในชั้นไต่สวนโดยการเบิกความเท็จ ลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลดังกล่าวก็อาจจะโดนตั้งข้อหาเบิกความเท็จในทางอาญาได้

การยื่นคำขอให้ศาลทำการไต่สวนเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้น ต้องยื่นต่อศาลที่ได้พิจารณาและวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดีนั้นในศาลชั้นต้น เพราะเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดหรือทำคำสั่งในเรื่องใดๆ อันเกี่ยวด้วยการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล

การบังคับคดีนั้นตามปกติต้องขอหมายบังคับคดีที่ศาลที่ได้พิจารณาและวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดีนั้นในศาลชั้นต้น แต่บางครั้งทรัพย์สินหรือกิจการหรือสิทธิต่างๆ ที่ลูกหนี้อาจมีสิทธิได้รับประโยชน์อยู่นอกเขตศาลที่ได้พิจารณาและวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดีนั้นชั้นต้น เช่น ลูกหนี้กู้เงินเจ้าหนี้ที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลาแล้วไม่ยอมชำระหนี้ตามกำหนดเจ้าหนี้ก็ต้องฟ้องคดีที่ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลแขวงสงขลาแล้วแต่ว่าทุนทรัพย์เกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาทหรือไม่ ถ้าไม่เกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาทต้องฟ้องที่ศาลแขวงสงขลาถ้าเกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาทต้องฟ้องต่อศาลจังหวัดสงขลา เมื่อขณะคดีแล้วเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือโจทก์สืบทราบมาว่าจำเลยนำรถยนต์ไปแล่นรับสงคนโดยสารอยู่ที่จังหวัดสตูล การขอหมายบังคับคดีก็ต้องขอที่ศาลจังหวัดสงขลาหรือศาลแขวงสงขลาที่พิจารณาพิพากษาคดีแล้วแต่กรณี แล้วศาลแขวงสงขลาหรือศาลจังหวัดสงขลาจะขอให้ศาลจังหวัดสตูลดำเนินการบังคับคดีแทนให้ แต่ถ้าโจทก์หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหารถยนต์คันดังกล่าวไม่พบไม่รู้ว่าลูกหนี้ตามคำพิพากษานำไปจอดซุกซ่อนไว้ที่ใดที่จังหวัดสตูล ไม่อาจนำเจ้าพนักงานบังคับคดีที่สำนักงานบังคับคดีและวางทรัพย์สินจังหวัดสตูลไปยึดได้ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาต้องยื่นคำร้อง

ให้ไต่สวนลูกหนี้เกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ศาลจังหวัดสงขลาหรือศาลแขวงสงขลาไม่ใช่ไปยื่นให้ไต่สวนลูกหนี้เกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ศาลจังหวัดสตูล

ก่อนถึงวันไต่สวนนั้น เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาประสงค์จะให้ศาลไต่สวนใครบ้าง เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาก็ต้องแสดงบัญชีพยาน มีชื่อที่อยู่แล้วขอหมายเรียกให้บุคคลดังกล่าวมาศาลในวันไต่สวนและถ้าต้องการจะอ้างพยานหลักฐานใดก็ขอหมายเรียกหรือคำสั่งเรียกให้บุคคลที่ครอบครองวัตถุพยานหรือพยานเอกสารนั้นให้จัดส่งมาศาลก่อนวันไต่สวน เช่น การขอหลักฐานการจดทะเบียนมาจากขนส่งจังหวัดสงขลา หรือขนส่งจังหวัดสตูล เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือทนายความของเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาก็ต้องมาตรวจสอบว่าวัตถุพยานหรือเอกสารที่ขอไปนั้น ผู้ที่ครอบครองได้จัดส่งมาถูกต้องครบถ้วนแล้วหรือไม่ และหมายเรียกให้บุคคลต่างๆ มาเบิกความในวันไต่สวนส่งได้หรือไม่ เพราะหากถึงวันนัดไต่สวนบุคคลดังกล่าวไม่มาศาลโดยไม่มีเหตุอันควร เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอาจขอให้ศาลออกหมายจับและขอเลื่อนการไต่สวนออกไปได้

บางครั้งพยานที่นำมาไต่สวนอยู่นอกเขตศาลที่ได้พิจารณาและวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดีนั้นก็จำเป็นที่จะต้องนำพยานเข้าไต่สวนโดยสืบพยานผ่านจอภาพ

การไต่สวนจำเลยนั้นตราบไต่ที่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษายังไม่ได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษาหรือได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษาแล้วแต่ยังไม่ครบและยังไม่ครบ ๑๐ ปีนับแต่มีการวินิจฉัยคดีนั้น เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาก็มีสิทธิที่จะขอให้ศาลทำการไต่สวนเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้ แม้เคยไต่สวนมาแล้วและยึดทรัพย์ได้หรือไม่ได้มาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ต่อมาเจ้าหนี้ไปสืบทราบมาใหม่ หรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาไปมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินชิ้นใหม่ หรือไปมีกิจการใหม่ หลังจากไต่สวนครั้งแรกแล้ว แต่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาไม่ทราบแน่ชัด เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาก็มีสิทธิที่จะยื่นคำขอให้ศาลทำการไต่สวนเกี่ยวกับ

กิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาใหม่ได้ ไม่ใช่การดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำแต่อย่างใด ยิ่งถ้าได้ความว่าครั้งแรกที่ไต่สวนลูกหนี้ตามคำพิพากษาปกปิด โดยเบิกความเท็จ ลูกหนี้ตามคำพิพากษาอาจถูกดำเนินคดีอาญาฐานเบิกความเท็จได้

การขอให้ศาลทำการไต่สวนเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้น ต้องได้รับความก่อนว่า เป็นการบังคับคดีในกรณีที่เป็นหนี้เงิน หรือศาลพิพากษาให้จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาส่งมอบทรัพย์ หรือชดใช้ค่าเสียหายเป็นตัวเงิน แต่ในกรณีที่ฟ้องขับไล่ และไม่มีการบังคับคดีในส่วนของค่าเสียหาย หรือกรณีที่การบังคับคดีในกรณีที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาต้องออกไปจากอสังหาริมทรัพย์ ที่อยู่อาศัย หรือทรัพย์ที่ครอบครอง หรือการบังคับคดีในกรณีที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาต้องรื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง ไม้ยืนต้น ไม้ล้มลุก หรือธัญชาติ หรือขนย้ายทรัพย์สิน ออกไปจากอสังหาริมทรัพย์ ที่อยู่อาศัย หรือทรัพย์ที่ครอบครอง หรือการบังคับคดีในกรณีที่ทำให้กระทำการหรืองดเว้นกระทำการ รวมทั้งการบังคับคดีในกรณีได้มาซึ่งทรัพย์สินที่ต้องจดทะเบียน นั้นไม่อาจที่จะขอให้ศาลทำการไต่สวนเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาได้ ต้องบังคับคดีโดยขอให้ศาลจับกุมหรือกักขังลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือมีหนังสือถึงเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องให้แก้ไขชื่อทางทะเบียน

และในกรณีที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลภายนอกนำเงิน สมุดบัญชีธนาคาร หนังสือประกันของธนาคาร หรือหลักประกันอย่างอื่นซึ่งอาจจ่ายเป็นเงินแทนได้ มาวางต่อศาล หรือตามคำสั่งศาล เช่นคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา หรือทุเลาการบังคับคดีในระหว่างอุทธรณ์ ฎีกา หรือในกรณีอื่นใดแล้ว เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในคดีนั้นชอบที่จะร้องขอต่อศาลให้สั่งจ่ายเงินหรือดำเนินการเรียกเงินมาจ่ายแก่ตนได้อยู่แล้ว ถ้าพอเพียงก็ไม่จำเป็นต้องขอให้ศาลทำการไต่สวนเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาอีก แม้ขอมาศาลก็ต้องยกคำร้อง ๓

ขอนอบน้อมมกัตถัญญเทิดพระคุณ
“พ่อครูสมณะโพธิรักษ์”
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔

จงรู้จัก “ชีวิต” ในดีที่สูงสุด
แล้วจงใช้ “ชีวิต”
ให้มีประโยชน์สูง-ประจักษ์สุด
(สมณะโพธิรักษ์)

● ชไมพร ตันตราภรณ์ ●

ขอนอบน้อมมกัตถุญญเทิดพระคุณ
๔๗ ปีแห่งการเขียนกถ์พระธรรมจักร
สนับสนุน “เราคิดอะไร”
ยีนหยัดก้าวสู่ปีที่ ๒๔

ผู้รู้แท้จริง และทำ “ความว่าง”
ได้เก่งได้ละเอียดสุดจริง
จึงคือ ผู้ทำประโยชน์แก่โลกได้มากที่สุด
และเป็น “คุณประโยชน์” ชนิดที่มี “คุณภาพ”
หรือเป็น “งาน” ที่มีค่าสูงสุด
(สมณะโพธิรักษ์)

* แร่สี่ธรรม ต้นวรกุล

ขอนอบน้อมมกัตถุญญบูชาคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ให้กำลังใจ “เราคิดอะไร”
ยีนหยัดก้าวสู่ปีที่ ๒๔

เราจะรู้จัก “ทุกข์” ที่น่าเบื่อ
แต่เราจะไม่เบื่อกับทุกข์
ด้วยการทำตนให้อยู่เหนือทุกข์นั้นๆ ให้ได้
ถ้าเห็นว่าการนั้นดีแล้ว ควรแล้ว หรือจำเป็น
(สมณะโพธิรักษ์)

* สุวณิ คัมมกสิกิจ

ขออนบ๋นอ้บศร้ทธาเทคพระคุณ “พ่อครูสมณะโพธิ์ริกษ์”
 ๔๗ พรรษาบนเส้นทงส้บมออาริยมรรค
 ขอแสดงควมอินดี “เราคิดอะไร” ก้วสูปีที่ ๒๔

อาศรมปลอ่ยสัตว์

5/13 -15 ซอยนวมินทร์ 54
 ตรงซ้บมลินธนาแมนซ้บตีก 3
 ถนนนวมินทร์ บ้บงุม คลองงุม
 กทม.10240

อร้อยกับอาหารม้งสวีร์ดีหลกหลายรายการ ด้วยห้องแอร์เย็นสบาย
 น้ำผลไม้ น้ำสมุนไพโรชา ตะคร้ และอื่ๆ
 ให้บริการอาหารบ้บโดล้บบ้าน
 เมนูเดีตของทงร้บ ก้วยเตี๋ยลวยสวน ก้วยเตี๋ยลวยสุตริงลิต และอาหารตามล้บ
 ทุกกๆ เสาร์-อาทิตย์มีรายการอาหารเพิ่มเติมนี้
 ก้วยเตี๋ยลวยสวน ซ้บคลูกกะบิ ซ้บมันโก
 รวมก้วยเตี๋ยเรอริงลิต น้ำใส น้ำซ้บ ต้มย้ และเย็นตาโฟ
 สอบลถามตรงได้ที่บ้บวิไล 09 4931 0013
 ภายในร้บยังมีบริการหลกหลายผลิตกัณซ้บสุขภาพ โอท้อป ของบ้บาสจัด จ.อ้งทอง

ร้านอาหาร
ม้งสวีร์ดี(เจ)
 ซ้บวิไล

บ้บอาหารหลกหลายวิด้อบรับทุกกัณ
 ก้วยเตี๋ยลวยเรอริงลิต
 ก้วยเตี๋ยลวยต้มย้ ๓5 / 40 .-
 เย็นตาโฟ / 40 .-
 ก้วยเตี๋ยลวยน้ำใส 30 / 40 .-
 เกาหลา / 40 .-
 สุกี้ 40 .-
 บ้บวรดกแกง 1 อ่ย้ง 25.-
 บ้บวรดกแกง 2 อ่ย้ง 30.-

094-931-0013 (บ้บวิไล)
 (บ้บเดีตกัณบ้บวิไล)

ขออนบ๋นอ้บศร้บวระบุชาคคุณ “พ่อครูสมณะโพธิ์ริกษ์”

47 บ้บบนเส้นทงส้บมออาริยมรรค
 สนับสนุน “เราคิดอะไร” ก้วสูปีที่ 24

* Wealthy-Healthy ร้บแม่แดงม้งสวีร์ดี *

โทร. 0 5371 6615, 08 4041 7442

เลขที่ 132 หมู่ 13 ถ พหลโยธิน อ เมือง จ เชียงราย 57000

ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

พระ(เจ้า)ย่าแผ่นดิน

น้อม “ศาสตร์” ตรองพินิจ	ตราตรึงจิตเทิดทูนยิ่ง
พระองค์มีทออดทั้ง	เอื้อปวงชนทั่วอาณา
ตราครุฑอย่างพระบาท	มันหยั่ง “ศาสตร์พระราชา”
มุ่งสุขมวลประชา	เอมอุดมสถาวร
สำเหนียกสำนึกใหม่	ราชการไทยสรรพองค์กร
หน้าที่ต่อราษฎร	แทนพระองค์มุ่งบำเพ็ญ
อีกทั้งนักการเมือง	พึงประเทืองประเทศเชิดชู
ทำนุพันลำเค็ญ	ปวงประชาสุขสมบูรณ์
พร้อมสรรพล้ำเลิศค่า	เลิศล้ำกว่าไศกาตุร
คงมั่นมีสร้างบุญ	ภักดีด้วยทดแทนคุณ
เลือดเนื้อแม่ชีวิต	น้อมอุทิศเทิดเกื้อหนุน
ร่วมสนองเป็นกองทุน	เอื้อชาติไทยบรรลุลการ
รวมใจเป็นหนึ่งเดียว	มันกลมเกลียวประสานงาน
ผนึกพลังจิตวิญญาณ	สักการะ...พระภูมิินทร์.

๒

A silhouette of a person's head and shoulders is shown in profile, looking towards the left. The background is a warm, golden sunset with a bright sun low on the horizon. The person's hair is short, and they appear to be wearing glasses. The overall mood is contemplative and serene.

ขอนอบน้อมกตัญญูมุทิตาจิตคารวะ
๔๗ พระชานนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี
ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ “เราคิดอะไร”

• แจกน้ำใจ ไม่มีวันจน •

* กลุ่มญาติธรรมสนับสนุนชาวอโศก

ขออนบ้น้อมศรัทธาบูชาคุณ “พ่อครูสมณะโพธิรักษ์”
๔๗ พรรษาบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

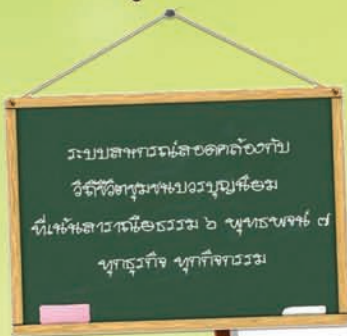

สหกรณ์ภูมิจักข์ จำกัด

★ สมาชิกร่วมใจ สหกรณ์ก้าวไกล สู่จุดหมายบุญนิยม ★

ขอเป็นกำลังใจ “เราคิดอะไร”

ก้าวสู่ปีที่ ๒๔

โทร.๐๙ ๒๒๕๒ ๘๙๖๓
๖๗/๓๘ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถนนนวมินทร์ เขตบึงกุ่ม
กทม. ๑๐๒๔๐

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท